

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Søeborg, Carl.

Skuespil og blandede Digte.

Vol. 3

Kjøbenhavn ; Odense, 1817-1838

3 Bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. - 109.

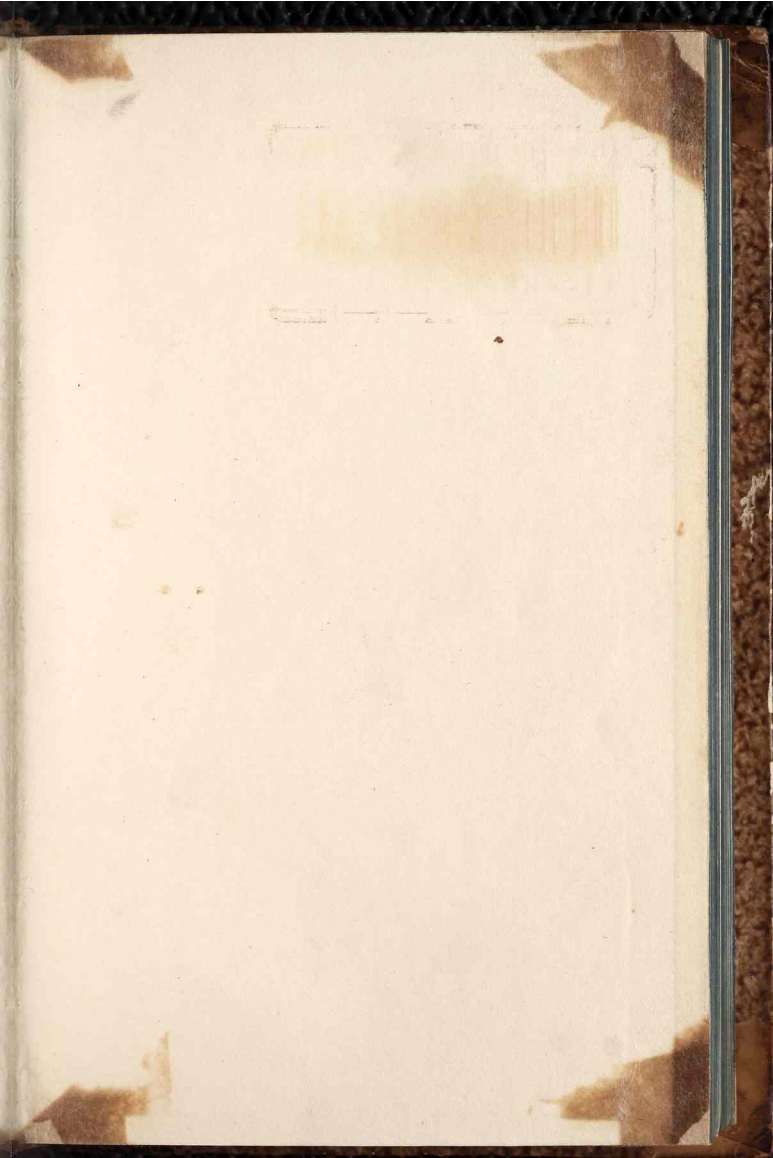
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05263 2

+lex

Handwritten text, possibly a signature or title, in a cursive script.

Handwritten text, possibly a signature or title, in a cursive script.

Handwritten text, possibly a signature or title, in a cursive script.

Handwritten text, possibly a signature or title, in a cursive script.

Handwritten text, possibly a signature or title, in a cursive script.

kuespil

og

landede

igte

af

Carl Soeborg,
Landinspecteur.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1838.

Digteriske Arbejder

af

Carl Soeborg.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1838.

En meer, en Anden mindre heldigt synger,
Og Jaa kun gribe Harpens bedste Greb;
Paa samme Green vel flere Fugle gynger;
Men hver dog synger med sit eget Næb."

G. S.

Efter lang Tids Forløb, tillader jeg mig atter at byde et velvilligt Publikum et Bind af mine digteriske Arbejder, i samme Form, som de tvende foregaaende, — hvorved jeg kun har at tilføie: at uagtet jeg dengang fandt skaansomt dømmende Læsere, og de fleste af Materialierne til dette Bind skrive sig langt tilbage i Tiden, er der dog et Tidsrum af 17 Aar imellem det sidste Bind og nærværende tredje Bind. — Jeg vover saaledes at troe, ikke at kunne bebreides at have higet efter at producere mine Digterarbejder. Skulde dette sidste Bind finde samme Modtagelse som de tvende foregaaende, da kunde jeg endnu ønske, at gjøre

flere Udvalg blandt mine Manuscripter — forinden
mit Livs sildigere Aften formener mig det.

Nogle faa af de blandede Digte have forhen
til forskjellige Tider været anbragte i de periodiske
Blade.

Kjøbenhavn, i April 1838.

C. Søbørg.

III

Om Sørgespillet: **De Norske Brødre.**

Det Historiske i ovennævnte Sørgespil er tildeels efter Arild Huitfeldts Chronica, Holberg og Suhm, hvilket dog hos samme er af sparsommeligt Omfang.

Til at skrive et større historisk Skuespil, kan Fødelandets Historie vistnok afgive et interessant og vigtigt Stof; men som oftest indskrænkes Forfatteren til at benytte kun Noget deraf — med Hensyn til Tid og Sted. Den nyere Tid synes at have indrommet Tilladelsen til at benytte andre Kilder, for ved en romantisk Handling at bøde paa Mangelen af det Historiske, naar dette skeer med Maadehold. Dette er Tilfældet her.

Scenen imellem Kong Erik og Dronning Philippa har jeg søgt at motivere saa meget som muligt, da den, ved Kongens Heflighed — efter Historien — ellers maatte blive upassende for Scenen.

VIII

Zmidlertid maa denne Scene være af gribende Birkning, da den har Dronningens Sygdom og Død til Følge.

Dronning Phillippa døde 1430, i Klosteret til Badsten. Med Hensyn til Stedet, har jeg været nødt til at afvige lidet fra Historien.

Det hedder jo, at Scenen har et Slags Forret til, ved Kunsten at udstyre og pynte lidet paa Naturen; dog bør dette og skee med et vist Maadehold. — Bondebrylluppet i 4de Act er saaledes en Episode, tildeels for at nationalisere Scenen ved nogle af Landets Sæder og Skikke, hvorved tillige opnaaes nogen Theater-Effect, som jo ogsaa er tilgiveligt; og tildeels for, paa et passende Sted at anbringe Olafs Erklæring for Hylleborg. Brudeskaffer = Bisen ved samme, har det været Forfatteren en Moerstab at skrive med gamle norske Ord eller nationale Talemaader og til en gammel bekjendt norsk Melodie.

Hedningerne vare, som bekjendt, meget overtroiske. En Allusion dertil er benyttet i 5te Act, ved Kampen imellem Olaf Thorsvaldson og Høvidsmanden Nordfjeld, med Hentydning paa Olaf Trygvesson, som ogsaa havde besejret Hedningerne.

IX

Nærværende Sørgeſpil har været tilſtillet Directionen for de Kongelige Skueſpil (anonymt), men, blev med de beſjendte ſaa laconiske Linier tilbagesendt. (Det 6te af lignende Skjæbne), — viſtnok ikke opmun-
trende for en dramatiſt Forfatter. —

Vel hedder det: at Mange ere kaldede; men ogſaa at Faa ere udvalgte. Imidlertid kunde det maafkee dog være en ſtor Deel af Publicum behageligt — (her tages juſt ei Henſyn til nærværende Skueſpil), oftere at ſee originale Arbejder og ſærdeles nationale Situationer forſøge ſig der, hvor det ei falder ſaa vanſkeligt, at faae et maadeligt og ofte ſlet, fremmed Product anbragt. Dog, dette er et gammelt Thema, hvorpaa ſaa ofte er varieret.

Forfatteren.

Die of fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same

The fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same
 as fignat (fignat) — signal the same

fortsetzung

S k u e s p i l.

De Houten Boven

Schneepil

Van de Houten Boven

De Norske Brødre.

Sørgespil i 5 Acter.

Historisk og romantisk.

—•••••—
Tiden: 1429 og 1430.

Personerne:

Erik den 9de, af Pommern; Konge til Danmark, Norge
og Sverrig.

Phillippa, hans Dronning.

Erling Thorwaldson; Norst Adelsmand; Ridder.

Olaf Thorwaldson, hans Broder; Page ved Hoffet.

Lady Malwina Skingstone, Dronningens Pleiebatter.

Agel Hakonson, Kongens Kammerherre.

Biskoppen af Oppløe.

Iver Bendtson; Junker ved Hoffet.

Kammerfruen hos Dronningen.

Willum Mandahl; Jarl til Mandahlsborg.

Hilleborg, hans Datter.

Jb, Borgfoged paa Mandahlsborg.

Nordfjeld, Høvidsmand for nogle omvankende Hedninger.

Moer Armgard, paa Thorvaldssteen.

Rudrik, hendes Søn.

Asbjørn,

Lauge,

Thorgrim.

} Hedninger.

En norst Bondebrud og Brudgom.

Evende Brudekaffere.

Hoffolk af begge Røn, Krigere, Hedninger, Bønder og
Bryllupsgjæster.

Handlingen: de 2 første Acter i Danmark; de andre i
Norge.

Forste Act.

Et Forværelse paa Slottet i Kjøbenhavn.

Iver Bendtsøn.

(Omgivet af fire Tjenere, hvoraf een holder et Speil for ham, en anden hjælper ham i en broderet Kjole, de andre staae med Chapeaubas og Kaarbe.)

Nei, lille Niels! Jeg kan umulig være tilfreds med denne Frisur; — see blot, her — paa venstre Side; der sidder virkelig den ene Buffel næsten en halv Tomme høiere tilbage, end paa den anden Side. — Fordømt! og just i Dag! — I Dag, da jeg har et saa vigtigt Hverv. — See om Du kunde bringe den lidt bedre frem.

En Tjener (træder ind).

Herr Erling Thorwaldsøn ønsker at tale med den naadige Herre.

Iver Bendtsøn.

Han er velkommen. — (Tjeneren vil gaae.)

Bie lidt; — Lad mig først faae Kaarden og Hat-
ten. — Saa — nu faaer jeg at passere for i Dag. —
Veed ham at træde ind. (Tjenerne gaae.)

Erling Thorwaldsen, Jver Bendtsen.

Bendtsen (gaaer ham imøde.)

God Morgen, min bedste Herr Thorwaldsen!

Thorwaldsen.

Morgen? — det er alt Middag. Kloffen er strax Et. — Skulde Herr Bendtsen maaſkee nylig være opſtaaet, og jeg uleilige — ?

Bendtsen.

Paa ingen Maade! Det er kun ſaa en Talemaade, og I veed, at vi her ved Høve regne Morgenstunden noget længere end det er almindeligt. — Desuden — jeg kom førſt hertil i Nat fra Sverrig, i Selſkab med Biſkoppen af Dypſoe. — Kongen ſender mig blot nogle Timer forud, for at bebude hans Ankomſt.

Thorwaldsen.

Altsaa, vi kunne vente Kong Erik tilbage endnu i Dag?

Bendtsen.

Om nogle Timer, min Dyrebare. Mig er blevet overdraget den høie Maade, perſonlig at melde Dronningen dette. — Jeg har ſaaledes kun ſaaet et Par Timers Tøyn, og ſeer viſt forſtræffelig medtaget ud?

Thorwaldsen.

Aldeles ikke! tværtimod, I er jo ſaa omhyggelig udfiaferet, ſom om I nylig kom fra en Nürnbergger Boutik.

Bendtson.

Min norske Ven er sig selv altid lig. I Spøg lidt djærv.

Thorwaldson.

Der siger min danske Ven mig en dobbel Compliment. Selvstændighed sætter jeg særdeles Priis paa, og i Almindelighed geraader ikke Djærvhed Nordmanden til Banære. Imidlertid, velkommen tilbage, Sver Bendtson! Har denne Reise forskaffet Eder behagelig Udspredelse?

Bendtson.

Nei, min bedste Ven! Ikke efter Forventning. Naar jeg undtager de Festligheder og Banquetter, Kongen selv gav, har jeg over al Maade kjedet mig i Sverrig; enhver Forekommenhed, man viste os, var afmaalt og paafaldende kold og tvungen.

Thorwaldson.

Det er imidlertid ikke eiendommeligt hos Nationen, og maa være foranlediget ved særegne Omstændigheder.

Bendtson.

Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kjender Aarsagerne; men Virkningerne har jeg følt, og er ret glad ved at være kommet tilbage. Og dertil har Kongen — (Han seer sig frygtfuld om.) — Jeg veed, at — jeg tør betro mig til Eder.

Thormaldson.

Skulde I være nogen Frygt, Junker! saa betroer mig Intet.

Bendtsen.

Nei, sødeste Ven, aldeles ingen. Dertil, vilde jeg sige, har Kongens sædvanlige vrantne Lune, i dagligt stigende Progressioner, saaledes tiltaget, at hans nærmeste Omgivelser næsten ei have kunnet udholde det.

Thormaldson.

Kongen er et Menneſke, og ſom et ſaadant be-
tragtet, maa man holde ham tilgode, om han ei al-
tid kan være Alle tilpas.

Bendtsen.

Men, dog Nogen. Min Herr Thormaldſon labo-
rerer ogſaa, ikke af vrantent Lune; bevares, nei
men — ſørgmodigt indeſluttet.

Thormaldson.

Nu vel, fordi det er ſørgmodigt, indeſlutter jeg
det, og bliver det ſaaledes en Eiendom, jeg ei bebyr-
der Andre med.

Bendtsen.

Denne Tilſtaaelfe er endogſaa elſtværdig ſandru,
ligesom Ridder Erling Thormaldſon i alle Henseender
er erkjendt for at være et Menſter for en Mand.
I ſeer paa mig? ja, og det af paalidelige Vidnes-

byrd; nemlig alle Damerne, lige fra Dronning Philippa til hendes ringeste Terne.

Thorwaldsen.

Jeg vilde nødig have et saa udstrakt Selskab at takke herfor, især hvad Ternerne's paalidelige Vidnesbyrd angaaer. Og jeg forsikrer Eder, Herr Bendtsen! at jeg ikke har gjort et eneste Skridt, for at vinde en saa almindelig Mening om mig.

Bendtsen.

Ogsaa dette veed man, at I er stolt, og da I har Feie dertil, maa det jo forhøie Eders Værd. Derfor, just derfor hedder det overalt: Erling Thorwaldsen er naturlig, eiendommelig, elskværdig! Ja, som sagt, et Mønster for en Mand!

Thorwaldsen (ømfindlig).

I forglemmer, min Herr Hofmand! at jeg er ingen Dame, af hvem I kunde vente Eder Tak for Eders smigrende Fløstler.

Bendtsen.

Min Ven Thorwaldsen bør ikke misforstaae mig, eller miskjende min Oprigtighed. Jeg vil altsaa forandre Samtalen. Apropos! Jeg kan i Fortrolighed sige Eder, at Kongen er yderst opbragt over Dronningens Forretagende i hans Fraværelse, med at udruste de fem og halvfjerdsfindstyve smaa Skibe, hvoriblandt nogle endog kun vare Skuder, for at øde-

lægge Stralsund; de vare bemandede med fjortenhundredede Mand, hvoraf de fleste bleve dræbte, tre hundredede gjorde til Fanger og de øvrige henrettede, og saaledes fik det Hele et saa uheldigt Udfald.

Thormaldson.

Et heldigt havde jo ogsaa forandret hans Mening. Det er imidlertid uretfærdigt at tillægge Dronningen nogen Brøde herfor. Kongen bør, saavel som Folket, være overbeviist om, at hendes Hensigt og Mening dennegang, som altid, var god. Desuden havde jo Kongen i sin Fraværelse givet hende Scepteret i Hænder, for at styre Danmarks Anliggender. Da Sorøveren Bartholomæus Voet havde stift sig fra sin Bundsforvandte Grev Geert, var det at han drog paa Roveri, afbrændte Landekrone i Skaane og plyndrede Bergen i Norge. Alt standse dette Uvæsen var den høieste Tid; at det ei fik et heldigere Udfald, burde Kong Erik mindst bebreide Dronning Phillippa, der stedse ved sin høie Mand har staaet som en skjærmende Genius, saavel for hans Trones Gære som hans Folks Vel, og hvorom Historien skal bevare forbausende Beviser. Ei mindre har hun altid staaet som den elstelige Dronning og Hustru, der stedse har bestræbt sig for, at dække Kongens og Mandens Svagheder. I Fred er det allerede Kong Erik en Byrde, med sammelig Anstand at bære de trende

Kroner, som den store Margrethe ved Foreningen til Salmar havde samlet, og saameget mindre kan han det, som de forenede Riger ingenfinde vare enige. I Feide, er det længst bekjendt, at han mangler haade Klogt, Conduite og Sindighed. Det er saaledes beviist, at saavel hans Forgjængerinde som hans Medhjælperste, vare ham langt overlegne i det, hvortil der horte Mandens Kraft. Ingen Mand, fra Danmarks første Konge, Dan, har formaaet at udføre et saa stort Værk, at forene trende Kongeriger under eet Scepter. Kun Qvinden, den store Margrethe var dette forbeholdt. Kong Erik, hvem sjældent Noget er lykkedes, burde saaledes ikke tilregne sin ophoiiede Gemahlinde dette mislykkede Tog.

Bendtson.

Men det kan ei være min skarpsindige Ven ubekjendt, at Kongen, siden Dronning Margrethes Død, har havt en jernhaard Villie til selv at føre det Scepter, han i mange Aar forud blot ansaae som sit Legetoi, uagtet det ei kan seile, at han jo i Stilhed erkjender den Overlegenhed, den stolte Philippa i saa høi Grad, ved Klogskab og Mod, besidder over ham.

Thormaldson.

Danmark har havt store og herlige Konger! Men troe mig, Gud har viselig indrettet det saaledes, at

en svag og sløv Konge maa undertiden afløse en stærkere og visere Regent, for at lære Folket, at kjenne paa, naar de have det godt, og da at erkjende det. Smidlertid maa det forundre mig, at Kongen alt er underrettet om det forulykkede Tog mod Stralsund, saameget mere, som Dronningen har ladet sig forlyde med, at hun selv vilde forestille ham denne Sag.

Bendtsen.

Jeg er saa lykkelig, at vide mig fri for at have bidraget til hans Rundsab herom. Det var og først i Gaar, paa Grændserne af Skaane, at han erfarede det. Men, du milde Himmel! — Ja, jeg sværger paa, at jeg aldrig forhen har seet ham saa opbragt. Der faldt Ord, som: „at være en Bold for en phantastisk Qvindes Euner, hvis Forsængelighed og Herskesyge ingen Grændser kjende.“ Og derpaa: „men hun skal ydmyges! at give mit Navn til Spot for Seroveren Bartholomæus Boet, som alt i Aar og Dag har hærjet og plyndret Skibene i de norske Strømme.“ Og det er mig umuligt at erindre Alt, hvad han videre sagde; nok sagt, ja, paa Kavalers Parole! et Uveit truer.

Thornwaldsen.

Hm! man har før seet en Tordenbyge drive over.

Bendtsen.

Denne gang ikke, min Dyrebareste. Men, nu maa I undskyldes, at jeg forlader Eder. Jeg maa ile til Dronningen med mit Budskab. Jeg haaber at hun nu er tilgængelig.

Thorwaldsen.

Hun havde i Gaar bestemt et Jagtparti i Egnen om Brøndshøj, det første efter hendes Sygdom, og var alt til Fæst i Morges Kl. 6 og tog derud; men da jeg traadte herind, kom hun jagende tilbage, længe før hun var ventet. Hun har formodentlig paa Jagten erholdt Efterretning om Kongens Hjemkomst.

Bendtsen.

Bevares! I forstrækker mig. Tilgiv, at jeg iler.
(gaaer.)

Erling Thorwaldsen, lidt efter Lady Rhingstone.

Thorwaldsen.

Åh! hvorlidet passer dette snevre, pedantiske, evigt intriguerende Hofliv sig for den fribaarne Fjeldsøn, der var saa lykkelig blandt sine stolte Klipper. Dog, det staaer jo til Dig selv, Erling! at gjenerholde Din tabte Lykke. Jeg Daare! som kan forglemme, at dette er mig umuligt. Nei! — o hvorfor blev den stærke Mand skjænk et saa svagt Hjerte! —

Lady Rhingstone.

(Iført en let Ridebragt, med Jagtspyd i Haanden, talende ud af Døren.)

Sorg for min Skimmel! lad den strax tildækkes; jeg har redet tilfomt, den er meget varm, og plei den omhyggelig. (Hun vil gaae igjennem Bærelset.)

Thorwaldsøn.

Lady Rhingstone!

Lady Rhingstone.

Erling! — Herr Thorwaldsøn!

Thorwaldsøn.

Skulde — ikke den stolte Brittanierinde Lady Rhingstone, Dronningens Pleiedatter og Veninde — men Malwina ville forunde Erling et Dieblif? —

Lady Rhingstone (forvirret).

Et Dieblif? — og — hvorfor ikke? — endstjøndt jeg maae ile, for at klæde mig til at møde med Dronningen i Audiencesealen ved Kongens Hjemkomst.

Thorwaldsøn.

Malwina! det er længe siden vi saae hinanden.

Lady Rhingstone.

Er det maaskee først nu, at I erindrer dette? — og — hvis er Skylden?

Thorwaldsøn.

Tilfældige Omstændigheders. Ved Gud! — ikke efter min Tankes og Hjertes Vnste.

Lady Rhingstone.

Jeg beklager den, ellers sig selv kaldende: Frie Mand, der kan bukke under —

Thormaldson (afbrydende).

Ære og Pligt? — Nei! det gjør Malwina Rhingstone ikke. Hun veed, at det høieste Gode maa tabe i Værd, naar det er tilfals paa Ærens og Pligtens Beføstning. Og — hvorledes skulde Erling Thormaldson have havt Mod til at stue op til den skønne Englænderinde, der er blevet Danmarks Pryd, i Forening med hendes høie Beskytterinde, hvis ham ei var bevidst, at hun forstod at vurdere Manden til det, han bør stræbe efter at være, for at kunne staa ved Siden af hende.

Lady Rhingstone.

Det er mig uvant at høre Smiger af Eder. Jeg trode ei, at I besad dette Talent. At prale med skønne Ord er intet imod at udøve skønne Handlinger. Men, det er jo fra Verdens Skabelse hørt, at Manden er Kvinden overlegen, og saaledes kan det ei indrømmes den Svagere at stride med den formeentlige Stærkere.

Thormaldson.

O Malwina! lad os ei dræbe Tiden med omfintlighit at fløve Ord. Uldertving ei den Eder egne

Høimodighed, og sig mig af oprigtigt Hjerte, hvad
J har imod mig.

Lady Rhingstone.

J Sandhed! J kunde næsten friste mig dertil.

Thorwaldsen.

Fristelsen er en Prøvesteen for Trostaben. Jeg
beder Eder, tael.

Lady Rhingstone.

Først maa jeg berette Eder, at Dronningen er
høilig forundret over, at hun aldrig seer Eder ved
Hoffet. Hun har saa godt som paalagt mig, at sige
det, naar jeg saae Eder.

Thorwaldsen.

Dette Breviis paa Dronningens tilbagevenden-
de Raade er mig dyrebart, og maa blive det end-
mere ved den skjønne Overbringerinde, hun hertil
har valgt.

Lady Rhingstone.

Som dog blot ved en Hændelse har faaet udført
dette Grinde; thi, Herr Thorwaldsen har vel ikke
ventet, at jeg herfor skulde have søgt ham?

Thorwaldsen.

Hvor turde jeg det? J Nærheden af Eder, ja,
selv blot ved Tanken om Eder, taber jeg mig i be-
steden Ydmyghed.

Lady Rhingstone.

Virkelig? Jeg har ingen Foie til at antage denne Yttring, for Andet end et intetsigende Galanteri.

Thorwaldsen.

Lady! — Malwina, I er grusom! at tiltrøe mit ærlige norffe Hjertes Udbrud imod Eder, at være tomt Galanteri. I Sandhed, naar I vil, saa kjender I mig bedre.

Lady Rhingstone.

Der var en Tid, da jeg frydede mig ved at have de bedste Tanker om Eder. Jeg kan ikke nægte det.

Thorwaldsen.

Men vilde, om I kunde det? nei, min Lady! det er ikke saa, kan ikke være saa.

Lady Rhingstone.

Hvilken Sikkerhed, Herr Thorwaldsen tiltrøer sig.

Thorwaldsen.

Vil man detailleret bedømme Andres Tænke- og Handlemaade, kan man let indvikles i en Labyrinth af modstridende Meninger. Forlad mig! i Følelsen af, at jeg er mig ingen Brøde imod Eder bevidst, maa jeg —

Lady Rhingstone (heftigt afbrydende).

Ingen Brøde? — min Herre, hør mig! da Dronning Phillippa, min høie Pleiemoder, betroede mig med Kjærlighed og Tillid det Hver, at tilbyde Eder

Overbefalingen paa det Krigstog, hun udrustede mod
Sorøverne, hvorledes affærdigede I mig da?

Thormwaldson.

Som en Mand og tro Undersaat, hvem den
bortreiste Konge havde givet Befaling, i hans Fravæ-
relse at være Hovedstadens Bevogter. Dette Kon-
gens mig saa hædrende Andragende vovede jeg ei at
forskjertse; derfor undveeg jeg Dronningens, mig
ikke mindre hædrende Tilbud, dog formenende, at
jeg ei forglemte hvad jeg skyldte min høie Dronning
og hendes elskelige Sendebud.

Lady Rhingstone.

Dronningen troede, at hendes Pleiedatter betydede
noget for Eder, da hendes Valg just faldt paa mig,
for — fra hende at tilbyde Eder Haderens Krands,
medens I var vis paa Kjerlighedens fra mig. I
afflog begge. Hun stod bestjæmmet ved sit Haab,
og jeg — ved mit Hjerte.

Thormwaldson.

Og kunde jeg handlet anderledes? Min ædle,
fornuftige Malwina! kunde jeg have handlet ander-
ledes? Maatte Dronningen ikke ved neiere Eftertanke
mindre agte den Mand, som brød et Løfte, han havde
givet sin Konge. Maatte Lady Rhingstone ei tabe
Tilliden til hendes Tilbeder, naar han kunde handle
saa troløs?

Lady Rhingstone.

Da Kongen reiste til Sverrig, lagde han, som forhen, Danmarks Scepter i sin Gemalindes Hænder; thi han er vel vidende, at hun forstaaer at føre det, og — mon han tør nægte det for sig selv, med bedre Held end han? — Hun, Dronningen, vilde saaledes vidst at forsvare det, hun forandrede i Eders Bestemmelse. Mit Hjerte blødte over hendes Tilstand, da hun saae sin Forventning fluffet. Hun havde bygget saa fast paa et heldigt Udfald under Eders Ansersel.

Thormaldson.

Saa smigrende end Dronningens Tillid maa være, saa bør og maa hun indsee, at jeg som Adelsmand med mine Grundsætninger, ei kunde modtage hendes Tilbud paa den Tid.

Lady Rhingstone.

Harde Phillippa da ei været syg, hun havde selv, som forhen, anført dette Tog, og vist med sædvanligt Held; men hun var syg, og hendes ellers paalidelige Anfører var ved Armeen i Sverrig. Men hun henvendte sig til Eder, fik Afslag — og nu falder det hele Ansvar af det uheldige Udfald alene paa hende. Dog nei! i mine Dine ligesaa meget paa Eder.

Thormaldson.

Hvor adilligt! — Dog — jeg har jo kun eet

Svar til at bestride Eders saa vidt deelte Mening med, angaaende Dronningens Dnsfe. Troe mig, elskelige Malwina! Eders Kjerlighed til den ophoiede Pleiemoder vildleder for Diebliffet Eders Anstuelse i denne Sag. (Han griber hendes Haand.) Al Malwina! Tiden flygter og — vi med den. Tænk Eder, om I engang skulde med Anger kalde Eder denne Time tilbage.

Lady Rhingstone (i Bevægelse).

Jeg — vil lade det komme an derpaa.

Thorwaldson.

Nei, Malwina! det vil I ikke! — Jeg læser i Eders Die, at Eders Hjerte ei følger Eders Ord.

Lady Rhingstone.

I dette Dieblif føler jeg smertelig den Uret, I, Ridder Thorwaldson! har tilføiet mig. I Dag ville Følgerne af hiint Afslag falde tungt over min Velgjørerinde. Erik griber gridst enhver Leilighed, overseende Retsfærdighed, til at fordunkle den Glands, som den store Dronning længst har erhvervet sig; fordi — han dog kan føle sin Alsmægtighed, og hvor meget han staaer i Skyggesra hende.

Thorwaldson.

Min elskede Rhingstones Hengivenhed for Dronningen er prisværdig, men — skal denne aldeles fordunkle det Haab, I gav Elskeren om Gjentfærlighed?

Lady Rhingstone.

Var jeg Eders Elskede, hvor var det da Eder muligt at nægte mig en Bøn, til hvis Opfyldelse jeg glædede mig som et Barn; fordi — den sigtede til Eders egen Hæder og Berømmelse. Min Herre! det var den første Bøn, den elskende Pige vovede at gjøre; — og — og hvorefter hun havde lagt sit Hjerte og sit Livs Lykke i Eders Hænder. Og — dette blev Thorwaldsøn saa let at forffjertse.

Thorwaldsøn.

Var Talen her blot om en Piges krænkede Forfængelighed, hvor let faldt det mig da ei at afbede en formeentlig Brøde. Men Lady Malwina Rhingstone staaer for høit over Hverdagsmenneftet — er for høit hævet over Convenientsens snevre Stranker, til at findes uforsønlig, og for ædel til, fra Hjertets Side at kunne mistyde Handlinger, der staae ved sit eget Værd.

Lady Rhingstone.

Nok for denne Gang, min Herre! I forleder mig, ved at høre paa Forsvaret for Eders Pligter, til at glemme mine imod Dronningen. — Jeg maa forlade Eder.

Thorwaldsøn.

Malwina! Og — saaledes vil I forlade mig?

Lady Rhingstone.

Thormaldsen! Hvad venter — hvad fordrer I?

Thormaldsen.

Malwinas Haand til Forsoning.

Lady Rhingstone.

I Dag ikke — Tiden er for knap; — en anden Gang maaskee. Kun den frie norske Mand; — ei Eriks lænkebundne Slave, rækker Malwina Rhingstone sin Haand. (Hun iler bort.)

Thormaldsen.

Tiden for knap til at række mig Haanden? — En anden Gang? — Med Henviisning til: „Maaskee“; — Og saaledes affærdiger hun mig? — Ubegribelige Kjøn! Og en Malwina Rhingstone! — Dette Monster for Qvinderne! Hun kan nedlade sig til at spille et sligt Spil med den ærlige Nordmand? Et Spil, hvori ligesaa lidet Hoved som Hjerte hos hende kan tage Deel. Jeg kan ei fatte det; jeg har for kort opholdt mig ved dette Hof, til at kunne trænge ind i dette Hverdagslivs Smaaligheder eller Mysterier. „Eriks lænkebundne Slave?“ Kunde Du virkelig mene dette, Malwina? Mene det i dets laveste Betydning! — Ha! Blodet brænder i mine Arter. Ved den første Leilighed, der gives, skal jeg overtyde Dig om, Malwina, hvor dybt Du har frænket mig, idet

Du saaledes kunde mistjende min Charakter og faare min Følelse for Uret og Selvfærdighed. Jeg skal saaledes rasle med de Lænker, Du troer jeg bærer, at Du ikke anden Gang skal tvivle om at Erling har sin Frihed. (Han sætter sig, støttende Hovedet paa Haanden.) Jeg frygter, at din Trofast ei er reent Guld, men af det, som kun blinker i Modgangs Sol-
skin, men fordunkles og ei formaaer at udholde Ild-
proven, naar Modgang banker paa vor Dør. —
Gjør jeg Dig Uret, Malwnia? — O! da tilgiv mig.

Erling Thorwaldson. Olaf Thorwaldson.

Olaf.

Min Broder Erling saa dybsindig?

Erling.

Velkommen, kjære Olaf! Giv mig Din Haand.

Olaf.

Dem begge.

Erling.

Hvor gaaer det Dig, Broder? Karst, kan jeg see Du er.

Olaf.

Ja, Gud ske Lov! Ellers gaaer det i Dag som i Gaar; et eensformigt og ørkesløst Liv. Mine For-
retninger ere kun faa, men slaviske; og uden at det

gjælder enten Hoved eller Kræfter. Jeg føler mig
slet ikke lykkelig her, Broder. Al! gid vi vare igjen
paa Thorwaldsteen!

Erling.

Jeg istemmer af Hjertet dit Dnsfe. Vi maae
have lidt Taalmodighed, saa maae vi vel dette Maal.

Olaf.

Himlen give det! Og snart! Her er ei godt at
være. Den Ence ludster sig skulende forbi den Anden;
Ingen tør rigtig betroe sig til nogen. Oprigtighed er
handløst af fædste Emigrere og skumlende Hyslere.
Selv Luften er qvalm og plumret. Nei! Da priser
jeg den, jeg finder under mit Fødelands Himmel,
imellem vore styhøie Klipper, hvis evige Sneer er mig
et stoltere Syn, end selve disse kostbare og kunstige
Drangeriers blomstrende Fylde midt om Vinteren.
Denne brogede forgyldte Pagedragt huer mig heller
ikke; jeg befandt mig langt friere i min norste Vinter-
vams. O, min Længsel efter Thorwaldsteen og dens
Omgivelser lader sig ei beskrive.

Erling.

Jeg deler denne Længsel med Dig; den er natur-
lig. Fjernet fra Fødelandet, fra Barndomshjemmet,
gribes ofte Tanken og Hjertet af en uvilkaarlig Drift,
der, liig Træffuglens, higer efter at komme tilbage.

Olaf.

Ja, jeg drømmer ei alene sovende, men vaagen herom. Hvad gav jeg ei i Dag til, at jeg kunde spænde mine blanke Skier paa, for at prøve et Løb med de raske Nordfæller, ned ad de steileste Fjælde.

Erling.

Ja, Du har Ret, min Olaf! Vi løb langt sikkere hist paa Skier, end vi her liste os over de glatbanede Hofgulve, hvor vi lettere staae Fare for at glide.

Olaf.

Og hvad tøve vi efter, min Broder? Vi have jo hisset vor arvede Borg, hvis Omgivelser ere rigelige og indbringende nok til at skjænke os det anstændige Fornødne i vort Fødeland. Du har erhvervet Dig Ære og Hæder, der vil berømmelig ledsage Dig til Hjemmet. Jeg medbringer mine atten Aar, Mod, Kraft og mandigt Hu til ogsaa at stræbe efter Hæderens Krands. Men kun i mit Fødeland vil dette kunne anvendes og lykkes for mig; thi Hjemmet drager min Tanke idelig did.

Erling.

Ja, min Olaf, vi ere ikke her i vort lykkelige Hjem, det har jeg, lige saavel som Du, længe følt. Vi ere ikke friborne eller polerede nok, som de kalde det, til at bevæge os i Hoffets Sphære.

Olaf.

I Gaar, da vi unge Menneſter ſpøgede nede i Pageſtuen, og en lang ſpædlemmet Junker fik Lyſt til at prøve Kræfter med mig, tog jeg fat paa ham, og blot efter et Par lette Bendinger expederede jeg ham ſaaledes, at han bad ynkelig om Pardon. Til Kammeraterne ſagde han, næſten grædefærdig: Den norſke Bjørn! ſlog han ikke et Par Labber i mig, ſaa jeg ikke vil forvinde det ſaa ſnart. O Erling! ſelv dette Skjeldsord var Muſik i mit Øre, fordi det mindede mig om min Hjemſtaavn.

Erling.

Der, min Broder, rækker jeg Dig Haanden paa, at jeg ſkal opbyde Alt, for ſnareſt muligt at erholde Orlov for os begge, til at drage tilbage tit Norge. Nuønſter jeg det ligesaa varmt ſom Du.

Olaf.

O, Erling! af Fryd maa jeg trykke din broderlige Haand til mit Hjerte. O, at jeg kunde give Tiden Vinger.

Erling.

Det formaaer Du ikke, men vel med Taalmod, at ſtække din Længſels.

Olaf.

Naar Du bringer mig Budſkabet: Nu kunne vi reiſe hjem! O Fryd og Salighed! Da — o da! — jeg

svimler alt af overbættets Glæde; da vil jeg først ind-
derlig takke Gud, dernæst Dig, og derpaa fri og let
som Fuglen slagre imod Hjemmet.

Erling.

Ved mine Binger vil dog hænge Bly.

Olaf.

Jeg forstaaer Dig, Broder. Vel mig, at jeg er
yngre; at Timen for et frygtigt Hjertes Drixt, ei her
har slaaet for mig. Den skal vente mig imellem mit
Fødelands Klipper, hvor jeg heller stuer Ungmøens
Roser paa de sagre Kinder, om selv oppidkede af
Kulden og de hvinende Storme, end her, hvor man
i disse lumre Drixbuussale sælger mig fransk Farve
for Sundhed.

Erling.

Dette kan ei anvendes paa Malvina Rhingstone.

Olaf.

Det indrømmer jeg villig. Hun er en stjern
Qvinde af Naturen, og for stolt som Englænder-
inde, til at tage sin Tilflugt til slige Hjelpemidler
for at behage. Tro mig, Erling! naar jeg i Stilhed
har opdaget de misundelige Blikke af danske, norske
og svenske Riddere, som have fulgt Dig og hende,
o hvor forfængelig har jeg da glædet mig over, at
jeg var din Broder. Men jeg frygter, at det er Ti-
den, at vi maae indfinde os i Dronningens Audients-

sal, hvor det samtlige Hof er tilfagt at møde for, at tage imod Kongen.

Erling.

Belan! Skulde Du troe det, Broder! at jeg, som ellers trodser enhver Fare, som tør træde Døden selv frit imøde, at jeg behøver alt mit Mod til denne Gang. Ikke for min Personlighed, men for de, som ere mit Hjerte kjære og dyrebare. Kom, Olaf.
(De gaae.)

Dronningens Audientsfal.

Axel Hakonson, Biskoppen af Opsloe, Iver Bentdsen; lidt efter Chorwaldsonnerne. Danske, svenske og norske Riddere og Adelsmænd. —

(Hver Nation i sit Fødelands Dragt; de bevæge sig imellem hinanden, dog holde de Danske og Norske sig meest samlede. Efter en lang Pause, hvori de indbyrdes samtale, træder Biskoppen af Opsloe frem i Forgrunden med Axel Hakonson.)

Biskoppen.

Kongen, Herr Kammerherre! har dog befundet sig karst og vel paa denne Reise?

Axel Hakonson.

Himlen være lovet! Jo, Herr Biskop! Hofslægen har endog erklæret, at Kongen ikke i flere Aar har befundet sig saa vel, som paa denne Reise, hvortil

han formener, at den megen Bevægelse, han idelig har havt, har bidraget det Meste.

Biskoppen.

Det er at takke Gud for. Hovedstaden syntes at være blevet overrasket ved Esterretningen om hans Tilbagekomst. Han var først ventendes efter fjorten Dages Forløb.

Axel Sakonsen.

Hos vor naadige Konge følger almindeligst Iværksættelsen paa Beslutningen. Overraskelser synes han og at have megen Fortjærlighed for.

Biskoppen.

Forsamlingen her hos Dronningen, til at modtage Kongen, er talrig.

Axel Sakonsen.

Phillippa, end i sine bedste Aar, ynder festlig Pomp; Lyften hertil har hun medbragt fra England. Det er desuden i Dag første Gang efter hendes Sygdom, at hun har givet Audients. Af den Aarsag bliver Couren mere glimrende, end sædvanlig.

Biskoppen.

Den store Dronnings bekjendte Forstand vil vide at holde denne Lyft inden Grændser; thi i hendes Fødeland er det almindeligt, at hvor Luxus overmodigt reiser sin Throne, der bygger, som Contrast,

Armoden hyppigt sine talrige Hytter omkring den, og bliver saaledes dens nærmeste Naboer.

Axel Sakonson.

Dronning Phillippa besidder foruden Forstand, tillige det ædlest Hjerter og den bedste Villie, til at fremme Alles Vel, hvilket vil, som sagt, i Forening finde Maadeholdet.

(Erling og Olaf Thorwaldson træde ind, og efter en Hilsen til alle Sider, træder Erling til den Side, hvor de norske Adelsmænd staae. Olaf søger sin Plads iblandt Pagerne.)

Biskoppen.

Disse sidst ankomne Herrer ere?

Axel Sakonson.

Brødrene Thorwaldson.

Biskoppen.

Det glæder mig at see den unge Mand, om hvem jeg har hørt saa mange berømmelige Handlinger, og som er bekjendt for den herligste Green af den gamle berømte Thorwald-Stamme, og som stjødte ung, dog alt har hæderlig udmærket sig baade til Lands og Vands, saavel her som i Norge.

Axel Sakonson.

Mandens Fortjenester bør vederfares Ret. Han føler ogsaa sit Værd, særdeles at han staaer paa saa høi Linde hos Dronningen. (Træffende paa Skuldbrene.)

Kun — at den unge Mand vogter sig for Hovedsvimmel.

Biskoppen.

Om! — Det pleier sjeldnere at hænde Nordmanden. (De gaae samtalende imellem de Andre.)

Iver Bendtson (nærmer sig Erling.)

Min Herr Ven! — Diebliffet nærmer sig, hvor-til Forventningen synes yderlig spændt. Man -- ja, man finder sig virkelig saa — saa benauet; saa —

Erling.

Jeg ikke. — I pleier jo ellers at have styrkende Elixir hos Eder; betjen Eder deraf.

Iver Bendtson.

For dette Tilfælde hjælpe disse Midler ikke.

(Hvidørene aabnes i Baggrunden.)

Dronning Phillippa, Lady Rhingstone,
(fulgt af alle Hoffets Damer i glimreude Dragt, træde ind.)

De Forrige.

(De forsamlede Riddere og Hofmænd ordne sig til Siderne).

Dronningen

(Hissende med Værdighed til alle Sider.)

Det glæder mig, ædle Riddere og høibaarne Her-
rer, at see Eder samlede her, for tillige med mig at

modtage min høie Gemal, Kongen, hvem Himlen sender os igjen tilbage med forønstet Sundhed. — Siden min sidste Upasselighed, har jeg ei været i Eders Kreds. Jeg har først for nogle Dage siden forladt mine daglige Gemakker, og idag for første Gang været i den frie Luft. Og nu glæder jeg mig til, i Eders Midte at kunne byde Kongen mit Velkommen.

Axel Sakonson.

Tillad, naadige Dronning! at denne Forsamling bringer Eder sin Velkomsthølding, saavel i eget, som i de forenede Rigers Navn.

Chor.

Hil Dig, høie Dronning! prub —
Trende Rigers Fryd og Lykke!
Atter fæst, Du Kredsens smykke,
Folkets Bøn blev hørt af Gud.

Alle Dyder,
Dvinden pryder,
Gavmild blev beffjeret Dig!
Kronens Hæder,
Livets Glæder,

Om Dig varigt stoffe sig.
Hil Phillippa!

Dronningen.

Jeg takker for Eders Høldning og gode Ønsker, og skal bevare Erindringen herom i et kjensomt Hjerte. (Hun træder noget frem imod Biskoppen). Naar var Ankomsten, Herr Biskop af Dpsloe?

Biskoppen.¹

Mat, imod Morgenstunden, min naadige Dronning.

Dronningen.

J har nylig talt med Kongen?

Biskoppen.

Tilfældig i Aftes i Helsingborg. Jeg kom dertil, kort efter at Kongen var indtruffet, og undlod ikke at gjøre ham min allerunderdanigste Opvartning.

Dronningen.

J har formodentlig erfaret det mislykkede Forsøg imod Søroverne.

Biskoppen.

Kongen behagede herover at udlade sig.

Dronningen.

Og hvorledes?

Biskoppen.

Kongen var i mindre godt Lune herover.

Dronningen.

Sa, han kunde vistnok ikke være fornøiet herved.

Biskoppen.

Eders Frygt, naadige Dronning, er saaledes ikke ugrundet.

Dronningen.

Frygt? — Hvem har sagt Eder, min høiærværdige Herre, at jeg frygter?

Biskoppen.

Jeg beder Eder, allernaadigste Dronning! ikke
saa ligefrem at forstaae dette.

Dronningen.

Frygt er udeblivelige Følger af Svaghed eller
Forbrydelser; en regjerende Dronning bør intet heraf
være sig bevidst. Imidlertid er det mig ubehageligt
for Kongens egen Skyld. (Hun vender sig til den an-
den Side, talende til en Adelsmand.) Er Alt i sin
Orden, Herr Ridder, paa Eders yndigt beliggende
Borg?

Adelsmanden.

Jeg takker daglig Gud herfor, og i dette Dieblis,
min høie Dronning, for allernaadigst Efterspørgsel.

Dronningen.

J har trende Sønner og to Døttre, jeg erindrer
det vel. Den yngste af Eders Døttre har J beha-
get at give Navnet Phillippa efter mig.

Adelsmanden.

Efter forud allerunderdanigst udbedet Tilladelse,
ja. Man maa beundre Eders Naades vidtudstrakte
Grindrings Søner.

Dronningen.

Hvorfor det? Jeg spørger aldrig uden Opmærk-
somhed og Deeltagelse, og dette styrker Hufommelsen.

(Til Erling Thorwaldson.) Det er længe siden, at man
saae Eder ved Høffet, Herr Thorwaldson.

Thorwaldson.

Jeg har erfaret, at min naadige Dronning har
haft den høie Naade, at bemærke det.

Dronningen.

Jeg staaer i den Formening, at I har gjort
Uret heri, da I længst maatte vide, at man gjerne
seer Eder her. I Dag kan jeg formode, at Kongens
Hjemkomst foraarsager Eders Nærværelse. Jeg havde
Joie til at være Eder mindre god, efter det Afslag,
I gav mig, da jeg ønskede Eder til Anfører til To-
get mod Stralsund og Voet. Eders Skarpsindighed
maa have haft det forud for min, at I har kunnet
forud see, at I af Eders beregnede Laurbærfrands
mulig kunde have tabt et Blad.

Thorwaldson (med besteden Omfindtlighed).

Min Personlighed kunde jeg aldrig tage Hensyn
til, hvor det gjaldt min Konges og Fædrelandets
Anliggender. — Min høie Dronning er imidlertid
foredraget mine Bevæggrunde, hvi jeg handlede saa,
og ikke anderledes. Giv mig en anden Leilighed til
at yve mit Liv og Blod for Eder, og Erling Thor-
waldson skal ikke svigte, men vorde Eders ædle Tillid
værdig, og gjenvinde hvad han muligt kan have tabt
hos sin naadige Dronning.

Dronningen.

Det er mig, som i flere Henseender har tabt, og ikke Eder, og for at betage Eder al Tvivl, tilfiger jeg Eder min hulde Forsoning. (Hun rækker ham Haanden, som han knælende kysker.) Jeg skal bære Omforg for, at I snart gives Leilighed til, at Eders fædrelandste Døer og Mod kunne benyttes. (Hun byder ham at reise sig.) Lady Rhingstone skal nærmere berette Eder mine Dnster. Efter Overveielse med Kongen tør jeg formode, at det mislykkede Forsøg gjentages, og som jeg da vil haabe, med bedre Held.

Thorwaldsen.

Saa vel min Dronnings Dnste, som Kongens Bydende skal blive mig en hellig Pligt at opfylde.

En Page (træder ind).

Kongen kommer!

Kongen med Følge. De Forrige.

Dronningen (gaaer ham imøde).

Velkommen tilbage, min høie Gemal.

Kongen.

(Ført Rustning; med en flygtig Hilsen til alle Sider træder han hen til Dronningen.)

I Hjelper ikke, Madame?

Dronningen (med Bærbighed).

Nei, min Konge!

Kongen.

Endog rolig?

Dronningen.

Hvorfor ikke, min Konge? — I Besiddelsen af den Betsignelse, at have indvortes Fred og en god Samvittighed, behøver man ikke at skjæle.

Kongen (seer paa hende med forslagte Arme).

Ja i Sandhed, I er en modig Kvinde! —

Dronningen (rolig).

Det stolte England gav mig Livet og lod mig arve dets Mod; de trende nordiske Riger skulle vedligeholde det.

Kongen.

Hvis de finde det for godt, skulde I lægge til.

Dronningen.

Jeg skulde haabe det, og har ingen Anrsag til at frygte Andet; thi jeg har med min hele Kjærlighed og Hengivenhed offret mig dem.

Kongen.

Hvad Offeret angaaer, har I selv søgt at gjøre Eder betalt, idet I vidste at forskaffe Eder alt Kronen tilhørende Gods i Sjælland.

Dronningen.

Deres Naade vilde behage, ikke at forglemme, at dette Stete ved et Mageskifte imod Nysbæghoveds Slot og Lehn i Fyen og Romerriige med tilhørende Do-

mainer i Norge, og at hiint blev givet mig til Livgeding. Imidlertid, skulde Eders Naade fortryde dette, da skal det ikke ligge til Grund for Tvist imellem os. Mine kongelige Frænder og England sendte mig ikke tomhændet til Danmark. Jeg eier selv det, der kan rigeligt erstatte mig hine Besiddersers Savn.

Kongen.

J taler, Madame, som Qvinde, med en Mandes Fripostighed.

Dronningen.

Man vilde mindre tilgive en Mand at tale som en Qvinde. Og hvorfor, min høie Herre, maa det ikke være Qvinden tilladt, naar hun kan tænke og føle det samme som Manden, at yttre sig med hans Frimodighed?

Kongen.

Hvilken Dumdriftighed! Jeg havde ventet, at J i sonderknusende Anger havde anraabt min Naade, for Eders uoverlagte Handlinger.

Dronningen.

Skulde Kong Erik virkelig have ventet sig dette? J burde kjende Phillippa noiere.

Kongen.

Hvilken Trods!

Dronningen.

Nei, min høie Herre, det er kun en, af hendes Mand dybtfranket Kones frimodige Ytringer.

Kongen.

J spiller høit Spil.

Dronningen.

Hvortil J selv har givet Kortene. Grik! — Min Husbond! — Ved den Kjærlighed, Jengang har baa-
ret til mig, beder jeg Eder, vær billig! Vær over-
bevist om, tilligemed Folket, at hvad jeg har fore-
taget mig i Eders Graværelse, havde sit Udspring
fra den bedste Hensigt. At Toget mod Stralsund
mislykkedes, var ubehageligt; men hvi skal det regnes
mig alene til Brøde? Jeg gjorde hvad der stod i min
Magt. Tiden var for knap til at indhente Eders Til-
ladelse til at maatte forsøge paa at redde vor fælleds
og Landets Hæ. Vredes ikke, min Konge; men
hvormange af de Foretagender ere lykkedes, som i de
senere Aar, under Eders personlige Foranstaltnin-
ger ere udførte?

Kongen (yderst heftig).

J Sandhed! — Jeg kunde —

Dronningen (afbrydende).

Forglemme Eder? — Det har J, min Konge!
saa ofte gjort, dog aldrig for saa talrig en Forsamling,
som i Dag. Jeg havde ventet, at hvad jeg af min

Gemals Mishag fulde undertastes, havde, som sædvanligt, stæet i mine indre Gemakter, og ikke i Basalters Nærværelse.

Kongen.

Nei! I skal netop i deres Nærværelse ydmyges.

Dronningen.

Konge! Hvem af Os vorder da den meest ydmygede?

Kongen.

Det skal I. — I skal herefter ikke besatte Eder med Statsfager, men passe Kjøkkenet og Syenaalen.

Dronningen.

Alt passe Kjøkkenet paatager mangan brav Huusmoder sig, og er ikke vanærende, om det just ikke egner sig for Dronningen. Hvad Syenaalen angaaer, da mindes I vist, hvorledes det gif den overmodige Kong Albrecht af Sverrig, efterat han havde stjeldet Eders Frue Plejemoder, Dronning Margrethe ud for en Munkedeie og sendt hende den bevidste Høvedsesteen for hendes Syenaale tilligemed den Trudsel, at ville jage hende fra Trone og Rige? Hvorledes Kong Albrecht maatte bøde for disse Udeladelser er bekjendt nok.

Kongen.

Virkelig! Saa Syenaalen fulde heller ikke passe

for Eder? Saa hold Eder til Spinderocken! Men understaae Eder ikke at tale med, uden hvor I bliver spurgt. Og (yderst opbragt) saasandt som jeg er Grik af Pommern, Danmarks, Norges og Sverrigs Beher-
sker! skal jeg vide at bringe Eder til Taushed.

Dronningen (forbittret).

Nu vel! Forinden jeg antager den paabudne Taushed, endnu dette: havde Eders Majestæts store Forgjængerinde, Dronning Margrethe, ikke tænkt sig et højere Maal for sin Bestemmelse end Spinderocken, i Sandhed! da, havde Grik af Pommern nu kun holdt et Rokkehoved i sin Haand, istedetfor Scepteret, hun efterlod ham, over de tre nævnte Kongeriger.

Kongen

(ude af sig selv, gribende til Sværdet).

Ovinde! om jeg for evigt lukkede din frække Mund; da faldt Du paa dine Gjerninger. — Nei! Du skal leve for at føle Virkningen af min Harm!

(Forbauselse og en almindelig Murren bliver lydelig.)

Dronningen (lydt grædende).

En sliq Forhaanelse! — O Philippa! hvilken Svagbed, at dit Die kan fælde Taarer over Fornærmelser af denne Mand. Mit Hjerte græder Blod herover. Høibaarne Herrer! som have været Vidner til denne opvørende Scene, skulde Ingen af Eder

have Mod til at høre den i Støvet nedtraadte Dronning ved et Ord? —

(Alle see til hverandre. Endelig træder Erling Thorwaldsøn frem.)

Thorwaldsøn.

Min Konge! vel er jeg blandt de Yngste af Eders Vasaller, som her ere samlede; men — tillad mig, i sømmelig Ydmyghed at fremsøre nogle Ord. Eders ophøjede Gemalinde har engang ved en Tournering havt den høie Naade, at vælge mig til sin Ridder —

Kongen (afbrydende).

Her ere vi ikke ved nogen Tournering. Lad den Daarskab fare, at blande Dig i Ting, der ei vedkomme Dig. — Erling Thorwaldsøn! jeg har paa kort Tid hævet Dig høit, fordi jeg har beundret og agtet Dig og fundet Dig værdig min Naade. Og nu synes det, som om Du vil fordre mig paa Liv og Død for din Dame?

Thorwaldsøn.

Nei, min Konge! Saa handlede jeg med Daarskab, idet jeg kunde forglemme for hvem jeg stod. Her lægger jeg mit Bærg for Eders Fodder. Jeg vil rolig og uden Eidskab blot tale nogle Ord til Eders Hjerte; og — ved den almægtige Gud! I maa høre mig.

Kongen.

Uforflammede Dreng! Du vover — —

Thorwaldsen.

Dreng? — Nei, det er ikke Eders Kongelige Mæning — at I havde valgt en Dreng til Befalingsmand over Hovedstaden i Danmark, medens I reiste til Everrig.

Kongen.

Thorwaldsen! — Vil Du tirre, opirre mig —

Thorwaldsen.

Nei, min høie Herre! Jeg vil blot, som sagt, tale til Eders Hjerte, vil aabenbare Eder, hvad I maaſtee til denne Time er uvidende om. — Efter den jerusalemſke Reife, I for nogle Aar ſiden foretog Eder, lod I ſlaae en Mynt, der ei ſvarede til den Værd, den ſkulde have. Folket murrede herover og omtalte Kongen ilde. Da I kort derpaa atter reiste bort, benyttede Dronningen, Eders høiagtede Gemalinde, Eders Fraværelſe, lod ſamle alt ſit private Sølvtoi og lod deraf hemmelig ſlaae en gehaltrig Mynt, ſom hun lod udverle imod den ringere, og derved formildede hun Folket, idet hun tillige lod ſige, at det var ſteet ved en Feiltagelſe, og ſaaledes hjærlig ſom forſkandig dækkede Brøden."

Kongen.

Kunſter, Affectation, Blændværk! intet Andet.

Thormaldson.

Nei, Kong Erik! Det var gedigen Sandhed! —
Endvidere! Da de vendiste Stæder havde lagt en
Glaade for Staden af tohundrede og tredssindstøve
velbemandede Skibe — da drog Kong Erik bort
til Sorø Kloster, som det heed, af christelig Andagt.
Dronningen, Phillippa, blev tilbage, reiste sig med
Værdighed og Mod; talte med Kraft og Kjærlighed
til Krigere og Borgere, anvendte betydeligt af sin
egen, fra England medbragte Formue, til-at gjøre
tapper Modstand, saaledes, at den fiendtlige Glaade
maatte vige med uforrettet Sag. Desuagtet gav
hun Kong Erik Gren. Paa hans Begne takkede
hun Enhver, idet hun tillige lovede at anbefale dem
til Kongens Naade.

(Et lydeligt Bifald høres blandt de Forsamlede.)

Kongen

(stamper i Gulvet og seer sig opbragt om).

Du holder smukke Taler, unge Herre! Nu vil
jeg ogsaa holde en: Du, Erling Thormaldson, er
entlediget fra dine Værdigheder! — Forviist fra
Danmark! Forinden fire Dage skal Du være over
Grændserne! — Forstaaer Du mig? — Du har
at rette Dig efter min kongelige Villie.

Thormaldson.

Mine Værdigheder vare fortjente. Denne Be-

vidstthed formaaer Kong Erik ikke at berøve mig. —
Forviisningen er efter Dnste, jeg takker Eder, min
Konge; — min Hu stod helst til Himmet. Eders
kongelige Bud skal vorde efterlevet.

Dronningen.

Thorwaldson! Ja, I var min Tillid værdig. —
Reis, og tag min hele Afgtelse med Eder. I mit
Livs sidste Dieblikke skal jeg erindre denne Time og Eder.

Kongen.

I har megen Godhed, Madame, for den unge,
smukke Mand — Ah! Jeg begynder at fatte, at
han ei omsonst har været Eders Ridder.

Dronningen

(Støttende sig paa Lady Rhingstone).

Alf, Malwina! Det fattedes kun.

Thorwaldson.

Konge! — Her staaer Lady Rhingstone, for hvis
Fødder jeg længst, med Dronningens Tilladelse, har
lagt min Kjærlighed, grundet paa Høiagtelse og Be-
undring. Hvo, som kjender hende og mig, vil ikke
finde det mulig, det at mit Hjerte kunde dele sig; og
mindre — at jeg kunde henvende et vanhelligt Blik
til den Tanke, I har fattet.

Kongen

(heftig, idet han gaaer, fulgt af de samtlige Herrer).

Ved Gud! — Dette Gjøgleværk skal faae en Ende.

Dronningen.

Jeg er mat; — syg — mine Damer, leder mig
til mit Bærelse.

Lady Rhingstone

(rækker Erling Thorwaldsøn Haanden).

Jeg fylder Erling Thorwaldsøn min Haand fra
i Morges. — Tak! og Forsoning!

(Hun følger Dronningen, som ledes af Damerne).

Thorwaldsøn (tager sit Sværd op).

Dig, gamle Kamerat! vil jeg dog have med. Du,
Broder Olaf! Snart drage vi mod Hjemmet.

Olaf (som beruset af Glæde).

Tak, Du milde Gud! — Tak, min Erling!

Thorwaldsøn.

Følg mig, Broder, at vi kunne aftale det Fornødne.

Olaf.

Hurra for de norste Fjelde.

(De gaae Arm i Arm bort.)

Anden Act.

Et Sorgemak i Slottet.

Axel Hakonson.

(Siddende ved et Skriverbord.)

Disse Dages mærkelige Tildragelser ere gaaede Slag i Slag; mit gamle Hoved har Møie med at samle sig til Tanken paa mine Forretninger. Paa Sorgens og Smertens højeste Punkt formaae Tankerne ei at afløse hinanden; og man ligner Uhværet som er gaaet i Staa. At Dronningen saa pludselig vilde forlade Slottet og begive sig til Ursuliner Klosteret havde jeg dog ei ventet.

En Tjener.

Lady Rhingstone ønsker at tale med Herr Kammerherren.

Axel Hakonson.

Beed hende at træde ind.

(Tjeneren gaaer.)

Lady Rhingstone. Axel Hakonson.

Hakonson (gaaer hende imøde).

Min naadige Lady kommer til mig?

Lady Rhingstone.

Ja, Herr Kammerherre! Dronningen bød mig at
høre hid. — I veed, at hun syg forlod Slottet;
men hendes Sygdom har saaledes tiltaget, at jeg ei
troer, at hun oplever næste Dag.

Axel Sakonson.

Min Gud, I forstrækker mig, Frøken. — Er
denne Formening ogsaa Lægernes?

Lady Rhingstone.

O min Herre! her formaae Lægerne Intet. De
have eenstemmig erklæret enhver anden Hjælp, end
Guds, for umulig.

Axel Sakonson.

Dronningens Sygdom er foranlediget af Græms-
melse, og af denne mægter Menneſket at bære megen,
saalænge Tankens frie Villie formaaer at bestemme
Grændsen for Lidelferne.

Lady Rhingstone.

Ja, saalænge; men naar det knuste Hjerte
ikke eier et Gran af Haab tilbage, da siner Tanken
ingen anden Trost, end Døden.

Axel Sakonson.

Uudgranskelig er Himlens Villie. Man har før
seet Stormen knække det ungdommelige Mod og den
blomstrende Sundhed, men og — at den syge Sjæl

forgjebes har stirret efter den frelsende Død. En stille Beemod kan worde en mildnende Balsom.

Lady Rhingstone.

Her ikke, Herr Kammerherre! — Denne Sjælesygdom, som hendes physiske Kraft i mange Aar har modstaaet, har nu vundet Overmagten, og saameget voldsommere, fordi hun — i ydmyg Resignation til Guds Villie, længe har stille og hemmelig sine Lidelser. Nu have de faaet et Udbrud, som ingen Dæmning kan hemme. De ydmygende Krænkelse, Dronningen i Hoffets Nærværelse, ved Kongens Hjemkomst, maatte synke for, have gjort Udslaget, hvorved hun dog bitter fortryder, at hun i Harmelod sig forlede til at svare Kongen, vistnok som han fortjente, men som hun dog senere har fundet, var under hendes Værdighed.

Apel Hakonson.

Kunde det være den høie Dame nogen Beroligelse, da kan De, min Naadige! berette hende, at Kongen, inderligt som bittert, fortryder det Passerede, og kunde findes villig til al den hædrende Oppreisning, hun kunde ønske sig.

Lady Rhingstone.

Det Skete staaer ikke til at forandre. Kongens Godhed kommer nu for fildig. Og — kan det tillades at tale om mig, da — O! Ved hendes Død

er al Udsigt til Livs Lykke tabt for mig! — Philippa var mig mere end Dronning! Hun var min sømme Pleiemoder, der ledede med hjærlig Taalmod mine Fjød, saavel min Barndoms, som senere. Hun indprægede min unge Sjæl og mit Hjerte de værdigste Grundfætninger, de guldne Lærdomme og Leverejler. Senere blev hun min fortroligste, min hjærligste Veninde. Ved hendes Død staaer jeg forlæst og ene i et fremmed Land! O, Herr Kammerherre! det kan ikke være Eder ubekjendt, at den ædleste Yngling og tappreste Helt, Erling Thorwaldsøn, havde fæstet sit Hjerte til mig. Dronningen var just nu beskæftiget med at grundfæste mit Livs Lykke, og havde besluttet i disse Dage at overraske den ventende Yndling, med den endelige Tilstaaelse af min inderligste Kjærlighed. Jeg troede mig stærkere, men maa ogsaa synke under min Kammers Byrde. — — Og — paa engang det Skrækkelige: Erling Thorwaldsøn forviist! Saaledes, — nær ved Haabets Havn at lide Skibbrud med alle sine Drømter og Forhaabninger; paa eengang at see alle de yndigste Billeder, Phantasien kunde udmale til Fremtidens Lykke, tilintetgjorte. O, min Herre! det var for meget.

Axel Sakonsøn.

I Sandhed! Eders Stilling er beklagelsesværdig.

Lady Rhingstone (fattende sig).

Herr Kammerherre! Marsagen hvorfor jeg kom her er den, at Dronningen onster, forinden hun forlader dette Liv, at tale med Kongen. Hun vil forløse sig med Alt, hvad hun efterlader. Thi, siger hun, man maa ei bringe Nag eller Had did, hvor Alt er Fred og idel Kjærlighed.

Axel Sakonson.

Jeg skal vieblikkelig berette Kongen, Dronningens Onste.

Lady Rhingstone.

Derom maa jeg bede Eder; Og jeg haaber, at han ei vil nægte sin doende Hustru denne Bøn.

Axel Sakonson.

Vil I behage at sætte Eder, saa skal jeg snart bringe hans Svar. (Gaaer.)

Lady Rhingstone, lidt efter en Tjener.

Lady Rhingstone.

Arme Malwina! blev det dit sørgelige Lod? — Hvad kan jeg ulykkelige Skabning have forbrudt, at Himlen straffer mig saa haardt? Mit Dø, indviet ved Fødselen til Saarer, skal altsaa gjennem hele Livet stirre vildt hen i det uendelige Rum, uden Maal, og aldrig fattes Næring af Saarer — indtil den evige velgjørende Søvn lukker det.

En Tjener.

Herr Thorwaldsen den Eldre beder Eders Naade, om det her maa forundes ham, at sige Eder sit Farvel; thi han reiser endnu i Dag.

Lady Rhingstone.

Gud! — Beed ham komme. — (Tjeneren gaaer.)
Altsaa — Farvel? — Og — endnu i Dag? — D!
Ogsaa jeg kunde sige: Herre! Dag denne Kalk fra mig!

Lady Rhingstone. Erling Thorwaldsen.

Thorwaldsen.

Filgiv, Lady Rhingstone, at jeg søger Eder her. Jeg saae Vognen ved Portalen af Slottet, og fik opspurgt, at I var her. Jeg maatte see Eder endnu engang — den sidste i mit Liv; maatte sige Eder mit Farvel; Ak! — ogsaa det sidste! — Den Forviiste tør ei længer have sit Die til den skønne Engländerinde; tør intet ønske, intet fordre, intet haabe. Nei! — livsalige Drømme, I ere svundne!

Lady Rhingstone.

Ja Thorwaldsen! det er kommet vidt, naar det af Rummer blødende Hjerte selv finder Livets høieste Fryd at ligne Døden. Naar vi intet mere have at haabe; da — ja, da maae vi aldeles forsaage! — D Erling! Skjæbnen er os begge meget fiendt. Saaledes

i faa Timer at styrtes fra Lyffens høieste Tinde og ned i Afsgrunden. Det tilsyneladende Uheld for Eder, at være forviist fra Danmark, o hvad vil det sige? I seer derved et længe nærret Ønske opfyldt, og drager til det venlige Barndoms Hjem, medens Kjærlighed og Agtelse herfra ledsage Eder.

Thorwaldsen (bevæget).

Medens jeg her — efterlader, hvad der var mig kjærest og dyrebarest paa Jorden; medens jeg her — maa opgive de inderligste Ønsker og Forhaabninger.

Lady Rhingstone.

Hvad er Eders Tab imod mit? — Dronningen oplever neppe næste Morgen. O! hvorofte har jeg ei tænkt mig Tabet af hende, som det Skræffeligste, der kunde møde mig. Til hvilken Side jeg seer, staaer jeg forladt. De Udsigter, jeg havde, ved Dronningens Godhed og Formaaende, at kunne tilbyde en Mand, der vilde dele Skjæbne med mig, ere forlorne. Og — Malwina Rhingstone kan ikke underkaste sig en Ydmygelse. At drage tilbage til England formaaer jeg heller ikke; mine Paarørende ere næsten uddøde. Der bliver saaledes intet andet tilbage for mig, end at vælge Klosteret. Og der — skal jeg med evige Saarer minde mig det Forbigangne, medens jeg med veemodsfuld Længsel seer Opløsningen imøde

Thorwaldson.

Og dette er Eders Beslutning?

Lady Rhingstone.

Det er og maa blive min Bestutning. Lev vel, min ædle Thorwaldson! — Kjærlighed viiste os sit Paradiis; men Skæbnens mørke Genius stod med Flammesværdet og formeente os Indgangen. Aldrig hæve mit kjærlige Blik sig meer til nogen Mand; Malwina kunde kun elste eengang; men Grindringen herom, skal ledsage hendes sidste Suf.

Thorwaldson.

O Malwina, jeg troede mig stærkere, men maa segne under mine Følelsers centnertunge Vægt.

Olaf Thorwaldson. De Forrige.

Olaf.

Forlad, Lady Rhingstone, at jeg kommer uanmeldet; jeg vidste at min Broder var her, og jeg maatte nødvendig tale med ham. Kjære Erling! Foranstaltningerne ere trufne, saaledes som Du ønskede det. Alle vore Sager ere komne ombord, og Skipperen letter Anker i Eftermiddag, thi Vinden er god; og han vil være ved vor Hjemstavn forend vi. Kloften Sex præcise staae vore Heste opsadlede, og saaledes kunne vi endnu ved Midnat være i Hel-

singer. I Morgen ved denne Tid ere vi langt oppe i Skaane, inden otte Dages Forløb over Rattegattet og fort derefter paa Thorwaldssteen. Gud veed, om gamle Moer Armgard kan kjende mig? — O jeg, er ellevild af Glæde herover! Jeg vil nu haste, for at bringe det Sidste i Rigtighed.

Erling.

Gjør det, min gode Olaf.

Olaf.

Og nu — tillade Lady Rhingstone, at jeg ogsaa siger Eder et hjerteligt Levvel! — Jeg veed, at I var min Broder god, og derfor lønne Gud Eder!

Lady Rhingstone (giver ham Haanden).

Lev vel, vakkre Ungling! — Bevar steds det rene Hjerter og Kjærligheden til Eders Broder. I Sorgens mørke Timer worde I ham en venlig Engel, der peger mod Haabet og Trosten.

Olaf.

Jeg skal bevare Eders Godhed og denne Grindring i et taknemmeligt Hjerter.

Erling.

Klokken Ser skal jeg være hos Dig, for at tiltræde Reisen.

Olaf.

O kom blot et Par Minutter før, jeg forgaaer ellers af Utaalmodighed. (Han flynder sig bort.)

Erling.

Det unge, sorgfrie, stormende Blod har godt ved at ile; han — er aldeles fri.

Arel Hakonsen. De Forrige.

Arel Hakonsen.

Jeg bringer Eder, Lady! den Efterretning, at Kongen inderlig bedrovet over, at Dronningens Tilstand er saa slet, vil snarest muligt kjøre til Klostret, for der at trøste og berolige sin Gemalinde. Kun yttrede han den Betænkelighed, som han dog vil overlade til Eder og Lægerne at afgjøre, om Folgerne for den Syge, efter en Samtales Anstrengelse, ei kunne være skadelige.

Lady Rhingstone.

Det er Dronningens Dnsse, og hendes sidste Billie opfyldes. Jeg takker Eder, Herr Kammerherre, og vil nu ile tilbage, da ethvert Minut hos den elskelige Dronning nu er mig kostbarere, end nogenfinde forhen.

Thormaldsen.

Ja — o Gud! — ja — det kan jo ei være andet. Nu, Malwina, byder jeg det smerteligste Farvel, jeg nogenfinde i Livet vil udsige, saa meget smerteligere, som jeg ei engang for din egen Roligheds Skyld tør

bede Dig at minde mig. Himlen give Dig Kraft til at bære, hvad som end forestaaer. (Med næsten qvælt Stemme.) Ak! Jeg vorder aldrig lykkelig mere. Farvel!

Lady Rhingstone.

Min troeste Ven! — Erling! — Gud ledsage Dig paa alle dine Veie!

(Hun vakler imod ham og segner i hans Arme).

Thorwaldsøn.

(Efter en Pause, viftler han sig lempelig fra hende og lægger hende i Hakonsøns Arme.)

Malwina! Min Skjæbne kalder! — Gud bevare Dig.

(Han gaaer hurtigt bort.)

Lady Rhingstone.

(kommande til sig selv.)

Erling! — Han er borte? — For evig — Ja, det er Sandhed, at Kjærlighed kan lære os at sætte Pris paa Livet; men ved den kunne vi ogsaa blive saa ulykkelige, at vi ingen anden Tilflugt have, end at ønske os Døden. Nu — ja nu, brittiste Pige! bør Du vide at samle Kraft til at møde, hvad der end forestaaer. Herr Kammerherre, vil I ledsage mig til Vognen.

(De gaae.)

En Forhal i Klosteret.

Biskoppen af Opsloe. Iver Bendtsen.

(De komme hver fra sin Side.)

Iver Bendtsen.

Da jeg just møder Eder, Herr Biskop, og jeg først kommer nu, kunde I maaskee, høiærværdige Herre, underrette mig om, hvorledes det er med Dronningen? — De forskjelligste og meest forstrækkende Rygter have sat hele Staden i Bevægelse.

Biskoppen.

Lægernes seneste Efterretninger ere meget foruroligende. Dronningen har endog ladet dem Alle afspænde, fordi hun ene venter paa den Hjælp, Himlen ved en mild Opløsning vil skjenke hende. Foruden Lægerne og Damerne, er hendes engelske Skriftefader den eneste, som har været indladt hos hende.

Iver Bendtsen.

Kongens Tilstand er ogsaa beklagelig.

Biskoppen.

Jeg troer det gjerne, thi hans Selvstændighed er meget vaklende; og ligesom han i heftig Bredde, hvortil hans Eidskabslighed let forleder ham, stormer frem lig en tirret Løve, saaledes findes han Dieblisket efter angrende og saa modløs som et utaalmeligt Barn.

Iver Vendtsen.

Det, at Dronningen tog den hurtige Beslutning, at drage fra Slottet og her til Klosteret, har frygteligt rystet ham. De fremmede Gesandter, som i disse Dage i høist vigtige Antiggender have søgt Audients hos ham, ere alle afviste. Var Dronningen ei strax blevet saa voldsom syg, havde det været hans Hensigt, ved Benner og Overtalelser at formaae hende til at tage tilbage til Slottet. Dertil kommer, at Efterretninger ere indløbne om, at Bismar har ophidset Hansfestæderne, og at Hertugen af Bruns-
vig har forenet sig med dem, og at disse have stiftet en Flaade i Søen, medens Hertugen beleirer Alpen-
rade og truer med at gjøre et Indfald i det søndre Jylland.

Biskoppen.

Jeg kan jo spaae feil, men jeg frygter, at Kong
Eriks Regimente er snart til Ende. Gne-
Herstendens, den store Margrethes Mand er veget fra
hans Side, og har kun efterladt sig den Affjæledes
Duster og Forhaabninger.

Axel Hakonson. De Forrige.

Axel Hakonson.

Jeg har fulgt Lady Rhingstone tilbage fra Slot-
tet, hvor hun var hidsendt fra Dronningen, for at

bede Kongen om at stjente sig et Besøg, rimeligviis det sidste, thi jeg erfarede i Forbørelset af Kammerfruen, at hun havde i dette Dieblif modtaget den hellige Nadver, og at Haab om hendes Redning forsvinder med hvert Dieblif.

Biskoppen.

Ved Phillippas Død hænger en mørk Sky over de tre forenede nordiske Riger. Den forevige Margrethe vil hidset moderlig modtage hende, men — sørge over sit efterladte Scepter.

Axel Hakonson.

Kongen har alt flere Gange savnet den høie Phillippas kloge Raad og Bistand. Tvivl og Uvisshed lade ham ingen Ro, ligesaalidet ved Nat som Dag, og formere hans Modløshed. Ja, han har endog i et Slags Bildelse udladt sig med, at Himlen sender ham denne Gjenvordighed som Straf, og troer, at Intet kan affone hans Brøde, uden en Pilgrimsreise til Jerusalem.

Biskoppen.

Ja i Sandhed, Herr Kammerherre, De kan med Sandhed kalde det et Slags Bildelse. Kong Erik burde ei have forglemmt den sidste Jerusalems-
Reise, han gjorde, da den orientalske Mand i Reiserens
Pallads lod den fornummede Konge over trende

Rongeriger afmale, og sendte den høie Pilgrims Portrait til Syrien.

Arkel Sakonsen.

Derfom I saa synes, mine Herrer, ville vi nede i Vestibulen vente og modtage Kongen, som rimeligviis snart vil være her.

Biskoppen.

Som I behager.

(De gaae).

Dronningens Gemak.

(I Baggrunden, i en stor Nische, sees under en Baldachin en Pragtsteng.

Dronningen. Lady Rhingstone. Hoffets Damer.

(Dronningen i en hvid Negligé, synes nylig at have forladt Sengen, ledes frem af Lady Rhingstone og Kammerfruen, samt tvende andre Damer. De øvrige Damer holde sig tilbage.)

Dronningen.

(Omtrent midt i Salen.)

Lad mig hvile lidt. Jeg er saa kraftløs. Saa, leed mig nu hen til Lænestolen ved Vinduet, at jeg endnu engang kan se Guds klare Himmel. (Efter at hun har sat sig.) Og nu — mine gode Damer, lader mig et Dieblis ene med Lady Rhingstone. (Damerne forlade, med en dyb Bøining, Gemakket.) Ja, Malwina, vi staae alle i Forsynets Haand. Hvad

er jordist Høihed, Magt og Vælde andet, end en glimrende Sæbeboble. Ved Udgangen af Livet føle vi, selv i Diadem med Krone, at vi have intet forud for Betleren, der trygler ved Døren. Men — vee os! hvis vi da ei kunne bringe en god Samvittighed med, og — Bevidstheden om, at have udøvet alt det Gode, som Skjebnen gav os Kræfter til at formaae.

Lady Rhingstone.

O, min tilbedede Dronning!

Dronningen.

Jeg skjælver ikke for at træde over Livets Dørtærskel, til det fredelige Sovestue. Hvi skulde man frygte Døden? Vi dele jo enhver Dag med den. Lampen, som ei kan brænde længer, maa jo omsider slukkes. Da Himlen, i min sidste jordiske Nød, end giver mig Kraft til at samle mine Tanker, er det Trang for mit Hjerte, at tale med Dig, Malwina. Saarede Gemytter forstaae hinanden, endog taus. Jeg seer Dig staae sonderknust ved min Side, og — som sagt, jeg forstaaer Dig. Men jeg kender min Veninde og veed, at hun besidder megen indvortes Styrke. Thi — min ædle Pige, Du maa ikke bukke under!

Lady Rhingstone (taler for hende).

Min dyrebare Moder! Min eneste, min hjærligste Veninde!

Dronningen.

Ja, det var jeg Dig. Reis Dig og vær ved godt Mod! Vi fik begge Livet under een Himmelegn. Det store England drømmer ikke om, at vi nu begge ere saa hjælpeløse i Danmark. Ja hjælpeløs og ydmyget. Min uværdige Kammerpige Cæcilia, har i tvende Aar formaaet det hos Kongen, som hans Gemalinde ikke kunde opnaae. Al! den menneskelige Svagthed er stor. — Grik vil omsider erkjende det.

Lady Rhingstone.

Forøger det kun ikke Eders Lidelser, at I forlod Sengen.

Dronningen.

Nei, min Malwina, mine Smærter ere ei af den Natur. Desuden, at tale fra Sengen, tyder paa Svagthed og gjør Fordring paa Medlidenhed. Dette vil jeg undgaae. Kongen skal endnu engang see mig opreist. (Efter en Pause.) Er — Erling Thorwaldsen reist.

Lady Rhingstone.

(Med dæmpet Stemme.)

Om — saa Timer — drager han bort.

Dronningen.

Dette — skulde heller ikke være. Det forbittrer mine sidste Timer, og gjør mig Afsteden fra Dig

tung. Jeg havde meent det saa godt med Eder begge ; jeg havde lagt de herligste Planer for Eders Vel.

Lady Rhingstone.

O, at det kunde forundes mig at ledsage Eder fra dette Liv.

Dronningen.

Troe mig, Malwina! den kjærlige Haand, hvorved Tiden formaaer at læge de smerteligste Saar, kan ogsaa i din Alder lindre Fortvivlelsens Qualer. Dog, — jeg tør ei friste Tiden ; hvad jeg har at sige Dig, maa fattes fort. Jeg havde længe bemærket den Kjærlighed, som den stolte Pige søgte at skjule for Ynglingen. Jeg saa Dig kæmpe med Fjælselser, den Elskede maatte savne. Fjælselser af sydende Lava, indefluttede i et Jisbjerg. Og nu — da det kom til Udbrud, maatte I stilles ad. Ja, det var haardt, Malwina! Det er min Pligt, saavidt jeg kan, at sørge for Dig. Gjentag mig det lille Elphenbeenssperiin, som staaer ved min Seng. (Lady Rhingstone bringer det.) Jeg veed endnu kun een Mand, hvem jeg vil betro mit Hjertes Yndling ; han lever i Norge, og er af adelig Byrd. Da jeg omtrent var sytten Aar, gammel opholdt han sig i London, og som Adelsmand havde han Udgang til Hoffet. Der lærte jeg ham at kjende, og — vil ikke nægte, at han behagede mig. Tid og Conveniens adskilte os. Han er nu Enke-

mand og har en voren Datter, der er passende Selskab for Dig. Malwina! vil Du opfylde Phillippas Ønske og Willie; (Hun tager et forseglet Brev af Strinnet.) da — saasnart Du har ydet mig den sidste venlige Pligt ved mit Hvilested, da begiver Du Dig paa Reisen, overleverer selv dette Brev til Jarlen paa Mandahlsborg, og Du vil finde en faderlig Modtagelse. Løber Du mig det, da skal min nedsværende Vland velsignende ledsage Dig.

Lady Rhingstone

(Kysser grædende hendes Haand).

Ja! — Tak, min kjærlige Moder! Ja, Eders Ønske og Willie skal være mig hellig, saasandt Gud hører mig.

(Hun gemmer Brevet ved Varmen.)

Dronningen.

Der — lettede Du mig Kampen, Malwina.

Lady Rhingstone.

Ja, jeg skal drage til Norge. Her kunde, vilde jeg ikke blive. Høst, — skal jeg, naar Grindringer med Længsel og Savn bemestre sig mig, eensom søge Dalene og de mørkeste Klostre, for der, med min udmalende Phantasie, uforstyrret at gjensøde hvad jeg har tabt. Men naar min Smerte er paa det høieste, vil jeg bestige Klipperne ved Oceanet, og — medens jeg stirrer ud over det uendelige Rum, mod England,

som gav mig Livet, mod Danmark, som skjenkte mig
Kjærlighed; da skal min inderlige Bøn høre sig til
Gud og bede om — en Grav, for snart at kunne
samles med min dyrebare Moder.

Dronningen,

Du bedrøver mig Pige! — Kongen tøver.

Lady Rhingstone.

Han kan ventes hvert Dieblif.

Dronningen.

Ha! — Jeg føler mig mere og mere svag, og —
jeg behøvede end lidt Kraft for nogle faa Minutter.
(Lady Rhingstone henter en lille Phirole, som hun lader
Dronningen lugte til.) Tak! — Ja det styrkede no-
get de flygtende Goner.

(Kammerfruen træder ind, vinkende ad Lady Rhingstone,
som hun hvidsker noget til).

Lady Rhingstone.

Kongen er her.

Dronningen.

Er han? — Et Dieblif; — saa, bed ham komme.

(Kammerfruen gaar.)

Kongen. De Forrige.

Kongen

(bliver staaende indenfor Døren).

Phillippa! — Min elskede Gemalinde!

Dronningen.

(hæver sig med Anstrængelse).

Min Konge!

Kongen (iler til hende).

Jeg beder, staaan Eder!

Dronningen

(understøttet af Lady Rhingstone, sætter sig igjen).

Tilgiv! Min Asmægtighed — tillader ikke.

Kongen.

Siig mig, Phillippa, er det virkelig saa, at Eders Liv er i Fare?

Dronningen.

Fare? — Nei, Overgangen fra dette Liv til et bedre bør ikke benævnes saa. Jeg har bedet min Konge og Gemal om et Besøg; I har opfyldt det, og jeg takker Eder.

(Hun giver Lady Rhingstone et Vink, og denne trækker sig tilbage til Nischen.)

Kongen.

I seer mig, min elskelige Gemalinde, angerfuld for Eder. Jeg har en stor Skyld at afbede og veed ei, hvor jeg skal begynde. Men, skulde Eders Tilstand være en Følge af hiin ulykkelige Dags Begivenhed, da maa jeg forsage al Trøst; thi da vil Verden, hvis I nu i Eders blomstrende Alder pludseligt skulde kaldes bort, lægge hiin Brøde som Blod-

skyld i min Vandels Bøgtstaa! D Gud! dette er mig en forfærdelig Tanke!

Dronningen.

Mit Livs Maal og mine Timers Tal ere af en høiere Haand bestemte; Ingen tør gjøre Regning herover. Og det hedder jo: „Livet er ingen Lykke, men kun det, at leve glad. Derfor lever den Vise kun saalænge han maa, ei saalænge han kan.“

Kongen.

Al! for sildig viser mit Blik mig, hvad jeg taber i Eder. O, at jeg vidste et Middel, hvorved jeg, forsonet med Eder, kunde stille min Samvittigheds Dvaler.

Dronningen.

Grif! Jeg tager Eder paa Ordet. Ved Gravens Rand har Eders, snart lykkelige Phillippa een — kun een Bøn at gjøre Eder. Vil I opfylde den, da vender jeg med Glæde mit Blik fra det Jordiske og did, hvor evig Fred og Kjærlighed trone.

Kongen.

For den Konges Afsyn, som hersker over alle Konger, lover jeg Eder at opfylde, hvad I end haver at ønske.

Dronningen.

Velan da! — (Hun rækker ham Haanden.) Først Forsoning for hvad der er fæet. Dernæst beder jeg

om Taalmodighed og Overbærelse med den nu svage
Dvinde, om jeg kun afbrudt kan sige Eder, hvad der
svært ligger mig paa Hjertet. O, tillad mig endnu
engang, at udmale mig min Ungdoms Fryd. Da
den nu længe salige Margrethe led mig, med Eders
Haand, tilbyde trende Kroners Diadem, da
saae England med salig Fryd paa Fødelandets
Datter. Og — da jeg betraadte Danmarks Grund,
og I — en herlig Ungling traadte mig imøde med
Kjærligheds Blikke, medens Folket jublende hylde
min Ankomst. Da — o da skylmede min Barm af
Fryd og navnløs Salighed. Jeg forføngelige troede
mig den Lykkeligste paa Jorden. Jeg kastede mig
med inderlig Taknemmelighed for den store Dronnings
Fødder, og med oprigtige Taarer lovede jeg hende, som
værdig Datter at fremme Folkets Lyksalighed og vaage
over dets Vel, saavidt jeg formaaede. Jeg kan —
ved Gravens Rand bekjende, at jeg har holdt mit
Ord. Al — jeg — Malwina, ræk mig lidt Vand.
Og — —

(Lady Abingstone bringer det, og efter en Pause, hvort
hun har syset med Dronningen, træder hun igjen
tilbage.)

Kongen.

O, Phillippa, I er meget syg — skaan Eder.

Dronningen.

Kun endnu nogle saa Ord, og — saa vit jeg

hvile. Min Konge, ansee hvad jeg nu, som Eders redeligste Veninde vil sige Eder, med — et gunstigt Ansyn. Ved Dødens Porte har jeg meget at haabe, intet at frygte. Bliv ikke vred, naar jeg beder Eder om at bevogte ethvert af Eders Skridt, tusinde Blikke forfølge det; tæm Eders Lidenstaber; vord mild og retfærdig! Tro mig, Misundelsens Dæmon venter blot paa en Leilighed til at svække den forbausende Magt, Margrethe, ved de trende Kroner betroede Eder. Hold strengt og redeligt over det Calmarste Forbund. Hele Norden er nu Eders Eiendom. Lad alle tre Nationer staae Eders Hjerte lige nær, og giv ingen af dem Fortrinet. Lad aldrig Udlandinger faae Stemme i offentlige Anliggender, eller fortrænge Landets egne Børn fra Embeder og Værdigheder; thi derved svæktes Undersaatternes Hengivenhed. I denne, for mig saa høitidelige Time, besværges jeg Eder, lad aldrig ulfsom Brede og Hovngjerrighed henrive Eder. Vord billig og naadig! Forløseren tilgav selv paa Korset sine Fiender. Grik! lov mig dette, at jeg kan døe rolig.

Kongen (inderlig bevæget).

Ved Gud og alt det Hellige! — Jeg lover det.

Dronningen.

Bestjermende styrke Himlen Eders Forsæt?

Kongen (næsten fortvivlet).

Phillippa! — Min Skøtsaand! — Forlad mig ikke!

Dronningen.

Jeg har ingen Villie meer. Og nu — Gril!
tillade mine Kræfter kun at sige Eder Farvel! Him-
len befjærm Eder! Og — hold Phillippas Navn i
æret Minde!

Kongen.

Ederes Minde skal være mig dyrebart, til mit
sidste Suk. Jeg vil nu forlade Eder, for at unde
Eder Ro. Men — endnu i Aften maa I tillade
mig igjen at besøge Eder.

Dronningen.

Gjør det. — Farvel, min Konge! Farvel min
Husbond! Den almægtige Gud holde sin Haand
over Eder! Farvel, min Gril!

Kongen.

Gi det sidste Farvel, Phillippa!

(Han gaaer.)

Dronningen. Lady Rhingstone.

Dronningen.

Gud være lovet, det er overstaaet. O! At Grils, i
Grunden gode, men svage Hjerte, kunde bekæmpe
sine opbrusende Lidenstaber. Al! — Malwina —

Lady Rhingstone.

Min naadigste Dronning! — Gud! I blegner —

Dronningen.

Ha, jeg fik saa ondt. Ja — jeg er trostet ved at have offret Kongen min sidste Kraft. Lad mig — komme til Sengs. (Lady Rhingstone ringer, og Kammerfruen kommer.) Det blænder for mine Øine. Lad mig — leed mig — (Lady Rhingstone og Kammerfruen lede hende, men midt i Salen standser hun og vender sig om). Endnu Et! (I en halv knælende Stilling i deres Arme). Gud, jeg takker Dig for Alt! — Velsjern Rigerne og Folket! — Lad mig nu hvile.

(De ledsage hende igjen, men idet hun kommer til Sengen, segner hun pludselig i den.)

Lady Rhingstone

(med et høit Strig).

Barmhjertige Gud! — Phillippa!

Kammerfruen (ængstelig).

Død?

Lady Rhingstone.

Ja — o Gud — —

(Hun kaster sig ned ved Sengen. Kammerfruen griber i Klokkestrængen, og Damerne stiple til.)

Kammerfruen

(med qvalt Stemme).

Dronningen er død!

Alle.

Død!

(De samle sig i veemodige Grupper om Risten.)

Tredie Act.

En vild norsk Egn, med Graner og Alipper. Ved den venstre Side i Forgrunden en Hoi, bevoret med Krat; ved Foden af samme en meget stor Steen, hvorpaa noget Runeskrift, næsten ulæseligt af Alde. Det er Aften med Storm og Uveir. Maanen viser sig kun af og til, naar Skyerne drive forbi.

Erling Thorwaldsøn, lidt efter Olaf Thorwaldsøn.

(Begge i norsk Dragt.)

Erling

(idet han træder ind).

Bind min Hest godt ved Træet, Broder Olaf! Du veed, at den i hvinende Storm er noget urolig. Kom saa og lad os, medens de stakkels Dyr puste, søge om den rigtige Vei.

(Han sætter sig ved høire Side paa en Træstub, i en dybsindig Stilling.)

Olaf.

Jeg maatte nok troe det, da Strandmaagerne imod Aften fløi til Landet, at vi fik Uveir i Nat. Men, det kan man kalde et majestætist Veir! hvilken Con-

trast mod hiin Majestæt! her er Vælde og Kraft i
Vindenes Brusen og i Skyernes flygtige Fart.

Erling.

Elementernes Kraft viser os Almagts Storhed.
Hvad er den menneskelige at ligne imod den?

Olaf.

Ja, hiint Hofs pralende Glands svinder her, som
Dug for Solen. (Han tager en Reisetaste frem.) Her
er dog lidt Læ. — Her kunde det just være passende
at faae lidt at styrke sig paa, indtil vi kunne naae
Thornwaldsteen, og der faae at vide, hvad Moer Arm-
gards Spisekammer formaaer for hendes uventede
Gjæster. Der, Erling, tag Dig en Slurk af min
Flaske; og nu skal jeg tractere Dig; der har Du
et Stykke af den Havrekage, Gubben hist ved Grændse-
stjeldet gav mig. O, dette mit Fødelands Brød
smager mig langt bedre, end hine krydrede og vanle
Sulferkager. Spiis, Erling!

Erling.

Tak, Broder! — Det er mig saare behageligt, at
Du kan bringe din glade Stemning med Dig tilbage.
Jeg bragte min med til Danmark, men — lod den
blive der.

Olaf.

Det er ogsaa det Ukløgeste, jeg veed, Du nogens

finde har foretaget Dig. — Men, min gode Erling
bør beslitte sig paa at faae den igjen.

Erling.

Hent mig det mindste Støvgran fra Havets Bund;
det er ligesaa muligt.

Olaf.

Det er mig uforklarligt.

Erling.

Gud lade Dig aldrig lære at forstaae det.

Olaf.

Det vil jeg selv ønske. Men veed Du vel, Er-
ling! at Du havde gjort klogt i, hvis Du ligesom
jeg, havde paa Grændsen byttet din store danske Hest
mod en lille norst; disse ere meget fikkrere, og, saa
at sige, bekjendte med de smalle, ubanede Veie.

Erling.

Deri har Du Ret; men — jeg har nogen For-
kjærlighed for dette Dyr, og vil aldrig stille mig
ved det.

Olaf.

Aha! jeg veed det; Lady Rhingstone reed det paa
den sidste Falkejagt.

Erling.

Olaf, vil Du give mig Beviis paa din broderlige
Kjærlighed, da nævn ingensinde dette Navn.

Olaf.

Hum, det var ogsaa dumt; jeg kunde jo begribe, at det maatte smerte Dig.

Erling

(seende sig om).

Det forekommer mig, at denne Dal er mig bekendt — hin Hvi —

Olaf

(gaaer hen til den.)

Rigtigt, min Broder! — O Fryd! — det er Hvi med den store Steen med Runestriften paa, Kæmpe-Begravelsen, som vi kaldte den. — Hurra! nu veed jeg, hvor vi ere. Jeg maatte nok efter Tiden at regne, troe at vi ei vare langt fra Hjemmet. Nu have vi blot en lille Miil til Thorwaldssteen. Hvor det er glædeligt!

Erling.

Glæd Du Dig, Broder. For mig er det sørgeligt, at den første bekendte Gjenstand, mit Die møder nær min Hjemstavn, skal være — en Grav.

Olaf.

Nei, Erling! At drage en mørk Tanke frem ved en saa glædelig Opdagelse, det er det sørgelige. Du gode Gud, er Sigt Følgerne af at være forelsket? Hvor ofte har jeg ikke alt ønsket, ogsaa at være det; men naar det ikke er anderledes, vil jeg helst være fri.

Erling.

Jeg vil ønske Dig det, Olaf!

Olaf.

Nei stop! Det var ikke mit virkelige Alvor; det var kun paa Skæmt; men jeg vil tage min Kjærlighed paa en ganske anden Maade. En engelsk Pige maa det nu slet ikke være, som skal fængsle mig; thi hun er kold og priser kun sit Fødeland. En svensk? Ja de svenske Piger ere smukke; men lidt stive og knibste. De danske? Ja, de ere og vakre og besidde megen Ynde, naar de ville anvende den, men — ere ikke frie for at rære noget spidsfindige. Det var dem, der fandt at jeg var for norsk, og at jeg, især paa Ballerne, ei forstod at føre min Dame med Pariser-Manerer; og dog — jeg mærkede det ret godt, dog vilde de gjerne give sig af med mig. Nei, skal min Time slaae, da maa det være en norsk Pige, min Landsmandinde, en ægte Gænte.

Erling

(Stirrende paa Høien, med forslagte Arme).

Al, til denne Høi klæbe mange Barndoms-Grindringer.

Olaf.

Ei sandt? Hertil var det almindelig, at Moder og vi Dreng fulgte Fader, naar han drog til Raad=

huset i Tronhjem. Og naar vi vidste Dagen, han kom tilbage, da vare vi ogsaa her, for at møde ham. Vi havde da som oftest smykket Stenen med Grantrandse og Blomster, og hans Navn.

Erling.

Beemodige Grindringer! Fader og Moder ere døde. O, hvo der var hos dem!

Olaf.

Nei, det protesterer jeg imod. Vel længes jeg efter dem, og savner den Æmhed og Kjærlighed, kun de kunde yde! men — jeg ønsker dog at leve lidt endnu, for dog ogsaa at erfare, hvi det er værd at leve.

Erling.

Nu maa vi see til, at vi komme afsted igjen. Maanen qvælder og det vil blive mørkt; men her løbe forskjellige Veie; kunde vi nu finde den nærmeste?

Nordfjeld. De Fortrige.

Nordfjeld

(træder pludseligt op paa Høien, fra den bagerste Side. Han har en Dyrehud over Skuldrene.)

Den kan jeg vise Eder.

Erling

(forbavsset).

Er Du en Vild, der stiger op af Graven?

Olaf

(trækker sit Sværd).

Troldmand eller Røver! Du skal finde hæffe
Gutter for Dig.

Nordsfeld.

Ingen af Delene. Vogt dit Næb, Du unge
flagrende Drn! (Han slaaer Dyrehuden til Side, og
viser sin mørke Rustning, idet han rasler med sine Baa-
ben.) Jeg tør vel binde an med flere slige spinkle
Helte, som Du, paa engang. Jeg havde ellers meent,
at min gode Billie skulde have fortjent Eders Tak.

Erling.

Hvorledes det?

Nordsfeld.

J nu! (Han gaaer ned ad Høien.) Jeg vilde have
ledsaget Eder igjennem det vildsomme Krat, indtil
den bandede Bei, som løber lige til Thorwaldsteen.

Erling.

J veed, at vi skulle til Thorwaldsteen?

Nordsfeld.

Ja, Thorwaldsen! Jeg veed det, dog for at be-
tage Eder Tanken om, at jeg er Troldmand, saa
vil jeg tilstaae, at min Kundskab her er ganske na-
turlig; thi jeg har bag Høien hørt Eders Samtale;
og — da jeg ei vidste om det var Eder bekendt, at
det efter den raa og taagede Luft fra Havet, som det

i nogle Dage har været, er at befrygte, at ved Storm, som just nu er indtruffet, Sneen, der ligger paa Fjeldtoppene, vil rive nogle Fjeldstykker med sig i Faldet, troede jeg at kunne være Eder nyttig.

En qvindelig Stemme

(høres i nogen Graastand at raabe).

Hjelp! — Hjelp en Vildfarende — Hjelp! —

Erling.

Hvad er det?

Olaf

Det var en Gruentimmerstemme; hun synes at være vildfarende. Jeg vil ile did, for noiere at erfare det.

Erling.

Gjør det, men tag Mærke af Veien, Du søger, at Du kan finde den igjen. (Olaf gaaer hurtigt bort). I har altsaa, min Herre, bag ved Hoien beluret min Broders og min Samtale? Det er ei ædel Vdsfærd.

Nordfjeld.

hm, det er ligesom man tager det; jeg var der, førend I kom. Jeg lod mig, som sagt, velmenende see for Eder, idet jeg vilde advare Jer for Dpholdet i dette Vildnis, paa denne Tid. Thi, hvor modige I end synes at være, saa kunde I dog befrygte —

Erling.

Hvad skulde jeg have at frygte af mine Landsmænd? Noiere? — lumst Overfald?

Nordfjeld.

Gi, hvorfor just Røvere? Menings- og Religions-
Forfjællighed have før i sine Følger været ligesaa
frygtelige som Overfald af Røvere. Thi, I maa
vide, at — har den Korsfæstede sine Tilhængere,
saa har ogsaa Odin og Thor sine.

Erling.

Endnu? — Det er en sørgelig Opdagelse, der
møder mig ved min Hjemkomst. Men at I vil vise
min Broder og mig paa rette Veie, har Fordring paa
vor Tak, hvo I endog er. Kun — maa det være
mig tilladt at spørge, hvorved vi have vaakt en os
fremmed Mands velvillige Opmærksomhed?

Nordfjeld.

Det skal jeg ligefrem sige Jer; det har Navnet
Thorwaldsen. Eders afdøde Fader talede ofte i
Raadet, saavel i Tronhjem som i Christiania, de
saakaldte Hedningers Sag, og det — uden at be-
kjende sig til dem. Sønnen Erling har endnu,
hvorm meget han end alt, som bekjendt, har brugt sit
Sværd, ei draget det mod dette Folk.

Erling.

Besynderligt; I vækker alt meer og meer min
Nysgjerrighed efter at vide, med hvem jeg taler.

Nordfjeld.

Og naar jeg siger Eder at jeg hedder Nordfjeld,

kjender I mig dog ikke, endskjøndt jeg er bekjendt i det hele Nordenfjeldske District. I Grunden blive vi Naboer, og — I vil stedse finde mig beredt, enten til Fred og godt Vensteb, eller til Kamp, som det kan falde sig.

(Et frygteligt Bulder eller Drøn høres i lang Afstand. Erling og Nordfjeld staae begge forbausede.

Erling.

Hvad var dette? Et Sneestred?

Nordfjeld.

Maastee; hvis saa, da var det det andet i Dag; eller og det var en Bjergrevne; Lyden kom som fra Torghatten.

Olaf. Hylleborg. De Forrige.

Olaf

(førende den ængstelige Hylleborg).

Min Gud! det er da en frygtelig Aften! Hørte I det rædsomme Brag?

Erling.

Vi mene at det kom fra Torghatten.

Olaf.

Jeg bringer her et vakkert Bytte, jeg har gjort: en ung, vildfarende Pige giver sig under min Besyttelse.

Sylleborg

(frygtfom).

Med Tillid til — at I er en ædel Herre.

Olas.

Derom behøver I ei at tvivle.

Erling.

Til Kjærligheds Eventyr, min Jomfrue, har I valgt en ublid Alften, da saavel de søde Ord som Kys maa fryse fast til Læberne.

Sylleborg.

I tager feil, min strenge Herre! jeg er uskyldig bestedt i denne Fare.

Erling.

Dg hører hjemme?

Sylleborg.

Paa Mandahlsborg. Jarlen der er min Fader. Jeg har den hele Dag med flere Damer og Herrer været paa Jagt her i Eggen. Vi vare just henimod Alften stegne af vore Heste, for at nyde nogen Forsristning, forinden vi droge til Hjemmet; jeg saae i nogen Graastand, ved Roden af et Træ en grøn Dvæst, jeg syntes ei at kjende; jeg ilede did, for at tilfredsstille min Nysgjerrighed, og ligesom jeg havde naaet Stedet, styrtede en vældig Lavine ned fra Fjeldet, der stilte mig fra mit Selskab. Jeg kunde lige saalidet høre som see dem, og stod saaledes ængstelig.

overladt til en rædsom Stjæbne. Jeg veed ei, hvorvidt Sneefridningen til hiin Side strakte sig, og er saaledes i Uvisshed, om mine Venner have undgaaet Faren eller ei; ligesom de ogsaa maae være det for mig.

Nordfjeld.

Hvorlangt var Afstanden imellem Eder og Selstabet, da Sneen streed?

Sylleborg.

Omtrent to eller tre Væseffud.

Nordfjeld.

Saa kan jeg af Erfaring sige Eder, at I kan være rolig for Eders Venner. Men, hvorledes vil I kunne naae Mandahlsborg i Aften? Herfra er der to Mile derhen.

Olaf.

Det er nu min Pligt, at sørge for Jomfruen, det bedste jeg kan. Jeg har derfor, Broder! tænkt, at vi ville formaae hende til at tage med os til Thormaldsteen, og blive der i Nat. I Morgen tidlig vil jeg selv ledsage hende til sit Hjem. I Aften kan jeg godt have hende hos mig paa min Hest.

Erling.

Vel udtænkt, og end bedre om vi bytte Heste; min er større og kan saaledes afgive bekvemmere Plads — om Jomfruen vil være tilfreds dermed.

Sylleborg.

Jeg maa erkjende Eders Godhed af et taknemmeligt Hjerte. I nævnede Thorwaldsteen; skulde I være?

Erling.

Thorwaldsønnerne? Jo, saaledes er det.

Sylleborg.

Navnets Hæder er mig Borgen for, at jeg ei kunde finde ædlere Frelserere i min Nød. Vort Nordlands Skjalde have saa ofte besjunget Eders Forfædres Bedrifter. Mine kjæreste Sange til Harpen ere netop om dem.

Olaf.

Nu, saa træffer det sig jo lykkeligt for os, at vi herved faae Leilighed til ogsaa at være taknemlige, ved at kunne udvise Gæstfrihed mod en Nabs Karls Datter.

Sylleborg.

Gud være lovet, at min Skjæbne vil mig saa vel. O, mine Herrer! Jeg stakkels ulykkelige Pige stod næsten i tre Timer paa samme Sted, støttet op til et Træ. Vel er jeg en stærk Nordlands-Pige; men jeg blev dog udmattet og næsten forkommet af Kulde. Dertil kom min Frygt for Ulve og Bjørne; jeg turde ei gaae frem og ei tilbage, og var alt fristet til, i min Fortvivlelse at bede Gud om en

brat Død ved at et Sneestred maatte styrte over mig — da jeg horte menneskelige Stemmer noget horte. Jeg samlede nu mit Mod, raabte om Hjelp og — blev hørt. Jeg takker den barmhjertige Himmel, som sendte mig denne ædle Yngling i min Nød.

Olaf.

Jeg efterkom kun en Pligt; gjør derfor, min Jomfrue, ikke mere deraf, end det er værd. Der kunde desuden ved min Hjemkomst ikke nogen byde mig glædeligere velkommen.

Sylleborg.

Jeg er nu kun inderlig bekymret for min gamle Fader. Hvad maa han tænke, naar Jagtselskabet kommer tilbage, uden at have mig med? Jeg er hans eneste Børn, og er hans Hjerte kjær. O, han vil have en grusom Nat.

Erling.

J har Ret, Jomfrue! Dglaa Eders barnlige Følelse skal blive beroliget. Saasnart vi naae Thorwaldsteen, skal jeg sende et Tilbud over til Mandahlsborg, for at berette Eders Fader, at J er her.

Sylleborg.

Ædle Herrer, jeg bliver Eders evige Skyldnerste.

Olaf.

Lad os nu fortsætte Reisen.

Erling

(til Nordsfjeld).

J lovede os, min Herre, at ville vise os den nærmeste Vei igjennem Krattet.

Nordsfjeld.

Det skal jeg. Kom!

(De gaae).

Moer Armgards Værelse paa Chormaldsteen, med gammeldags Meubler og en Deel blankt Kobber- og Steentoi over Dorene og Kaminen.

Moer Armgard

(Sidder ved et Bord med Lys paa, og spinder).

(Hun synger.)

Naar Træet i Baaren sig smykker med Grønt,
Og Lærkerne sjunge med Himlen saa højt,
Da hæver sig Sindet, saa let og saa fro,
Med Kjærlighed, Lyst og med Tillid og Tro.

Ja, det er godt nok, at synge om Livets Glæder, naar man kan sidde i en varm Stue; thi det er da et daarligt Veir i denne Aften. Havde jeg kun min Rudrik hjemme. Stakkels Dreng, at han just i Dag skulde bringe Budskaber fra Fogden. Det er da en Trøst, at Veien fra Allstahoug ikke er vildsom. Naar kun det unge Blod ikke forledes til det Vovestykke, at gaae over Isen. Hm, hm, hm! Har

man ingen Børn, saa savner man noget i Alderdommen, og har man dem — saa har man tusinde Sorger og Betsymringer. Der er noget i Veien for os hvordan det saa gaaer, og vor Herre har saamen ondt ved at gjøre os det tilpas. Nu, man skal haabe til det Bedste, og sætte sin Lid i Guds Haand; han veed bedst hvad os er tjenligt.

(Sun synger).

Naar Midsommerdagen er lummer og heeb,
Den kjølige Aften den venter med Fred.
Den Trætte hjemiler til elskede Liv;
Smaaaglutter forsøbe hans mofomme Liv.

Men, Herregud, hvor mon dog den Dreng bliver af? Kloffen er slaget Elleve, og — jeg tør ei gaae i Seng førend han — — hm, jeg kan dog ikke sove alligevel, naar han er borte — Eys! Nu — — nei, det er Veirhanen, der idelig piber. Al, jeg er just ikke overtroist; men jeg synes at den piber saa underligt.

(Synger igjen.)

I Høsten nedfalder det blegnende Løv,
Og Stormen henveirer hvert Blomster til Støv.
Den Gamle, taknemlig ved Dønnen saa varm,
Livsløysten end qvæger med Haabet sin Varm.

Ja saamen; hver Aarstid og hver Alder har sine egne Glæder, og — kan man kun see rolig tilbage, saa — ja saa, kan man og see rolig fremad.

Moer Armgard. Rudrik.

Rudrik

(i en stor Pelts.)

Huha!

Moer Armgard.

Hijane! — Dreng! Du skræmmer jo Livet af mig. Naa — kommer Du da endelig, Barn. Herregud, hvordan har Du det?

Rudrik.

Huha! Det er da et Fandens Veir!

Moer Armgard.

Gud bevares! hvilke Talemaader? Nei, det er Guds Veir og ikke Fandens. Ak, min Lille! hvor jeg har været bekymret for Dig! Kom og lad mig hjælpe Dig ud af den store Pelts. (huv hjælper ham.) Naa, staae dog stille mens jeg hjælper Dig. Der paa Kaminen staaer varm Drikke til Dig; det kan Du have godt af; saa skal Du ogsaa faae noget at spise.

Rudrik.

Hvad har hun til mig i Aften, Moermtn?

Moer Armgard.

Oh, noget, som Du gjerne gider have. Drik nu først. (Hun sætter sig, Rudrik gaaer hen til Kaminen og drikker af en Skaal.) Men, Barn dog, slubre det ikke saaledes i Dig. Smag det og nyd det langsomt,

ellers har Du jo ikke godt af det. Na, kom engang hid til mig, Rudrik.

Rudrik.

Nu da!

Moer Armgard.

Tænkte jeg det ikke nok. Sidder ikke det bare Bryst frem paa Drengen. Hvorofte skal jeg sige Dig, Rudrik, at Du skal knappe til om Dig. Og — lad mig see — nu har Du jo dog ikke taget den Multums Brystdug paa; og jeg bad Dig saameget derom. Rudrik! Min Sen! vil Du ikke længer lyde mig? Her din Fader og din Moder, staaer der i Skrivtens Ord.

Rudrik.

Det er en underlig Snak; jeg har jo aldrig kjendt min Fader.

Moer Armgard.

Det er ligemeget, derfor har Du dog havt en Fader.

Rudrik.

Men, Herre Gud, Moer; hun græder for mig, naar jeg er borte, og naar jeg er hjemme, saa gjør hun ikke andet end skjender paa mig.

Moer Armgard.

Hvad? Gjør jeg ikke andet? Hvorledes vilde da Huset see ud? Ih, saa skulde Du ogsaa faae! Du

vanartige Barn! — Er min Omhed og min Kjærlighed for Dig ikke til dit eget Vel? Er det Taffel, jeg skal have for at jeg pleier Dig, og syer og lapper om Dig, Barn?

Rudrik.

Men, Moermin, hvorfor kalder hun mig altid Barn? Det er jeg dog ikke.

Moer Armgard.

Hvad er Du da? — (Hun reiser sig.) Er Du ikke mit Barn?

Rudrik.

Ja, det kan jo gjerne være; men — jeg er et ungt Menneſte paa tre og tyve Aar, ſom — allerede længe har barberet mig to Gange om Ugen, ſom — kan gjøre Alting med; ryge Tobak og — baade det Gne og det Andet, og — ved et Kruus Ol, ved Gilderne føre en fornuſtig Paſſiar med de Gamle, og — —

Moer Armgard.

Og at Du der ſtaaer og pjanſer, beviſer netop, at Du er et Barn, og det ſkal Du ſaamen ogsaa blive for det Førſte, min Dreng. Hvad det var, jeg vilde ſige, ja — Du var dog vel hos Faſter Birthe?

Rudrik.

Ja, det veed Gud jeg var; og hun, hun ſagde

til mig: Hille den! Rudrik, hvor Du er blevet en
stor, lang Lammel! og det kunde hun jo ikke sige,
naar hun ansaae mig for et Barn. Men — jeg
var dog den længste Tid hos Sysselmannden Ole
Halvorsens. Kronedød! hvad er det for tre raske
Tøse, han har. Jeg havde nær aldrig sluppet derfra.
Vi legede Tagfat!

Moer Armgard.

Legede Du Tagfat med Sysselsmandens Døttre?
Saadan en Dreng!

Rudrik.

Nu igjen Dreng? Nei, Moer, Det kan ikke
gaae an.

Moer Armgard.

Hvad, kan det ikke? Jeg er jo din Moder, som
maa vide saadan noget bedre. Din salig Fader var
saamen to og halvtredsfindstyve Aar, førend —

Rudrik.

Førend han legede Tagfat? — Det var no-
get filde.

Moer Armgard.

Gladder, nei førend han tænkte paa at holde
Bryllup med mig.

Rudrik.

Men jeg taler jo ikke om at holde Bryllup; af,
det er ikke saavel; men saa længe kan jeg ikke blive.

Moer Armgard.

Åh, Du milde Gud! hvad maa jeg høre? Den Grønstolling kan allerede tale om Eligt.

Rudrik.

Men — jeg er jo tre og tyve Aar gammel, og —

Moer Armgard.

Hold Munden, Dreng! og lad aldrig nogen høre sliig Snak. Din salig Fader var en sat og ærbar Mand.

Rudrik.

Det var han nødt til, naar han var saa gammel.

Moer Armgard.

Na han var saamen ligesaa let og smidig, som Du, seer Du det. Til vort Bryllup dandsede han en Halling med mig, saa Alle maatte forundre sig derover.

Rudrik.

Det troer jeg nok. Den Halling gad jeg og have seet!

Moer Armgard.

Skam Dig! Gjør Du Nar af din Fader, i hans Grav?

Rudrik.

Nei men gjør jeg ikke; men —

Moer Armgard.

Dumt Snak. Hvorledes vilde Du kunne have

seet dine Forældre dansse Halling ved deres Bryllup; uden — det havde været med vor Gres og Dyds Forliis; og dertil vare vi begge for sædelige. Hm! jeg vil ikke høre sli^g barnagtig Snak! — Din salig Fader var Borgfoged her paa Thornwaldsteen i mange Aar. Han døde rigtignok før end Du blev født; men siden har jeg været her, har begravet baade salig Herren og salig Fruen, og blev derefter betroet Huusbestyrelsen i de unge Herrers Fraværelse. Men, min søde Dreng! Du skulde Du have noget at spise. Jeg har Sødsvelling og Pandekager til Dig.

Rudrik.

Det er jo Barnesøde. Har hun ikke, Moermin, noget Sulemad, Flæsk og Kjød? Noget som kan hænge fast ved Sidebenene, og noget Godt at drikke til?

Moer Armgard.

Du skal faae, min Lille! det Bedste jeg har!
(Hun henter Mad og sætter det paa Bordet.)

Rudrik.

(Synger imidlertid).

Høit paa Fjeld, mod Skyen op,
Skulende i Grannetop,
Drnen bygger Rebe;
Tjerne om den Frede.
Skytten stirrer mod den hen,
Men — han kan ei lange den.

Moer Armgard.

See her, Sønneke! Her er det Bedste, jeg har. Spiis nu og drik, vor Herre lægge sin Velsignelse deri, at Du kan blive stor og stærk. (Rudrik spiser.) Men Herregud, Dreng, Du sluger det jo, som om Du ikke havde faaet Mad i fjorten Dage. Spiis dog langsomt og maneerlig.

Rudrik.

Lad mig spise som jeg vil. (Han tager Bægeret.) Lille Ellens Skaal!

Moer Armgard.

Hvad er det for en Ellen?

Rudrik.

Det er den ene af Syssemandens Døttre.

Moer Armgard.

Skal saadan en Pøg drikke Skaaler? — Nei see!

Rudrik.

Men Hilledød! Det er sandt, da jeg kom til Borgporten og saae mig tilbage, kunde jeg skimte nogle Reisende langt nede i Dalen; de syntes at styre opad Veien hertil.

Moer Armgard

Og det siger Du først nu, Dreng? Deraf kan Du see, at Du er et Barn endnu. Du veed, at det altid har været Skik her og er ogsaa paalagt mig, i de unge Herres Gravværelse at tage gjæstfrit

og venligt imod Enhver, som ved Nattetid vil søge Herberge her. Ak! mine gamle Knæ ryste under mig af Skræk, og — (Hun seer sig omkring) Kobbertøiet er ikke nær saa blankt, som det pleier at være. (Rudrik reiser sig). Gaae, Rudrik, og lad strax lægge Ild i Kaminen i den store Sal. Siig til Pigerne, at de gjøre raft Ild paa Skorstenen, for at jeg snart kan faae noget Mad varmt, om det skulde behøves. Ih, jeg maa have hast en Ahnelse, da jeg i Middags lod stege de Kypper, Du havde fanget; og Havreflager har jeg saa gode og friske, at de ikke findes bedre i mange Miles Omkreds; jeg har for to Timer siden taget dem varme af Pladen. (Rudrik har begyndt at spise igjen.) Ei, jeg troede at Du var færdig. Du er mig ogsaa en underlig Dreng, som ikke har andet end Bildskab i Hovedet; at Du kan fortie saadant Noget!

Rudrik.

Jeg tænkte, at de maaskee blot vilde have deres Heste ind i Stalden, for at fodre en Timestid, og saa drage videre.

Moer Armgard.

Siig heller, at Du tænkte slet ikke. Gaae og gjør som jeg har sagt. (Rudrik reiser sig igjen.) Hør! — Isald det skulde være Noget, som jeg

maatte gjøre noget mere af, end sædvanlig — er der nogen Gift i Høttetfadet?

Rudrik.

Der er Larørter og Foreller. Men — nu er det jo snart Spøgelse-Timen. Hu! Hvordan? Ja ene, det siger jeg, ene gaaer jeg ikke.

Moer Armgard.

Na Sladder! Gaae og gjør som jeg har sagt.

Rudrik.

Alt flaaes med en Karl eller To, eller Tre, er jeg ikke bange for; men — med Spøgelser? — Huha!

(Han løber.)

Moer Armgard

(Hun sætter Spinderrokken tilside og rydder op).

Hm — Man kan jo ikke vide Hvem det kan være? Det kunde jo være Bekjendtere af salig Her. flabet; og saa stod jeg der en kjon, hvis Huset ikke fandtes i tilbørlig Orden. (Hun seer sig i Speilet). Mit Hovedtøi er saamen godt nok, og desuden — ved Sengetid kunne de da ikke forlange, at en gammel Kone skal være pyntet. (Hun vidstter Stolene af og sætter dem i Orden). Reenlighed og Orden, det er Hovedsagen.

Moer Armgard. Rudrik.

Rudrik

(kommer løbende).

Jo, vi have rigtignok de Fremmede her! Men
tænk, Moermin! Det er Fanden halve mig! —

Moer Armgard.

Bander Du, Rudrik? Ih, Gud forlade Dig!

Rudrik.

Men saa lad mig dog tale ud; tænk, de Frem-
mede ere — begge vore unge Herrer, som komme
fra Danmark, og — hi, hi, hi! De have en Lille
med dem, en — hi, hi, hi! en lille Pige eller
Jomfrue.

Moer Armgard.

Ih, du søde Gud! Du narres dog vel ikke
med mig?

Rudrik.

Nei saa min — Tro, om jeg gjør. See selv,
der ere de.

Erling og Olaf Thorwaldson. Hylleborg. De
Forrige.

Moer Armgard

(gaaer dem imøde).

Nu, Gud være lovet, at jeg seer Eder igjen!

Velkommen! Tusinde Gange Velkommen! Jeg —
ja, jeg maa, min Tro kysse Eder, I søde Børn!

Erling.

Tak, Moer Armgard, for din hjertelige Velkomst
men derpaa havde jeg ogsaa gjort Regning.

Olaf

Nu, Somfrue, er I paa Thorvaldsonnernes Fæ-
dreborg, og denne gode gamle Kone, I her seer, er
dens Huusbestyrerinde og, jeg kan sige, vor anden
Moder.

Moer Armgard.

Nei, jeg kan ikke see mig møet paa de vakre
Drænge! Om Forladelse, Junkere, skulde jeg dog
sige. Ja, jeg har saamen tit baaret Eder paa disse
Arme, da I vare smaa; derfor har jeg ogsaa lidt
Deel i Eder; men nu —

Olaf.

Men nu lader Du nok være at bære os paa
dine Arme, ikke sandt, lille Moer Armgard?

Moer Armgard.

Ja tilvisse. Nu vilde det nok ligesaa lidt klæde
Eder som mig, om jeg ogsaa kunde. Hvilke Karle
I ere blevne! Med brede Skuldre og stærke Lemmer —
ja endog skjæggede Hager!

Olaf.

Ikke sandt, lille Moer! vi ligne det Følkesfærd, vi nedstamme fra?

Moer Armgard.

Jo tilvise! man kan ei sige andet. (Til Erling.) Denne unge smukke Dame er formodentlig blevet Eders lille Kone?

Erling.

Nei; denne Dame have min Broder og jeg taget under vor Beskyttelse, fordi hun var kommet fra sit Selstab. Hun er en Datter af Jarlen paa Mandahlsborg.

(Moer Armgard neier dybt for hende.)

Olaf.

Du har vel, Moer Armgard, et ordentligt Værelse, som Du kan overlade Jomfruen for i Nat?

Moer Armgard.

Om jeg har? — Og ordentligt? — Jo, min kjære Junker Olaf! Hvad Orden angaaer, da har jeg, som I nok skulle erfare, Alting ligesom forhen. Jomfruen skal faae et Gjæste-Værelse lige ved Siden af mit, hvor Døren kan staae aaben mellem os. Vel er jeg blevet gammel; men hvad Orden og Reenlighed angaaer, da er jeg endnu som jeg altid har været; I maa komme i Kjøkken og Storstue, i Kjelder og paa Loftet, og I skulle erfare —

Olaf

(afbrødbende).

Alt Moer Armgard er den samme gode og snaf-
somme Kone, hun altid har været.

Moer Armgard.

Ogsaa det; men Alt til sin Tid.

Olaf.

Deri har Du fuldkommen Ret; derfor vil jeg
ogsaa bede Dig, at hjælpe Jomfruen af med hendes
Reisefklæder.

Moer Armgard.

Hjertens gjerne. Kom kun, min smukke Jomfrue.

Sylleborg.

Jeg takker Eder.

(Moer Armgard hjælper hende.)

Olaf

(Gaaer hen til Erling, som staaer dybsindig, med forslagne
Arme).

* Min gode Erling! ræk mig din Haand! Brødrene
maae ogsaa byde hinanden Velkommen i Fader-
hjemmet.

Erling.

Ja af Hjertet! (Han trykker Olaf til sit Bryst.)
O Olaf! Hvor lykkelig maatte jeg ei finde mig her,
kunde jeg — udplette Tiden og Grindringen, der
ligge imellem, fra sidst vi vare her.

Olaf.

Nei, Broder! det bør Du ei ønske. Din Hæder og dine berømmelige Bedrifter have imidlertid tegnet sig paa Tidens Tavle med uudslættelig Skrift. Med mig er det en anden Sag; jeg kan ansee den soundne Tid i Danmark som tabt. Men jeg er jo yngre, og det kan oprettes. Gode Erling! Hvad der ei er, som — det skulde være, ansee Du det som en flygtet Drøm.

Erling.

Hvoraf jeg frygtelig blev vækket, og — jeg mægter ei at fatte mig.

Olaf.

Det maa Du. Hvi skulde Du i denne ene Post være mindre Mand? O! paa Veien hertil har jeg udkastet de herligste Planer til et lykkeligt Liv paa Thorwaldsteen. Som Børn vare vi endog enige og hjærlige mod hinanden; nu ville vi fremtidigt, med Trostab og Hengivenhed staae hinanden bi.

Erling.

Jeg erkjender dit broderlige Sindelag; men — Du kommer stundom til at bære over med mig, om mit mørke Alsyn nu og da skulde forstyrre din lykkeligere Stemning.

Olaf.

O, at jeg formaaede at dele din Rummers Byrde!

Erling.

Saf, Broder! Men det kunde Erling ikke ønske.

Olaf.

Men hiint Løfte, jeg gav ved Afsteden, skal Du ei formeene mig at opfylde: stundom at minde Dig om Haabet og Trøsten.

Erling

(kaster sig i hans Arme.)

Al Broder!

Sylleborg.

Hvor det er frydeligt, at see to Brødre være hinanden saa inderligt hengivne.

Moer Armgard.

Sa, og for Himlen en Velbehagelighed.

Olaf.

Det er kun, som det bør sig at være, min Jomfrue!

Erling.

Men er det ikke din Rudrik, Moer Armgard, som staaer der ved Kaminen og varmer sig?

Moer Armgard.

Jo, det veed vor Herre, at det er. Men, Dreng dog! hvor Du staaer og hænger over Kaminen. Kom ordentlig hen og hils paa Sunkerne. I maa undskyldte ham; han er endnu saa barnagtig.

Erling.

Han er dog nu paa Alder imellem Olaf og mig.
Giv mig Haanden, min Knøs!

Olaf.

Vi have dog tit leget sammen, Rudrik; ei
sandt? Men nu er Du ogsaa blevet til en voksen
Karl.

Rudrik.

Ja, det er jo netop hvad jeg siger, men Moer —

Moer Armgard

(afbrydende).

Men Moer veed bedre, hvor barnagtig Du er.

Erling.

Min gode Rudrik, jeg har strax noget at bede
Dig om. Kan Du forskaffe mig et paalideligt Til-
bud, der kunde ride over til Mandahlsborg, og melde
Farlen, at hans Datter er her paa Thorwaldsteen og
i god Behold, og at hun i Morgen skal blive ledsaget
til sit Hjem?

Rudrik.

Det vil jeg selv, Herr Junker.

Erling.

Vel, min unge Ven; det kan jeg lide. Tag den
bedste Traver, som findes i Stalden.

Sylleborg.

Jeg skal vise mig erkjendtlig herfor.

Rudrik.

Aa, tael ikke derom; jeg gjør det gjerne, baade for Junkeren og for Eder.

Noer Armgard.

Men kom nu maneerlig afsted, Barn, og glem ikke, hvad det er, Du skal sige. Og — hvis Du skulde tale med Jarlen selv, saa see, lille Rudrik, om Du kan belægge dine Ord lidt pænt. Vær forsigtig, naar Du rider over Broen ved Aaen. Og — kom hid! lad mig binde Dig dette varme Klæde om Halsen. Og — tag ad Veien til Høire; thi til Venstre nær ved Runedalen er det, at disse ugudelige Menneſter, Hedningerne, i denne Tid hufere.

Rudrik.

Frygt kun ikke, nu iler jeg.

(Han gaaer.)

Noer Armgard

(raaber efter ham).

Vor Herre være med Dig! Ja, borte er han; han bufer altid paa; det er hans ſalig Fader op ad Dage. Nu maa I unſtylde, at jeg forlader Eder; jeg maa ud og faae beſørget noget Spiſe til Eder, det Bedſte jeg har! det ſkal ſnart være færdigt. Værelſer ſtulle ogſaa i en Haſt være varmede.

Erling.

Jeg følger Dig, Moer Armgard! for at see mig
lidt om i det gamle og længe savnede Hjem.

(Erling og Moer Armgard gaar.)

Hylleborg. Olaf Thorwaldsen.

Hylleborg.

Hvormeget Tak er jeg ikke Eder og Eders ædle
Broder skyldig, saavel for min Redning, som for den
øvrige Omhu for mig. Jeg stakkels Pige var sande-
lig omkommen af Kulde og Fortvivlelse, under aaben
Himmel i denne stormende Nat, ja maaskee blevet
sønderrevet af glubende Røddyr.

Olaf.

Nu, saa ere vi Brødre jo lykkelige, at Himlen
har udkaaret os til at afsørge en saa stræffelig
Ulykke.

Hylleborg.

Min Erkjendtlighed skal ogsaa først ophøre med
mit Liv; og min Fader vil —

Olaf.

Dog vel ikke ogsaa takke for — fordi vi ikke
have gjort andet, end hvad vi ei kunde undlade! O,
smukke Gensyn! Eders Erkjendtlighed er allerede

en saa overvættes Løn, at selv Faderens her maa være overflødig.

Sylleborg.

Men som I dog vel ikke vil forsmaae?

Olas.

Bevares, nei; Faderen til en saadan Datter kan fordre, endog som Ubekjendt, den dybeste Erbødighed.

Sylleborg.

Seg har sagt Eder, at jeg er hans eneste Barn og er saa lykkelig at være ham dyrebar. Det er altsaa billigt, at han anseer mig som skjenket sig anden Gang. Desuden, ved Navnet Thorwaldsøn, som han altid har stattet høit, vil Gavens Værd forhøies

Olas.

Nu, saa er det jo dobbelt behageligt, at jeg — jeg mener, at vi Brødre kunne gjengive den samme Fader en saa smuk og kjærlig Datter.

Sylleborg

(spøgende).

Og jeg er vis paa, at I, som galant ung Herre, anseer denne ridderlige Daad som et af de største Held, der kunde møde Eder, ei sandt?

Olas.

Bed Gud, min Somsrue! Jeg kan ikke høit nok statte denne lykkelige Hændelse.

Sylleborg.

Det kunde jeg vide. Men, min Hr. Thormwalds-
søn! jeg veed, at I har, tillige med Eders Broder,
opholdt Eder i nogen Tid, ja i flere Aar ved det
glimrende Hof i Danmark, og der — har I havt
Leilighed til at lære at belægge Eders Ord med
Smigerens Honning; thi af alle de Dyder, som vist-
nok pleies og trives der, vil man dog paastaae, at
Opriktigheden mindst vil lykkes.

Olaf.

Det kan være; thi jeg maa bekjende, at det net-
op var ved den, at jeg var saa uheldig at behage
mindre; jeg satte selv Priis paa min Opriktighed,
fordi — den var en Sjeldenhed der, og jeg følte
mig saaledes ikke lykkelig. Og — hvad der var
mig eiendommeligt af Værd, ønskede jeg at bringe
uforsalfstet tilbage med igjen til mit Fødeland, i
Haab om, at maaskee Noget der vilde ynde samme.

Sylleborg.

I gjorde Eder altsaa ingen Uimage for at behage
i Danmark?

Olaf

Nei, Jomfrue; kunde Natur, Følelse og Sand-
hed ikke naae dette Held — Kunster ønskede jeg ei
at lære i saa Henseende.

Sylleborg

(Skjelmff).

De danste Damer vare altsaa bt beklage?

Olaf.

Aldeles ikke; de kunde nok, foruden mig, holde sig stadesløse. Jeg sølte desuden Drift til at gjemme min særdeles Opmærksomhed for det smukke Rjon til mine Landsmændinder.

Sylleborg.

Surde jeg paatage mig at være Repræsentant for disse i dette Dieblif, saa — (naivt neienbe) tilgiv, Herr Thorwaldsøn! ligesom Oprigtighed er Eder eiendommelig, saaledes er Munterheden mig, og i Forening ere de begge mine herlige Følgesvende igjennem Livet.

Olaf.

O, hvem det maatte være tilladt at deeltage i dette Reiseselskab!

Sylleborg.

Men — det synes, som om Eders Broder ei har bragt en lykkelig Stemning med sig tilbage?

Olaf.

Nei dedvære, den blev hist, og han forlod den, uden Haab om, nogensinde at gjenfinde den.

Sylleborg.

Saa er han at beklage!

Olas.

Ja, i Sandhed. Den velgjørende Tid, haaber jeg, vil lidt efter lidt mildne hans Kummer derover. Men er I nu opvarmet, hulde Jomfrue? Vil I ikke sætte Eder hen ved Kaminen?

Sylleborg.

Jeg fryser slet ikke; foel —

(Hun rækker ham Haanden.)

Olas

(Kysser den henrakte Haand).

Nei i Sandhed; jeg vil ikke tale om mig; thi jeg finder det endogsaa trykkende heedt her; men hvor kan det være andet, ved Solstin, forenet med indre og kunstig Varme.

Sylleborg.

Om — I synes, Junker, at give noget af Eders Eiendommelighed til Priis.

Olas.

Hvor gjerne vovede jeg ei derpaa, turde den vente sig modtaget.

Moer Armgard. De Forrige.

Moer Armgard.

Naar nu den smukke Jomfrue og min unge Herre ville træde ind i Herstabet's Sal, saa ville de

finde den varm og Bordet dækket. Ak, Herr Erling
har saamen staaet hele Tiden foran sine salige For-
ældres Portraiter og grædt. Ja, de vare og værdige
at erindres med Kjærlighed. Behager I!

Olaf.

Maa jeg ledsage Eder, Somsfrue!

(Han fører hende ud.)

Fjerde Act.

En Sal paa Thorwaldsteen. Paa Væggene en Deel gamle Familie-Portraiter. Det er Morgen.

Mandahl. Hylleborg. Erling og Olaf Thorwaldsøn.

(De sidde ved et Frokostbord.)

Erling

(Hæver sit Bæger).

Og nu, ædle Jarl! Tillad mig at byde Eder velkommen paa Thorwaldsteen.

Mandahl.

Tak, Ridder Thorwaldsøn! og jeg lægger til: paa godt Naboskab og fremtidigt Vennskab. (De støde samtlige Bægerne sammen.) Ja, vore Borge ligge ei saa langt fra hinanden, at det kan forhindre venstabeligt Samqvem. Menneſket behøver kun at hæve ſig lidt over det drøvtyggende Dyr, for at føle Trang til Selſtabelighed. Sagt og Fiſteri findes ligesaa vel hos mig ſom hos Eder.

Olaf.

O! Hvor jeg glæder mig til at benytte Eders Indbydelse, for ret at see mig om paa Mandahlsborg. Jeg har saa ofte hørt det omtale, for dets smukke Beliggenhed, omgivet af Volde og Grave. Som Barn har jeg engang været der med mine Forældre; men Erindringen herom er mig meget dunkel.

Mandahl.

Eders Besøg vil til alle Tider være mig kjær; og stænker Himlen Eder engang Børn, 3 unge Mænd! da ville 3 begribe, med hvilke Følelser jeg betragter min Hylleborg, som jeg havde Føie til at troe tabt for mig.

Hylleborg

(kysker hans Haand).

Min iegode Fader!

Mandahl.

Men, Pige! det siger jeg Dig, herefter drager Du ikke paa Sagt uden i mit Følgestab. Da Sagtselstabet i Aftes først sildig kom hjem, og jeg i Alles Ansigtter læste Forlegenhed og Bekymring og — Du ikke var med, da jeg ei vovede at spørge, og de Andre ei at fortælle, hvad der havde tildraget sig — da — O Gud! jeg har aldrig forhen befundet mig i sig en ulykkelig Tilstand; thi en halv Uvished

om en Ulykke er frygteligere end selve Bisheden. Omfider maatte de fortælle mig Sammenhængen. I en heel Time formaaede jeg ei at fatte mig. Den mørkeste Nat med Uveir var frembrudt; jeg lod alle mine Folk kalde sammen, bad dem, fordeelte at søge om Dig og lovede Den en anseelig Belønning, som bragte mig Dig. Selv havde jeg bestemt, ved første Daggry at ride til Sneestredet. Ved Midnat, da Budstabet herfra indtraf, da — ja, ligesom jeg forhen ei havde formaaet at udtrykke min overvættes Smerte, saaledes kunde jeg neppe nu fatte min høieste Glæde. Da det blev Dag, sad jeg paa min Hest, for snarest muligt at møtte mit Die ved Synet af den gjensødte Datter. Tak, I unge, herlige Mænd! Utlinge af en berømt Stamme! det varmeste Hjertes inderligste Tak!

(Han stöder Bægeret sammen med dem, og de reise sig. Olaf ringer.)

Moer Armgard. De Forrige, lidt efter Rudrik.

Olaf.

Naar Du nu, lille Moer Armgard, vil stille os af med denne Frokost, skal Du have Tak.

Moer Armgard.

Det skal jeg strax. (Hun kalder). Rudrik! Rudrik!

Rudrik.

Holla! Her er jeg.

Moer Armgard.

Hjelp mig at dække af Bordet.

Rudrik.

Det skal jeg, Moermin!

Mandahl.

Men var det ikke den unge Svend, som i Nat bragte mig det frydelige Budskab?

Moer Armgard.

Hei, Dreng dog! kan Du ikke svare! Jo det var, naadige Herr Jarl!

Mandahl.

I min Glædesruus sandsede jeg ei, at Du i den mørke Nat, i Ulveir havde redet den lange vei. (Giver ham en Pung.) See her, Du kan muligt have nogle utilfredsstillede Ønster, maaste et Uhr eller Sigt; Kjøb Dig samme, og mind Dig derved den glade Fader paa Mandahlsborg — og — naar Du engang vil gifte Dig, saa kom til mig og jeg vil hjælpe paa dit Udstyr.

(Rudrik seer paa Mandahl og paa Pungen.)

Moer Armgard.

Men, Barn! falder Du i Staver? Gaae strax hen — visst Dig om Munden — og kys Jar'en Haand, og buk pænt og maneerlig.

Rudrik.

Tak, naadige Herre, for Eders Gave; men den tænkte jeg ikke paa, da mine unge Herrer bode mig at ride og jeg villig adlød.

Mandahl.

Saaledes, min Søn, bør det ogsaa være. Uegen-
nyttighed er en sjelden Dyd. Og skulde vi ei ud-
øve det Gode, uden at vi tillige vinede Fordeel der-
ved, da var det slet bevendt med vort Begreb om Ret-
skaffenhed; Konnen udebliver ikke.

(Naar Moer Armgard og Rudrik have taget af Bordet,
gaar de. Under følgende Samtale imellem Mandahl
og den ældre Thorwaldsøn, meddele Olaf og Sylleborg
hinanden deres Meninger om Familie-Portraitterne.)

Mandahl.

Sig mig, Ridder Thorwaldsøn! hvor staaer det
til ved det danske Hof? I maa vide Bested derom,
da I kommer lige derfra.

Erling.

Det Budskab jeg kan bringe herom er kun lidet
fyndeligt. Kong Erik stormer løs paa Rigernes Un-
dergang; men — det var at ønske, at hans Egne maatte
formene ham det.

Mandahl.

Saa er det dog sandt, hvad Rygtet har berettet?
Og Dronningen — den ædle Phillippa? —

Erling.

Er formodentlig, siden min Afreise, forløst fra sine jordiske Lidelser, og jeg vover at lægge Ønsket til: give Gud, at vi snart maatte spørge det! Hendes hele Livs Vandel har været elskelig og har reist hende et uforglemmeligt Minde i alle hendes Undersaatters taknemlige Hjerter; og den Søn, hendes kongelige Dyder og private Levnet fortjene, har Jorden ei formaaet at skjænke hende, undtagen i Bevidstheden om, at den venter hende hisset. For nogle Sandheds Ord, jeg vovede at sige Kong Erik til hendes Forsvar, behagede det ham at forvise mig fra Danmark; med Glæde vendte jeg tilbage til mit Fødeland. Rigtignok, hvad jeg efterlod mig hist, kan ikke erstattes mig her eller nogetsteds paa Jorden.

Mandahl.

J havde Føie til, Thorwaldsen, med Glæde at vende en utaknemlig Konge Ryggen; Eders Daad i hans og Rigerne's Tjeneste hæver Eder høit over hans Unnaade. Men Dronningen — sig mig noget mere om hende.

Erling.

Hun havde ved min Afreise forladt Kongen og begivet sig til et Kloster, syg og uheldig. Lægerne havde opgivet Haabet om at frelse hende.

Mandahl

(3 Udbrud af Smerte).

Phillippa! O Gud! Min elskelige Phillippa!
(Fattende sig.) En anden Gang mere herom.

Erling

(Efter en Pause).

Det bedrøver mig inderligt, efter en lang Fraværelse at komme til mit Hjem, for at erfare at Hedningerne endnu drive deres Væsen her.

Mandahl.

Ja, desto værre, Thorwaldsøn; de ere et herjende Onde for Landet, som kun Tiden og ivrige Modarbeidere ville formaae at raade Bod paa. Dog, deres Antal bliver efterhaanden mindre, og derfor have de Møie med at holde sig imellem Landets, Gud være lovet, større Antal Christne.

Erling.

Det var saaledes et herligt Maal for Virksomhed, at opbyde Kløgt med Kraft, for at modstride deres videre Udbredelse, og en Gud velbehagelig Daad, om de kunde bringes til christelig Bekjendelse.

Mandahl.

Dette sidste var ønskeligt; men det vilde og ørkesløse Liv, disse Horder føre, ere de fødte og opdragne til, og det vil vanskeligt kunne bekæmpes.

Erling.

Men hvorved erhverve de deres Fornødenheder?

Mandahl.

At erhverve paa sømmelig Maade, kjende de Intet til, og dertil ere de desuden for doorne; men ved List og Vold at røve fra Fjeldbeboerne, hvad disse moisommeligt have sammensparet, til saadan Virksomhed føle de alene Drivt.

Erling.

Skjændigt! afføreligt!

Mandahl.

Den Bænde — Jeg kan ei benævne den anderledes — som huserer i denne Egn, har indrettet sig en Hule til Opholdssted, i Fjeldkløfterne, i Nærheden af Runedalen, omtrent midtvejs mellem Ederes og min Borg.

Erling.

Jeg vil ei taale dem mig saa nær. Mine Undergivne skulle ei lide under deres Rovslyge. Det kunde jo endog befrygtes, at Svage blandt dem kunde fristes eller lade sig forlokke til at frasalde den rene Tro.

Mandahl

(med stigende Varme).

Velan, gamle Mandahl! Alben endnu engang de ikke ganske tilgroede Saar! Du staaer jo for en

ung, berømt og djærv Mand, en ægte Thormwaldsøn! Ja viid, Ridder! mine eneste Sønner, Haldan og Biggo, min Alderdoms Haab, Spirer af en gammel agtet Slægt, de Sidste, som kunde bevare dens Navn, ere — faldne for disse Røddyr.

Erling.

Beklagelsesværdige Fader!

Mandahl.

Ei sandt? Guds evige Fred er nu deres Løn. Siden den Tid bekæmpede jeg Hedningerne ofte og med Held, ja fordrev dem fra disse Egne. Men de ere komne igjen og troe at den gamle Løve sover. Nei, Nordfjeld! Du forregner Dig! han har kun slumret og hvilet, for at sanke ny Styrke. De ere dog nu, meer end forhen, beredte paa Forsvar, og en Deel af dem ere endog i Pantser og Plade, og føre Værge, saavel Sværd som Kjoller.

Erling.

Nu vel, Skarpt imod Skarpt! Det maatte ogsaa smerte mig, i saa ung en Alder alt at hænge Sværdet paa Bæggen. Det vil blive mig et Anliggende, jeg vil pønse paa baade Nat og Dag.

Mandahl.

Himlen styrke dette Forsæt med sin Betsignelse, til et heldigt Udfald; det være mit og enhver Christens Ønske. I en halv Snees Miles Omkreds,

saavel i Landsbyer som Stæder, veed man at tale om Hedningernes Udaad og Roskyge, Folkeretten krænkende Forbrydelser, ja selv Mord og Brand. Det er ikke længer siden end i Gaar, at en Bonde fortalte, at de dreve deres frække Overmod saavidt, at de true med, at om kort Tid skulde Tronhjems christelige Kirkes Klokker ringe til Hedningernes Andagt og Offerfester.

Erling.

Hvormange regner man til Tallet i denne Horde?

Mandahl.

Omtrent hundrede Medlemmer. Deres Hovidsmand kalder sig Nordsfjeld; han anmasser sig og Titel af Hedningefonge.

Erling.

Ah, saa har jeg Alt i Aftes gjort hans Bekjendtskab. En djærv Mand, uden Ceremonier.

Mandahl.

Nei, Ceremonier bruger han ikke; thi naar han frarøver Bonden hans Dren og Gaar, for at offere til Guderne, da stæer det ligesaavel aabenlyst som lumst, blot ved den Stærkeres Ret.

Erling.

Og et slikt Offer, hvorved der klæber Menneftaarer og de martrede Dyrs Blod, kan han troe ere hans Guder en behagelig Hylding?

Mandahl.

Han formaaer ei at tænke det bedre. Jeg er nu en aldrende Mand, som mangler noget af den fornødne Kraft til atter at stille mig i Spidsen imod dem; men hvad Bistand, jeg iøvrigt kan yde, skal det ei mangle paa god Villie til.

Erling.

O, da skal det vel lykkes! Jeg har Intet i Berden, der holder mig tilbage, og skal med Kraft stille mig i Spidsen som Anfører til en Kamp mod Hedningerne. Men, skulde man ei forsøge paa, at gaae en mildere, Himlen behageligere Vej, ved, istedetfor ved Sværdet at udrydde dem, at arbejde paa at drage Eløret fra deres Dine, ved christelig Lære at oplyse og omvende dem, idet man viser dem hiin store Fordeel, at de, ved at gaae over til den rene Tro vinde Fred og Hjemstandsret iblandt os?

Mandahl.

Ja, min unge veltænkende Ven! det var ogsaa fordom min Hensigt, at stille Hedningen fra Røveren; men utallige Forsøg have overbevist mig om, at det ei lader sig gjøre; de ere for nøie forenede.

Erling.

Nu, saa maa Sværdet gjøre Udslaget.

Mandahl.

Edle unge Mand! var det muligt, at min Ug-

telse for Dig kunde forhøies, da maatte det nu stee. Paa en Uudsætning af tredive staalklædte Mænd skal det, foruden bevæbnede Bønder, ikke mangle fra min Side.

Erling.

Velan, jeg skal stille ligesaa mange.

Mandahl.

Godt, saa skal jeg endnu engang opfordre Nabo-Adelsmændene til, ogsaa at tage Deel heri, og vi ville da bringe det til en overlegen Styrke. Men, desto værre ere en Deel af disse Nabo-Herrer dragne til Palæstina.

Erling.

Jeg holder for, at det er den christne Ridders Pligt, at beskytte det Land først, hvori han tilbeder Korset og den eneste Gud; her hjemme kunde Hedningerne have givet de bortreiste Herrer Leilighed nok til at øve deres Sværd og prøve deres Mod.

Mandahl.

Nu, jeg skal nok stifte Kæmpere tilveie, det giver jeg Dig, tappre Ridder! Haandslaget paa; om ikke just alle vaabenøvede, saa dog kjække og lydige Følk.

Erling.

Sat! ædle Jarl! Olaf! Du rækker da vel ogsaa Haanden med til en Kamp mod Hedningerne?

Olaf.

Og det kan Erling spørge om? — Skulde den yngste Thorwaldsen være vanslægtet fra sine Forfædre? Ja, Broder! paa Liv og Død skal jeg staae Dig og denne Sag bi.

Erling.

Nu, saa sætte vi Alt i Guds Haand; han vil styre til det bedste; han veed, hvad os er tjenligt; hans Villie stee!

Mandahl.

Ja, Erling, saa bør det være!

Erling.

Veiret er smukt; vil I, ædle Jarl, forinden I drager bort, gjøre en Tour ned i Berghaven, saa kunne vi der fortsætte Samtalen, og noiere overveie, hvad der bør foretages til vort Niemeeds Opnaaelse.

Mandahl.

Gjerne.

Erling.

Broder, vil Du ledsage Jomfruen.

(De gaae.)

Runedalen.

En stor Dal imellem Fjeldene, bevøret med Graner og Krat. Gmtrent midtveis paa Scenen ligge nogle store Kampestene, i hvis Midte brænder et Baal. I Baggrunden Buske, gjennem hvilke, naar de skydes tilside, sees en Aabning ind til en Hule. I Forgrunden en Grotte, hvori en Jordbænk belagt med Mos.

Nordfjeld, og nogle Hedninger.

Nordfjeld.

Offeret er fuldbragt!

Alle

(med opløstede Hænder).

Offeret er fuldbragt!

Nordfjeld.

J erkjende, at Odin var den første, som stiftede den hedenske Religion, og at hans Magt var saa stor, at han blot ved et Ord formaaede at standse Vandets Gart, slukke Ilden og dreie Vindene?

Alle

(som før).

Vi erkjende det!

Nordfjeld.

Nu vel, J vide ogsaa, at Odin var den første, som opfandt Runestriften, og at det stod i hans Magt, at forvandle sin Skikkelse som han vilde?

Alle.

Vi vide det!

Nordsfjeld.

Men, Odin blandede Blod med Løse; en senere Slægt har fornemmelig hyldet Thor, som den øverste Gud. Ja! paa Norges høieste Fjeld har Aukathor reist sin Kongetrone, hvor han i staaiblaa Brynie og med Sølvhjelms overfluer det Hele; hvor han fra sit Herstersæde giver de Gode Løftet om, efter Døden at komme til Alfadur i Gimle, men de Onde, til Nastronds Fjeld i Niffelheim. I erkjende og ere overbeviste om, at hans frygtelige Magt er saa stor, at naar han farer igjennem Skyerne paa sin gyldne Karm, med Ildglimt og Bulder, da bæve Fjeldene, og Granen og Birken bøie ydmyge de kronede Hoveder, medens den larmende Foss brat forstummer?

Alle.

Vi erkjende det og ere overbeviste!

Nordsfjeld.

Vel har den kristne Konge Olaf Trygvesson ødelagt Thors herlige Tempel paa Lade ved Tronhjem; men Nornerne styrede det saa, at Hævnens Engel ramte ham ved Svolder, hvor han i Søslaget maatte bukke under. Om Alfadur har af Barmhertighed modtaget ham, eller om han blev overgivet til Niffelheim, have Sagamændene ei ristet i deres Runer.

Lader os nu, efter vanlig Skik tomme Dffer-
Bægerne. (Bægere bæres om.)

Thorgrim

(rækkende Nordsfjeld et stort Bæger).

Vil Du, Høvding, signe og kredentse Bægerne.

Nordsfjeld

(blottende Hovedet).

For den tilbedede Gud, Thor! Dernæst for Dnsterne
om et godt Aar, med Sundhed og Næring. (De tomme
Bægerne). Og lader os nu ende Dfferhøitiden med
Sang til Giger og Harper.

Chor.

Ei kan vi høie Templer bygge her
Eil, høie Guder! Eders Ære;
Men Dfferet, det vi frembære,
Ei være Eder mindre kjær.

I Dalens Fred,
Med Ydmyghed,
Et Altar har vi dog tilrebe,
For med hvert Fjeld,
Og Fossens Væld!

Kun Eders Almagt at tilbede!

Nordsfjeld.

Festen er tilende og lykkelig fuldbragt; thi Rø-
gen og Flammerne stege lodret i Veiret, ligesom jeg
af Dyrets Indvolde spaaede, at Dfferet blev af Gu-
derne modtaget med høieste Velbehag.

Lauge.

Jeg ilede alt hvad jeg kunde, men blev opholdt ved at speide efter nogle Reisende, som komme Sønden fra.

Nordfjeld.

Hvormange ere de, og have de Noget at føre med sig?

Lauge.

Saavidt jeg kunde opdage, vare de en halv Snees i Tallet, deriblandt en Dame, som det lod til, at en Herre var meget omhyggelig for. Der var endnu et Fruentimmer med.

Nordfjeld.

Altsaa kun syv eller otte, hvis det kom til Haandgemæng; thi Herren vilde naturligviis søge at bringe Damen i Sikkerhed? — Videre!

Lauge.

De Fire saae ud til at være bevæbnede; tvende Andre vare nok Tjenere; og desforuden var der tvende Drivere, som førte Heste, paa hvilke der var oppakket en Deel Sager.

Thorgrim.

Vytte? — Der have vi alt det lykkelige Varsel.

De Andre.

Ja det have vi!

Thorgrim.

Nordsfjeld læser altid tydeligt i Dyrenes Indvolde.

Nordsfjeld.

Det skulde jeg mene. Hm, disse Sager kunne mulig være brugelige for os og komme tilpas. Jeg tør ei fordølge for Eder, at det indsamlede Forraad til vore Nødvendigheder er snart forbrugt, og Leilighed til at forege samme har ei længe tilbudt sig. Diebliffet kunde maaſtee være gunstigt.

Thorgrim.

Men, Høvidsmand, vi have jo indbyrdes forpligtet os til, ei at røve fra Qvinder; hvis altsaa noget af denne Oppakning tilhørte Damen?

Nordsfjeld.

Thorgrim er nu altid qvindefjærere end vi Andre.

(De Andre lee.)

Lauge.

Det ſlap Du godt fra, Thorgrim?

Nordsfjeld.

Selvopholdellens Drift have endogſaa Dyrene; ikke ville vi ſtaaе tilbage for diſſe, naar Nødvendigheden byder det. Fruentimmeret ville vi ellers intet Dndt tilføie. Maaſtee kunde hun være os nyttig ved Tilberedningen af vore Maaltider, og er hun ſmuk, kan hun jo ſaaе det ret godt. Er hun af fornem Stand, duer hun juſt ikke til at tage Deel i vor

Huusholdning. Men — saa forstaaer hun at binde Krandse, hvormed vi kunne smykke Freyrs Villeder ved Høitiderne. Dog — i sidste Fald kan hun være os end mere vigtig; thi saa beholde vi hende som Gidsel, indtil hendes hvide Slægt udløser hende med en klæffelig Sum.

Lauge.

Du har dog et forslaget Hoved, Nordsfjeld; thi passer en Ting ei paa een Maade, saa veed Du Udveie til, at faae den til at passe paa en anden. Vor Høvidsmand leve!

Alle.

Høvidsmanden leve!

Nordsfjeld.

Eh! Nogen nærmer sig. Ah, det er af vore Folk.

Asbjørn. De Forrige.

Asbjørn.

De Reisende, som befare Veien over Fjeldene, have gjort Holdt, her strax ovenfor. Damen og Herren ere stegne af deres Heste, og spadserer ned ad Fjeldstien; de synes at tage herved i Dalen. Jeg ilede forud, for at melde det.

Nordfjeld.

Godt. De løbe os saaledes lige i Hænderne. Drager Alle ind i Hulen og bevæbner Eder, omtrent en Snees Mand. Imidlertid skjuler jeg mig her bag disse Træer! men giver jeg et Stød i Hornet, saa møde I flux. Thorgrim fører an! (De gaae Alle ind i Hulen.) I svage Sjæle! som troe mig endog mægtig til at læse og spaae i Dyrenes Indvolde, og derefter forkynde den tilkommende Skjæbne! Imidlertid kommer Eders Trofhyldighed mig stundom tilpas. Man nærmer sig.

(Han gaaer bag Træerne.)

Lady Rhingstone. Iver Bendtsen. Nordfjeld
(Skjult).

Iver Bendtsen.

Her maaſtee. Ja, kom her, min naadige Lady; her er en Plads, der egner sig ret indbydende til Hvile.

Lady Rhingstone

(fulgt af en Tjener, med en Kasse).

Som I vil. Lad mig faae min Rejseskatte; det begynder at blive kjøligt. Gaae saa til de Andre, og sig til min Pige, at hun forsyner sig af vort Reise-Forraad med hvad hun behøver.

Iver Bendtsen

(til Tjeneren).

Hør lidt! (Til Lady Rhingstone.) Skulle vi ikke lade ham bringe en Kury med nogle Forfriskninger herved?

Lady Rhingstone.

Som I vil.

Iver Bendtsen.

Nei, min Lady! jeg er blot Eders Villie undergiven.

Lady Rhingstone.

Herr Hofmand! lad os i denne barste, fjønt majestætiske Egn sætte Ceremonierne tilside.

Iver Bendtsen.

Bring da en Kury med Noget herved, og en af de smaa omviklede Glaster. (Tjeneren gaaer.) Efter Tiden og Leiligheden kunde vi maaskee her nyde nogle Forfriskninger.

Lady Rhingstone.

Betjen Jer af Eders Frihed, Iver Bendtsen; jeg føler ingen Trang til at nyde andet her, end den stærke nordiske Luft, som omgiver os.

(Hun sætter sig paa Mosbænken.)

Iver Bendtsen.

Ja i Sandhed, Den er stærk nok. Vel regner mit Fødeland sig ogsaa til Norden; men her ere

vi dog høiere oppe i den, og have hart adskillige fore-
lelige Beviser paa dens strengere Natur. Men, Lady
Rhingstone, havde vi meget længere at reise, vilde I
ikke kunne holde det ud, med de saa Næringsmidler,
som I tager til Eder. Jeg maa sandelig af og til
have noget at styrke mig paa, for at være rustet til
ny Kamp.

Lady Rhingstone.

Tilgiv mig, Junker, at jeg har forarsaget Eder
denne Reises Besværligheder.

Iver Bendtsen.

O, jeg skal nok forvinde det igjen. Det værste er,
at man paa sliq en Reise ingen ordentlig Toilet kan
foretage sig. Frisur og Paaklædning ere altid i
Uorden.

Lady Rhingstone.

Bagatel!

Iver Bendtsen.

Nei, forlad mig, min Naadige! det er ingen Ba-
gatel, naar Skjæbnen grusomt nøder os til at
tilsidesætte noget af den Agtelse, man skylder en
Dame af Eders Byrd og Fortjeneste.

Lady Rhingstone.

Slige Smaating ere jo ei værd at ændse. Jeg
har forhen sagt Eder, min Herre, at den forevige-
de Dronning Phillippa, min sømme Pleiemoder, som

vidste, at jeg ikke vilde vende tilbage til England og at jeg, efter de forandrede Forhold, ei heller kunde bekvemme mig til at blive i Danmark, at hun, min anden Moder saagodt som i sin Dødsstund, paalagde mig at drage til Norge, hvor hun i en Skrivelse til en værdig Ven har anbefalet mig, og saaledes sørget for min Fremtid. En Ven, hun — har kjendt og gennem hele sit Liv har æret og med Agtelse omtalt, nemlig Jarlen Mandahl til Mandahlsborg. Den døende Moders, jeg kan sige sidste Bøn var mig hel- lig. Jeg stod desuden ved hendes Vortgang ene og forladt, som et veirende Siv, der kun venter paa, ganske at brydes. Tilintetgjort af Skjæbnens barske Storme, var jeg næsten villieløs, da jeg hævdede mig til den sidste Strid, for at opfylde det mig Paalagte, og — da det spurgtes, at jeg søgte om en Reise- ledsager, tilbød I Eder som beredvillig, hvorfor jeg maa være Eder meget taknemlig.

Iver Bendtsen.

Jeg gjorde det med Fornøielse. Desuden havde Hans Majestæt jo udnævnt mig til den Ære, at ledsage Eder, tilligemed flere beværnede Mænd til Beskyttelse.

Lady Rhingstone.

Jeg erkjender saavel Kongens Opmærksomhed, som Eders Opoffrelse.

Iver Bendtsen.

Vi have nok ei lang Frist til at opholde os her; Tjeneren giver sig god Tid. Jeg vil med Eders Tiladelse see om han ei kommer.

(Han gaaer.)

Lady Rhingstone.

Iver Bendtsen har bedre Hjerte end Hoved. Levede jeg endnu med Verden, eller for den, maatte hans Ledfagelse og Selskab være mig til Byrde. Men nu — da Alt er mig ligegyldigt, tomt og øde, kan jeg ikke andet end paafjønne hans Godhed.

Iver Bendtsen

(Følgt af en Tjener, med en Kurb.)

Sæt det her, Jens! — Jeg skal kalde paa Dig, naar Du kan hente det.

(Tjeneren gaaer.)

Iver Bendtsen

(med Madkurven).

Her er Producter af Landet selv. Rypper og Tjurer, som Vertinden paa sidste Station har forsynet os med. Et lille Glas Viin kunde I, Lady Rhingstone, dog nyde og have godt af.

Lady Rhingstone.

Nei, Iver Bendtsen; jeg kan Intet nyde her.

Iver Bendtsen.

Beskynderligt! Jeg finder netop, at paa Reiser har jeg bedst Appetit.

Lady Rhingstone.

Kan være. Jeg nærer Sorgen, idet den langsomt dræber Sjælen og tærer paa Legemet.

Iver Bendtsen.

Turde jeg vove det, vilde jeg bede Eder, at lade nogle af de sorgmodige Tanker fare; tro mig, I vilde befinde Eder bedre derved.

Lady Rhingstone.

Jeg skulde forsøge det Umulige? Nei, min Herre! om ogsaa Sorgen gaaer til Sengs med os, vil den dog kun slumre, for — næste Morgen at vaagne med os igjen. Jeg har jo sagt Eder, at selv min Billie bukker under for mit Hjertes Kummer. Imidlertid takker jeg Eder for al den Omhu og for al den artige Opmærksomhed, I paa denne Reise saa forekommende har viist mig. Jeg indrømmer, at den ei kan være Eder behagelig, ligesom at I i mig har haft en kjedsommelig Selstaberinde. I Alstene ere vi paa mit Bestemmelsessted, og da jeg kan begribe, at I kan længes efter Danmark, efter den Sphære, I der bevæger Eder i, og efter Eders Venner, saa staaer det jo til Eder selv, naar I har udhvilet Eder, at tiltræde Tilbagereisen. Og — siden vi tale om denne, saa — det feiler ikke, at Eders Hjerte jo vil tænke paa at udkaare sig en Ledfagerinde igjennem Livet, ved hvilken Tanke jeg vil ønske

Eder, at I maa blive lykkelig! vil I da paa Eders Bryllupsdag give Eders Brud dette Smykke, og derved mindes den beklagelsesværdige Malwina Rhingstone.

(Hun giver ham et Smykke i Fouteral).

Iver Bendtsen

(som aabner det).

Juveler! — Diamanter af det reneeste Vand! I spøger, Lady Rhingstone?

Lady Rhingstone.

Spøger? — Det var da første Gang paa den hele Reise. Nei, Iver Bendtsen! det er Alvor. Jeg har ingen Brug derfor. Dronning Phillippa har foræret mig dem.

Iver Bendtsen.

Og Dronningen turde bortstjænte saa kostbare Juveler?

Lady Rhingstone.

De hørte til hendes private Eiendomme. Hun sagde mig aldrig noget herom; men efter hendes Død fandtes samme i hendes Gjemmer, forseglet, og med Udskrift: „Malwina Rhingstones Brudesmykke, fra hendes Veninde, Phillippa.“ Kongen havde den Naade, personlig at overlevere mig samme. Aldrig vorder jeg nogen Andens Brud, end Dødens. Behold det, og bevar min Grindring med overbærende Godhed.

Iver Bendtsøn.

Min Naadige! — Jeg er virkelig forlegen, for
ret at udtrykke Eder min Taknemlighed.

Lady Rhingstone.

Intet mere herom. Her i denne Lidse, jeg bæ-
rer om min Hals, hænger en simpel Ring, som Phi-
lippa tog af sin Finger og gav mig, i det Dieblit,
vi forlode England og gik ombord, for at drage til
Danmark; den er mig dyrebare end disse Smykker,
og skal ledsage mig til jeg atter mødes med Giverinden.

Nordfjeld. De Forrige.

Nordfjeld

(som af en Hændelse.)

Ah! — Fremmede, som besøge Dalen.

Iver Bendtsøn

(pakkende Kurven til).

Maaffee det er paa Eders Eiendom, vi be-
finde os?

Nordfjeld.

Det er mig en Fornøielse om I finde Behag i
denne Plads.

Iver Bendtsøn.

Undskyld, vi skulde videre.

Nordfjeld.

Maa jeg spørge hvorhen.

Iver Bendtsen.

Til Mandahlsborg.

Nordfjeld.

Ei, det er i Nabolauget af denne Egn; derhen kan I komme paa tvende Maader, enten vidtløftigt eller kort.

Iver Bendtsen.

Hvorledes forstaaes det?

Nordfjeld.

Det skal jeg forklare Eder; seer I! Veien over Fjeldene maa for Naturbeliggenhedens Skyld snoe sig i mange vidtløftige Bugter. Derimod gaaer en Gangsti ret behagelig herved om, igjennem Grænlunden, som, naar man gaaer den, fører til Bergen paa en halv Time.

Iver Bendtsen.

Den korteste vei synes at være den bedste.

Nordfjeld.

Nu, saa benyt den som Spadseretur. Har I Oppakning, da maa samme følge den længere vei.

Iver Bendtsen.

Hvad mener I, Lady? I pleier til Forandring at holde af at gaae.

Lady Rhingstone.

Vil I gaae, følger jeg Eder.

Iver Bendtsen.

Men troer I, min Herre, at vi efter Eders For-
klaring kunne finde den rigtige Vej?

Nordfjeld.

Det træffer sig just at jeg skal et godt Stykke ad
samme Vej og jeg vil ledsage Jer.

Iver Bendtsen.

Nu, det var jo herligt. Men vore Betjente skulle
underrettes herom.

Nordfjeld.

Det kan jeg ogsaa besørge. Jeg har Folk, som
arbejde her i Nærheden. Thorgrim! — Hølla,
Thorgrim! (Thorgrim kommer, Nordfjeld gaaer ham
imøde). Hør! Du skal gaae op til Fjeldveien, der
træffer Du paa nogle Reisende, som holde Hvile.
Til dem skal Du sige, at naar de ere færdige, skulle
de fortsætte Veien til Mandahlsborg, og at deres
Herskab spadserer den kortere Vej igjennem Granlun-
den med mig. (Nordfjeld tilhviser Thorgrim Noget;
derpaa siger han høit.) Men siig dem, at de Intet
glemme af hvad de skulle have med.

Iver Bendtsen.

Og hør, min Kjære! tag denne Kuv med og
flye den til en af Betjentene.

Nordsfjeld.

Stynd Dig, og gjer som jeg har sagt.

Iver Bendtson.

Det er behageligt for Reisende, at møde saamegen Forekommenhed. Jeg er Eder ret forbunden, min Herre.

Nordsfjeld.

Det er ikke værd at tale om. Naar I vil, saa gaae vi denne Vej. Jeg gaaer foran, om I vil følge.

Iver Bendtson.

Behager I, Lady! —

(De gaae.)

Asbjørn. Lauge.

(Efter en Pause træde de frem.)

Lauge.

Nordsfjeld er dog en listig Skjelm. Han veed at loffe sit Bytte saa snildt og behændigt i Snaren, at de endog takke ham til.

Asbjørn

Ja, det maa Du nok sige, Lauge.

Lauge.

Du kan troe, Asbjørn, at vidste Hovidsmanden, at vi havde luret paa ham, saa —

Asbjørn.

Nu — hvad saa?

Lauge.

Saa loffede han os bestemt ligesaa høfligt og
snildt op til Skrænten af Fjeldaasen, og —

Asbjørn.

Og?

Lauge.

Dg stødte os ned — det forstaaer sig, som af en
Hændelse — ned i det fraadende Klippevæld.

Asbjørn.

Dg hvorfor det? —

Lauge.

Du vil ogsaa have Alt saa tydeligt — ih! for at
beskytte sin Hemmelighed, ved at begrave os tilligemed
sin Frygt.

Asbjørn.

Bevares! Du gjer mig bange, Lauge.

Lauge.

Om — naar To ere deelagtige i en Hemmelig-
hed, som er af Vigtighed, saa — er det Een for
Mange.

Asbjørn.

Du har dog intet Ondt i Sinde mod mig, Lauge?

Lauge.

Sladder! — Jeg mener kun saa. Seer Du, vi

have lurret, og hort det samme som Nordsfjeld; men — mærk vel, vi ville ei høste samme Nytte deraf som han. Nu lokker han de stakkels Reisende ind i Granelunden, hvorfra vi ogsaa have Indgang til Hulen. Det kostelige Smykke, de omtalte, faaer ingen af os Deel i; det beholder han for sin egen Lomme, idet han troer at bevare det som en Hemmelighed, Ingen veed noget af. Og — vi To vove jo ikke at tale derom, vel, Asbjørn?

Asbjørn.

Bed alle Guder, nei!

Lauge.

Du Tøsse! — Og hvorfor ikke, naar vi kun bære os snildt ad.

Asbjørn.

Det maa Du om, jeg vil ikke have dermed at gjøre.

Lauge.

Du skal kun holde Din Mund, Asbjørn; hvis ikke — (med en truende Gebærde) — jeg skal lufte den paa Dig.

Asbjørn.

(Engstelig.)

Nei, Lauge, det nænte Du dog ikke. Huster Du, Lauge, hvortit jeg har laant Dig min soerede Skindfoste, og — hvor ofte jeg har ladet Dig drikke

af Kande med mig? — Gjør for mig hvad Du vil;
jeg veed Intet og vil Intet vide.

(Man hører et Stød i et Horn.)

Lauge.

Det var Nordfjeld. Nu skal det gaae for sig.

Thorgrim og en Deel Bevæbnede. De Forrige.

Thorgrim

(Til Lauge og Asbjørn.)

Hvad staae I her efter? Hørte I ikke Hornet?
Eller — vil I ikke vove Jeres kostbare Liv?

Asbjørn.

Jeg skal snart være færdig.

Lauge.

Jo vist ville vi være med, strenge Thorgrim! Der
bliver desuden intet af før vi komme, ligesom der heller
ikke bliver Stort at vove. Kom, Asbjørn, lad os hente
vore Baaben. (gaaer.)

Thorgrim

(til de Andre).

Fire Mand, det er nok; gaaer strax til Gran-
lunden; der støde I til Høvidsmanden. I andre
følge mig. (De gaae til forskjellige Sider.)

Et Værelse paa Mandahlsborg.

Mandahl, Hylleborg, Olaf og Thorwaldson

Mandahl.

Det kan jeg lide, vakre Junker, at I ledsagede os hjem. Nu kan I see Eder om paa Mandahlsborg og opfriske de Erindringer, I har fra Barndommen herom.

Olaf.

Jeg takker, ædle Jarl; det gjør jeg med Glæde.

Mandahl.

Men det er sandt! over Gaarsdagens Hændelser havde jeg nær glemt at sige Dig, Hylleborg, at Gunhilde, som har tjent os i flere Aar, holder Bryllup i Dag. Brudekasserne vare her i Gaar, for at indbyde os. Festensollet drikkes hos hendes Forældre. Jeg undskyldte mig som sædvanligt, men lovede at Du skulde komme, om Du har Lyst.

Hylleborg.

Det vil jeg gjerne. Jeg yndede altid Gunhilde meest af alle Pigerne her paa Borgen. Jeg mindes, at hun engang i Spøg sagde, at naar hun skulde have Bryllup, maatte jeg endelig til det; thi, lagde hun til, det vilde være det bedste Vidnesbyrd for hende og tyde paa, at Herskabet havde været tilfreds med hende; see om hun ikke har erindret det. Hun

havde et godt Hjerte; til Jule- og Paaſte-Høitiderne var hun altid den, der foranſtaltede, at Karlene maatte reiſe nogle lange Stænger omkring i Gaarden, hvorpaa der blev ſat Kornneeg, for at Fuglene, naar det var Sne og Froſt, ogſaa kunde fryde ſig ved Høitiden. Denne gamle norſke Skik holdt jeg altid ſaa meget af. Jeg kjender ogſaa hendes Fæſtemand, Halvor Ibsen. Han var ſtedſe den raſteſte Dandſer ved Gilderne.

Mandahl.

Nu, ſaa kan det blive en Fornøiſe for Dig. Maafſee Junker Thorwaldſen ligeledes kunde have Lyſt dertil. Hans Alder giver ham Ret til at deeltage i Skigt. Og — han gaaer i mit Sted.

Olaſ.

Tak, gode Jarl, fordi I vil unde mig den Glæde; hvis — Tomſrue Hylleborg vil tillade, ſaa —

Hylleborg.

Hvi ſkulde jeg ikke, Junker! Jeg kunde jo — maafſee endog faae en Dands med Eder.

Mandahl.

J maa holde hendes ungdommelige Munterhed det tilgode, at hun ſaa frimodig yttre ſine Ønſker.

Hylleborg.

Det er jo intet Nyt, at Qvinderne af de berømte Mandahler ogſaa beſidde noget Mod.

Olaf.

Oprigtig Grimodighed er Musik for mit Dre.

Sylleborg.

Nei, vil Du høre, lille Fader, hvor pynteligt Junkeren forstaaer at belægge sine Ord. Ja, men han kommer jo ogsaa lige fra et poleret Hof, hvor man forstaaer dette tilgavns.

Mandahl.

Nu, han har jo opholdt sig der i adskillige Aar, og har maattet lære sig til at synge med de Fugle han var iblandt. Men — han vil finde en stor Forskjel mellem disse Nuturbørns simple Dands og jevne Sæder og hiint Hofs pralende og stoiende Forlystelser.

Olaf.

Det er just denne Forskjel, jeg onsker og søger; derfor længtes jeg altid hist efter Hjemmet her. Hine Hofdandse huede mig aldrig; De vare for snirklede og asmaalte til at passe sig for mig.

Sylleborg

Jeg vil da gaae til mit Kammer, for at pynte mig til denne Fest.

(Hun gaaer.)

Olaf.

Og jeg vil, med Eders Tilladelse, Far! gaae ned i Stalden, for at see Eders Heste.

Mandahl.

Gjør det, min unge Ven. Men mine Heste ville tabe, hvis I vil anstille Sammenligning mellem dem og de, som I for kort siden saae i hine kongelige Stalde.

Olas.

Eders Heste ere formodentlig af Landets Afkom; som saadanne vil jeg see dem og fryde mig over dem.

• (gaaer.)

Mandahl

(seer efter ham.)

En vakker Yngling! Ja han er jo en Thorwalds-
søn! ægte norsk Blod! Him! — Kunde det falde
Broderen, den kjække og berømte Ridder ind, at fæste
Sie paa min Hylleborg, da — ja da skulde jeg intet
have derimod, men glæde mig over, at see mit Navn
forenet med en saa berømt Slægts, som Thorwalds-
sønnernes. Hvo veed! Det kommer an paa, om hans
Hjerte endnu er frit, eller — om han har elsket,
som jeg, uden Haab om at opnaae den attraaede
Lykke. Efter Tabet af den første lidenskabelige Kjær-
lighed vorder Hjertet øde for stedse. Vel skjænkede
min Hylleborgs Moder mig mange huuslige Glæder;
som taknemlig Hgtesfælle gjengjeldte jeg hende; men
Tanken om Hjertets første Lykke forlod mig aldrig.
O Philippa! har Du gjengjeldt mig denne Trost?

Mandahl. Ingurd.

Ingurd.

Jeg kommer for at melde Jarlen, at et Tilbud har berettet, at Hedningerne i Runedalen have for et Par Timer siden overfaldet nogle Reisende, hvoriblandt en fornem Dame.

Mandahl.

Nu igjen? Det gaaer for vidt!

Ingurd.

Nogle Skjelgravere i Nærheden have beluret dem og de have udsagt, at de Reisende skulde hertil.

Mandahl.

Til mig? — Hvo kan det vel være? Og nu —

Ingurd.

Og nu befinde de Fremmede sig i Hedningernes Hule, hvor de vel maae forblive til de ganske have udplyndret dem. Og — det er sandt, idet Nordfjeld, som de kalde deres Høvidmand, slyngede sin Arm om Damen, for at drage hende hen til Hulen, kastede hun bag sig en Pafke med Papirer ind i nogle Buste, hvor Skjelgraverne fandt den. Her er den.

(Han rækker Mandah en lille Pafke.)

Mandahl.

Lad mig være ene, Borgfoged. Men bliv dog her i Nærheden til jeg kalder. —

(Ingurd gaaer.)

Mandahl.

Lad see! — (Han aabner Pакken) Breve! Mit Navn! De skulde altsaa dog til mig? Et Brev med Udskrift: „Til Jarlen Mandahl, paa Mandahlsborg.“ — Og fra Hvem? (Han aabner det) Fra Philippa! — Al! saa lyder endnu engang den kjære Røst til mig; men — fra Graven.

(Han sætter sig og læser.)

„Vel har Tid og Rum adskilt os, kjære Mandahl! men Tanken om Din Kjærlighed var mig evig nær, dog, uden nogensinde at krænte eller tilfidesætte de Pligter, jeg skyldte ham, min Skjæbne blev bundet til. Imidlertid har mit Hjertes bestandige Trofasthed idelig afgivet Næring til mine Længsler og Smærter. Jeg vover at tilstaae det; thi vor Kjærlighed var reen og havde intet Syndigt ved sig.“

„Jeg har ikke som Eriks Gemalinde, skøndt Dronning med trende Kroner, været lykkelig. Men, Himlen har givet mig i Vederlag det i Magt, at stabe Andres og Manges Lykke. Thi jeg kan forlade dette Liv med en god Samvittighed og med Bevidstheden om, altid kun at have villet det Gode. Til dette hører, at jeg ved min sidste Bøn til Kongen har formaaet, at Ridder Erling Thornwaldsen er tilbagegivet hans Værdigheder, ligesom hans Forviisning er hæ-

vet. Alt var ogsaa kun en Følge af et overilet Dieblik. Meld ham dette.“ —

„Kjære Mandahl, Jeg sender Dig, med fuldkommen Tillid, det Dyrebareste, jeg eier her paa Jorden, min Pleiedatter Malwina Rhingstone; hun er af høi Godsel, reen af Sæder og beslægtet med alle Dyder. Jeg har den Overbeviisning at have været hende en retfærdig og om Pleiemoder, idet jeg har bibragt hende Grund ætninger, Lære- og Leve-Regler, som jeg er rede til at aflægge Himlen Regnskab for; og jeg giver hende det Vidnesbyrd, at hun har været mig en taknemlig Plejedatter, som ofte har mildnet min dybe Kummer; og nu da jeg svag og kæmpende med Livets sidste Kraft, alt er grebet af Dødens kolde Haand, pleier og forsøder hun mig de sidste Dieblikke. Hun elskede, med den høieste Afgjættelse, den ædle Ridder Thorwaldson. Al, tildeels for min Skyld, har en Misforstaaelse adskilt dem. I smidertid tænker hun sig Tabet af ham med samme bitre Følelser, som jeg tænkte mig Tabet af Dig. Dog os adskilte strengere udsortes Forhold.“

„Erling Thorwaldson tænker for ædelt og vil ei saare Delicategen ved at troe, at Malwina Rhingstone skulde være reist til Norge for at søge ham. Nei, det er hun ikke! Men det var den eneste Udvei,

jeg kunde tænke mig for at døe rolig og sikkert for min Pleiedattes Fremtid."

"Lev nu vel, min elskede Mandahl! Tænk undertiden paa den stakkels Philippa; tael stundom med Din kjære Datter og Malwina om hende. I en bedre Verden mødes vi, hvor ei Forholdenes Skranke ville adstille forenede og ligestemte Sjæle. Og — er det muligt, at en hedenfaren Mand kan nedstige til det Jordiske og blidt omsvæve en elsket Gjenstand, da — vil Du ofte omgives af Din troe Philippa." —

(Efter en Pause.)

Philippa! — O min dyrebare, høitelskede Philippa! Ja Dine Ønsker være mig, som Dit Minde, hellige! (Han reiser sig.) — Ha! — min Philipppas Plejedatter i Røernes Bold — Der skal hun ei længe forblive.

(Han ringer.)

Mandahl. Ingrid.

Mandahl.

Vorgfoged! Lad strax sadle min rappeste Ganger. Jeg rider over til Thorwaldsteen. Lad imidlertid sende Tilbud ned til alle Byer og Stæder her i Nærheden, om at alt vaabendyggtigt Mandskab snarest indfinder sig her paa Borgen. Til dermed, det bedste Du kan! — Endnu Set! Min Datter og den yngre

Thorwaldsen siger Du Intet. Jeg vil ei forspilde
Dem den tiltænkte Glæde. Skynd Dig nu!

(Ingurd gaaer.)

Ja Forevigede! Jeg skal ei svinge Din Tillid!
Den gamle Mand skal atter iføre sig det borthængte
Harnisk, og — under Sved og Blod, paa Liv og
Død vise Din mig omsvævende Mand, at jeg var
Din Kjærlighed tro og Din Tillid værdig!

(gaaer.)

Femte Act.

Et lidet Forværelse paa Thorvaldsteen.

Mandahl. Erling Thorwaldson.

Erling.

Jeg forbauses over Alt, hvad I har meldt mig, Jarl! Der maa strax tages en Beslutning, hvorefter vi kunne handle alvorligt. At vide den ædle Malwina Rhingstone i Roverses Vold, er mig en utaa-
lelig Tanke!

Mandahl.

Ja, vi ville forenede opbyde vore Sønner til find-
rigt at lægge vore Planer, anstrænge vore Kræfter, for at udrive den elskelige Philippas Pleiedatter af de uværdige Menneskers Hænder. Kjærlighed op-
fordrer os Begge, og dens Almagt er stor!

Erling.

Men, hvad der skal foretages, maa skee snart. Opsættelse er ikke her tænkelig; med det Gode give de ikke Slip paa deres Bytte!

Mandahl.

Det gjør de ikke; nei, der maa bruges Magt imod Magt. Jeg har til den Ende ladet tilfige alt mit Mandskab, saavel dem, jeg har udrustet, som Bønderne, der selv maae forsyne sig med hvad der kan tjene dem til Bærge.

Erling

Jeg skal ogsaa foranstalte, hvad jeg kan. (Han talder) Rudrik!

Rudrik. De Forrige.

Rudrik.

Her er jeg! —

Erling.

Hør, Rudrik, hvorledes seer det ud i det gamle Rustkammer?

Rudrik.

Som forhen. Alt staaer eller hænger paa sit Sted, i den bedste Orden, kun noget støvet. Landsver og Sværd er der nok af. Men nu ere de ikke pudsefede eller blanke.

Erling.

Det er ligemeget. Jeg veed, Rudrik, at du er paalidelig; lad alt det Mandskab, som hører her til Thorwaldsteen, tilfige at møde her i Eftermiddag.

De kunne samles nede i den store Lade. Alt Brugeligt i Rustkamret skal imidlertid bringes derved, og Enhver skal forsyne sig der med hvad han bedst kan bruge. Men, mærk vel, at Alt maa gaae af med den største Forsigtighed, at Intet mærkes eller rygtes derom.

Rudrik.

Er det til en Kamp mod Hedningerne, da have alle Beboerne heromkring længe ønsket den, og ville findes meer end villige dertil; de have hidtil kun manglet en Anfører.

Erling.

De skulle nu faae tre for een. Jarlen her, tilligemed min Broder og mig, ville paatage os samme.

Mandahl.

Eders Broder, Ridder Thorwaldson, har ledsaget min Datter til et Bonde-Bryllup.

Erling.

Saa maa Du iisemst lade ham det vide, Rudrik, at han kan komme til mig, for at vi kunne gjøre Aftale. Det vilde gjøre ham ondt, at miste en sliq Leilighed til ogsaa at forsøge sit Mod.

Mandahl.

Og med det samme siger Du til min Datter, at hun snarest muligt begiver sig til Borgen.

Rudrik.

Bed samme Bryllup er ogsaa en Deel af vort Mandskab; men jeg troer nok, at de med Glæde give Slip paa Gildet, for at dandse med Hedningerne paa Liv og Død.

Erling.

Saa tænke og handle de som brave Folk.

Mandahl.

Du kan desuden sige dem, at de jo kunne fortsætte Bryllupsfesten i Morgen. Og — det skal ei komme an derpaa; gaaer det lykkeligt af, saa giver jeg dem et Gilde, der ei skal blive ringere, og, om de ville, for tre hele Døgn.

Rudrik.

Nu, saa vil jeg stynde mig.

Erling.

Gjør det. Men som sagt, forsigtig. Paabyd Enhver Taushed, at Hedningerne ei faae Nys herom.

Rudrik.

Jeg skal bære mig saa suilddt ad, som jeg kan.
(Gaaer.)

Mandahl.

Naar I nu, Thorwaldsen, synes som jeg, saa ville vi hver fra sin Side, overrumple dem. I med Eders Folk fra Granelunden, som er Eder nærmest; og jeg med Mine, fra Runedalen.

Erling.

Vel, saa have vi dem midt imellem os. Forbauselsen over dette uventede Angreb maae vi ogsaa regne til vor Fordeel; det maa svække deres Mod, og give os og vore Folk fordoblet Kraft; usforberedte ville de jo ikke faae Tid til at ruste sig.

Mandahl.

J veed dog, Thorwaldson, at netop denne Hule i Runedalen er deres vigtigste Tilflugts- og Opholdssted? De have til samme tvende Indgange; den ene fra denne Side og den anden fra Granelunden.

Erling.

Denne Opdagelse er ei uvigtig. Den ene af disse Indgange maa ved Angrebet strax spærres.

Mandahl.

Vel beregnet. Den fra Granelunden maa J med Eders Folk først besætte; thi fra den have de den nærmeste Veie til Havet. Det er mig meldt, at denne Horde har i den senere Tid anstillet sig Vaade og Smaaflibe, hvorpaa de kunne flygte, om det gjortes nødigt. Strax ved Overrumplingen maae disse ogsaa bevogtes ved en Afdeling af vort Mandskab, for at de ei skulle benytte denne Udvei. Jovrigt er det min Mening, Ridder Thorwaldson, at vi efter christelig Pligt, ei udgyde mere Blod end Nødvendigheden kræver.

Erling.

Denne Mening er som flevet udaf mit Hjerte.

Mandahl.

Nu, saa vil Jeg haste hjem, for at faae mine Folk ordnede og underrettede. Ved hvilket Klokket et skulde vi stode sammen?

Erling.

Om I saa synes, Klokken 6.

Mandahl.

Godt; paa Slaget Ser skal jeg med Mine møde. I midlertid farvel, Thorwaldson! Gud være med Os!

Erling.

Vi ville haabe det, Jarl, for den gode Sags Skyld. Farvel! (De gaae hver til sin Side.)

En Bondestue.

I Baggrunden saavel som ved Siderne ere dækkede Borde opstillede. Brudefolkene og Gjæsterne have spist og ere i Begreb med at reise sig fra Bordet.

En Bondebrud og Brudgom, tvende Brudekaffere, Musikantere, samt en Deel Gjæster af begge Kjon. Senere Olaf Thorwaldson og

Hylleborg.

Sørste Brudekaffer.

Maaltidet er endt. Gud er takket! Dækker nu

snart af Bordene, Gæster! at her kan blive mere
Plads til Dandsen. Men et Bord til Kander og
Krusse maae I lade staae, og hvorom de Gamle kunne
sæde og samtale. Spillemænd, spiller op! Gutter og
Gæster, svinger Ier raast i Dandsen!

(Korset Bondebands.)

(Hylleborg og Olaf Thorwaldsen træde ind.)

Anden Brudekæffer.

Vor naadige Jomfrue gjør os den Ære!

(Alle hilse.)

Hylleborg.

Denne unge Herre er den yngre Thorwaldsen
som kommer i min Faders Sted.

Første Brudekæffer.

Værer os hjertelig velkomne, vakkre Herstab! —
Hei! Musikantere, blæser i Hornene til Velkomst!

Anden Brudekæffer.

Hov Olaf! Sæt en Bænk med et af de stramme-
rerede Hynder paa herhen.

(Der sættes en Bænk i Forgrunden.)

Hylleborg.

Min kjære Gunhilde! Jeg ønsker Dig ret af Hjer-
tet til Lykke og nedbeder Himlens Velsignelse til Dit
Ægteskab. Ligeledes lykønsker jeg din Fæstemand,
Halvor Ibsen, og forsmaae ei, min Gunhilde! denne

Solbliæde, til at trække i Lidserne paa din Bryst-
smække. (Gunhilde kysser hendes Haand.)

Anden Brudekammer.

Behager at sætte Eder her.

Olaf Thormaldsen

(til Brudgommen).

Modtag denne Skuepenge, med mit Dnsfte om
fremtidig Lykke!

(De sætte sig. Begge Skafferne opbarte dem, den Ene
med et Fad med Hvede-Kavringer, og den Anden med
Bægre. — En gammel Bonde og hans Kone, siddende
paa den anden Side.)

Manden.

Huster Du, Moer, da — vi To havde Bryllup.

Konen.

Ala Gladder! — Det er længe siden.

Manden.

Da gif det ogsaa kjærligt til imellem os.

Konen.

Saa — gjorde det? — Ei! — jeg har glemt det.

Manden.

Ja, men jeg ikke. Dengang —

Konen

(afbrydende.)

Hæ! — Dengang? — Jeg gidder ikke hørt sig
Enak. Vort Bryllup var ikke værd at tale om; det
fulde Du heller tie stille med. Ja, — havde vi

som andre Egtefolk høvt Børn, og kunnet gjort deres Bryllup, det var sin Sag. Men — naar Du faaer Brændeviin i Hovedet, saa vøvler Du.

(Hun reiser sig.)

Manden.

Naa, naa, Moer; godt Ord igjen.

Brudgommen.

Brudekaffere! siden den naadige Frøken og Jun-
ker have gjort os den Gæst, at komme herved, saa
maa vi have Bryllupsvisen nok engang.

Brudekafferne.

1.

J, som til Kallas kaut møder her saa snilt,
Ovat og hippende af Glæde;
Mand og Gomme, Gubbe, Kjærring Kjevling, Pilt,
Vennesæl' søg Eder Sæde!
Brur og Brudgom beer Jer holde ud saa blid
Døgnet, til i Morgen Aften, Storgælds Tid;
 Passe Kruset kvit,
 Efter gammel Skik;
Til Hjolen, Dandsen træde

2.

Hvor at Nordmænd gaae til Basselag,
Faddren ei maa sprækkelere;
Hjæselappen med sit Dritord holdes spag,
Ei sig kroppe og hovere.

✍ Forklaringen af de norske National Ord, som ere brugte i denne Bise, findes efter Stykkets Slutning.

Du, som jøler der, med gjæve Gomme-din,
Glem ei Randen, stik Du kun paa den, Faermin!

Bjalrer saa I To,

Lystige og fro;

Sup dertil; I skal faae mere.

3.

Gamle! Som er' samled' her i Busselag,

For Bordenden tag Høgstade.

Engen her fundere paa sin Afærsdag;

Men hør i være glade!

Gamle Gofai — Gubbe paa de fusti Aar,

Gomoi, Kjærring din af Mjød Du gi'e en Taar;

Gantende med Snak;

Smøgende Tobak;

Og lad Ravringen Jer smage!

4.

Staute Knaaber! beler til en Brur saa smuk,

Her er Kans, det maa I vide;

Siden fjot I lege med dem Blindesjuk,

Naar de Gamle gaae til Side.

Dviffe Gutter, svinger væne Genter smaa,

Snurrede' som en Top i Hallingen de staae.

Hurre! — hui! — Holla!

Falderalala!

Det maa norske Gutter lide!

(Under Sangen have de Unge danset i Baggrunden.)

Sørste Brudeskaffer.

Kommer og lader os tomme Randerne igjen!

(De gaae Alle op i Baggrunden.)

Hylleborg.

Der er ret behageligt, at see saamange glade
Mennesker samlede.

Olaf.

Ja, og — især for Brudgom og Brud.

Hylleborg.

Især for dem, da de give Anledningen.

Olaf.

O, hvo der var i deres Sted!

Hylleborg.

Kunde I ønske det?

Olaf.

Og det kan I spørge en Ungersvend om, naar
han sidder ved Siden af en saa yndig Pige, som —
for Exempel Eder.

(Hylleborg slaaer Dinene ned.)

Olaf

(efter en Pause.)

O Hylleborg, jeg elsker Eder. Skulde I ikke
allerede have anet, have mærket det? Hvad kan det
hjælpe, at jeg gaaer og bærer denne Tilstaaelse hos
mig selv. Siig, staaer jeg Eder an? Kunde I lide
mig? Kunde I elske mig igjen?

Hylleborg

(med Blufærdighed).

Vi kjende jo endnu saa lidt til hinanden.

Olaf.

Det er sandt; men naar Tid, en kort Tid er gaaet, saa — kunde I saa give min Tilstaaelse et vensteligst Svar?

Sylleborg.

Er det Himlens Villie, og — min Faders — saa —

Olaf.

Saa kunde, saa vilde I? O, Gud velsigne Eder for det. Jeg bilder mig ind, at jeg staaer mig ret godt med Himlen; hvad skulde den vel have derimod?

Sylleborg.

Nu, men saa — min Fader.

Olaf.

Hvi skulde jeg ikke anstaae Eders Fader?

Sylleborg.

Han kan jo vel Intet have imod Eder; men — han har heller Intet for Eder. Jeg vil ogsaa være aabenhjertig imod Eder. I Gaar sagde min Fader, som halv i Spøg: „Jeg troer, at Du synes godt om Junker Olaf?“ Jeg taug. Han vedblev: „Ja havde det været Broderen, den berømte Ridder Thorwaldsen, da maatte det have været mig behageligt.“ Jeg svarede frygtfuld: Jeg har ingen Føie til at tree, at Junker Olaf synes om mig, idetmindste ikke i en saa alvorlig Hensigt, som min Fader mener det. „I Guds Navn“ — svarede han derpaa — „det

faaer nu saa at være. Den yngre Thorwaldsøn maatte i saa Fald først ved en kjæk Daad gjøre mig det let at forene mit Navn med hans, endstjøndt hans Slægt er lige saa gammel og berømt som min."

Olaf

(Kysser hendes Haand.)

O, at være Eder og ham værdig, derefter skal ogsaa min dristigste Tanke herefter stræbe. Himlen skjænker mig nok en Leilighed til at fortjene min Lykke, selv efter Eders Faders Ønske.

Sylleborg.

Og da —

Olaf.

Og da?

Sylleborg.

Er jeg Eders!

(Olaf trykker hende til sit Bryst).

Sylleborg.

Yes! Man kunde lægge Mærke til os. (Hun kalder.) Gunhilde! Gjør Junkeren og mig den Fornøielse at dandse Hallingedandsen. Du og din Halwor dandse den saa smukt.

(Brud og Brudgom dandse Hallingen.)

Rudrik. De Forrige.

Rudrik

(til Olaf).

Jeg bringer Eder Hilsen og Budskab, Junker, fra Eders Broder og fra Jarlen Mandahl; de ønske, at I vil deeltage med dem i en Kamp mod Hedningerne, der skal gaae for sig endnu i Dag, henimod Aften, hvorfor ogsaa Ridder Erling bad, at I snarest mueligt vilde ile til ham.

Olaf.

Hvad har foranlediget denne hurtige Beslutning?

Rudrik.

Det skal jeg I Korthed fortælle. Hedningerne have overfaldet og bemægtiget sig nogle Reisende fra Danmark.

Olaf.

Danske Reisende? — Hvo kan det være?

Rudrik.

Det skal jeg ikke sige, for — jeg veed det ikke; men deres Reise var bestemt til Mandahlsborg.

Sylleborg.

Til Mandahlsborg, — til os?

Rudrik.

Jarlen bad mig desuden at sige Jomfruen, at I maa begive Eder hjem.

Olaf.

Velan, jeg iler — til Kamp mod Hedningerne;
det skal, det vil, det maa jeg. Og — det taaler ei
Opsættelse. Farvel, Hylleborg!

Hylleborg.

Al! skal jeg allerede ængstes for Eder.

Olaf.

Vær rolig; her er intet andet for. Farvel!

Hylleborg.

(rækker ham Haanden).

Gud være med Eder, Olaf! (Olaf gaaer.)

Rudrik

(til de Andre).

Og alle I her, som kunne føre Baaben eller an-
det Børge, skulle ogsaa gjøre Eder rede; de, der høre
til Mandahlsborg, at samles der, og I Andre paa
Thorwaldsteen.

Nogle.

Det bør vi ei betænke os paa.

Andre.

Nei, imod Hedningerne? Vi ere strax beredte!

Rudrik.

Det gjorde vel Jarlen ondt, at maatte forstyrre
Eders Glæde her; men han sagde, at i Morgen
kunde I jo begynde igjen. og, gif Alting godt, sagde
han, giver han et Gilde, der skal vare i tre Dage.

En Bonde.

Hvo skal anføre os?

Rudrik.

Det vil Jarlen og begge Herrerne fra Thorwaldsteen.

Bonden.

Nu, saa ville vi troe, at der kan komme noget ud deraf.

Rudrik.

Men det blev mig paalagt, at sige Eder, at den strængeste Taushed er nødvendig, og at det maa gaae stille af, at Røverne ei faae Nys derom.

Bonden.

Det forstaaer sig. Kommer, Alle nu med!

Alle.

Ja, afsted! afsted!

(Det yngre Mandskab følger Rudrik; de Gamle og Fruentimmerne gaae til en anden Side.)

Runedalen.

(Som i fjerde Act.)

Nordfjeld. Thorgrim.

Thorgrim.

Men hvorlænge vil I beholde disse Folk, Høvidsmand?

Nordfjeld.

Saalænge jeg synes, at det kan stemme med min Fordeel, og — indtil de have betalt Qvarteret.

Thorgrim.

Hvad Fordeel kan der videre være ved dem? Vi ere jo i Besiddelse af hvad de have medbragt. Vel sandt, endnu tære de paa hvad de havde med; men hvorlænge kan det vare? Saa komme vi tilsidst til at underholde dem, og — vi have som oftest ondt nok med at skaffe noget til os selv.

Nordsfjeld.

Seer Du, Thorgrim, min Mening er at tvinge dem til at nævngive Nogen, der vil udbetale en god Sum for deres Løsladelse. Er Damen af saa megen Vigtighed som det synes, efter hendes stolte Væsen og hendes Omgivelsers Ydmyghed at domme, saa vil det ogsaa ske.

Thorgrim.

Men paadrage vi os ei derved en ivrigere Forfølgelse?

Nordsfjeld.

Det gjøre vi, og det har jeg forudseet; jeg er belavet derpaa. Seer Du, vi have nu længe havt Fred for vore Gjender, og det har gjort os trygge. Men denne Stilstand er ei at stole paa; enhver Ting har en Grændse. Jeg har derfor i den senere Tid havt en jevnlig Åbnelse om, ei at burde troe Freden længer. Af den Årsag har jeg ladet vore Fartøier istandsætte. Naar jeg har faaet den Sum udbetalt,

jeg vil fordre, saa drage vi til en anden Kant af Landet, for — ei at blive fordrevne derhen. Naar nogen Tid er gaaet, kunne vi atter vende tilbage. Jeg kan ei nægte, at jeg jo, af mange Aarsager, gjerne blev her, hvor vi have et beqvemt Opholdsted, og hvor Egnen ei heller er saa fattig, som paa andre Kanter af Norge.

Thorgrim.

Nu, det maa I bedre forstaae end vi Andre.

Nordfjeld.

Du kan gaae ind i Hulen og spørge den modige Dame og den frygtsomme Herre, om de ikke have Lust til, herude at drage lidt frisk Lust.

(Thorgrim gaaer.)

Nordfjeld.

I Sandhed, jeg har ei kjendt en stoltere og mandigere Qvinde end denne Lady, som hun kaldes. Hun er altsaa en Englænderinde; maaſkee en Fyrstinde, som reiser under et paataget Navn? Men hun er jo et Fruentimmer, der vel kunde lade sig boie. Smuk er hun! hun kunde altsaa blive en behagelig Selskaberinde, naar hun selv blot vilde. Riig maa hun være, siden hun kan bortstjænke saa kostbare Juveler. Var hun kun ikke stabt af Marmor og Staal.

Iver Bendsen. Lady Rhingstone. Nordfjeld.

Lady Rhingstone.

J vil dog forunde os frist Lust?

Nordfjeld.

Skjenne Dame! hvad vilde jeg ei unde Eder, naar J kun selv vilde bidrage til at gjøre mig det let, at soie mig efter alle Eders Onsker.

Lady Rhingstone.

Og dog kunde J betage mig min Frihed.

Nordfjeld.

Det er nu engang saa — et Lune af Skjæbnen. Og jo oftere jeg seer paa Eder, jo vanskeligere bliver det mig at tilstaae Eder denne Frihed.

Lady Rhingstone.

Virkelig? — Og med hvad Ret? — Derom spørger J ikke, Røver! — Hvor skulde J og have lært ædle Grundsatninger.

Nordfjeld.

Ikke saa hidfig, stolte Dame! Med nogen Føielighed fremmede J bedre Eders Onsker. Hm, — er Eders Frihed Eder saa vigtig, saa maa den ogsaa være noget værd. Og — naar J ville stemme To:nen noget ned, saa kunde man jo tale derom, og — gjøre Betingelser.

Lady Rhingstone.

Glemdige! At spørge et Menneſke om hans Frihed er ham vigtig? — I taler om Betingelſer —

Nordſjeld.

Nu ja; jeg mener ſom ſaa. For tuſinde Kroner kunde I maafſee ſaae denne Frihed.

Lady Rhingstone.

Tuſinde Kroner? — Og I holder mig denne Sum værd?

Nordſjeld.

Hvorfor ikke, det er ligesom man tager det. Naar jeg var ret galant, burde jeg vel ſige, at I var ubetalelig; men det synes ei at lønne ſig.

Lady Rhingstone.

Og I troer, at en Dame, næſten ved Enden af ſin Reife, ſkulde endnu føre ſaa mange Penge med ſig? Desuden have I jo paa Voldsmandsviis berøvet os hvad vi bragte med.

Nordſjeld.

Om! — I have maafſee Venner her i Nærheden?

Lady Rhingstone

(med Harm).

Ha! —

Iver Bendtſon.

(affides til Lady Rhingstone).

Lady! For at komme ud af denne ubehagelige

Stilling, er der jo intet andet for, end at gjøre Ud-
veie — fra Mandalsborg —

Lady Rhingstone.

Og jeg skulde holde min Indtrædelse i Jarlens
Huus paa denne Maade. Det var bittert.

Iver Bendtsen.

Jarlen er vist saa billig, at han indseer Nødvæn-
digheden deraf. Desuden kan jo denne Sum senere
erstattes ham.

Lady Rhingstone.

Det smerter mig endmere, at I for min Skyld
er blevet indviklet og lidende Part i denne Ulykke.
(Hun vender sig hurtigt til Nordfjeld.) Siig, kan jeg
faae et paalideligt Bud til Mandalsborg?

Nordfjeld.

Hvorfor ikke. — Om, -- jeg veed ei bedre, end at
denne Herre paatager sig Commissionen.

Lady Rhingstone

Hvad mener I, Junker?

Iver Bendtsen.

Som I vil. Men saa maa jeg jo forlade Eder.

Lady Rhingstone.

Jeg nærer ingen Frygt. Drag I kun til Man-
dalsborg. Jeg er enig med Eder, at vi maae have
en Ende paa dette Uvæsen.

Nordsfjeld.

Eders Hest, min Herre, skal strax blive sadlet.
Men — det bliver med den Betingelse, at I selv
alene, i egen Person overbringer Løsepengene.

Iver Bendtsen.

Dgsaa det.

Nordsfjeld

(Ialdende).

Thorgrim! — (Thorgrim kommer.) Denne Herre
overleverer Du sin Hest sadlet.

Iver Bendtsen

(til Lady Rhingstone).

Jeg haaber om et Par Timer at være her tilbage.

(Gaaer med Thorgrim.)

Nordsfjeld

(nærmende sig Lady Rhingstone).

Formaaede jeg nu, skønne Dame! at forsøde
Eder denne Herres Graværelse, ved at forforte
Eder Tiden.

Lady Rhingstone.

I? — Spar Eder denne Uleilighed!

Nordsfjeld

(vil tage hendes Haand.)

Hvorfor saa hastig, min Raadige —

Lady Rhingstone.

Tilbage, Foragtelige! — (Hun viser ham en Dolt.)
Kommer I mig nærmere end jeg vil taale Eder,

Da farer denne — enten i Eders eller i mit Bryst. Det er mig uværdigt, at føre videre Samtale med Eder. Jeg søger derfor heller mit Fængsel.

(Hun gaaer ind i Hulen).

Nordfiel

(seer efter hende).

Denne Dvinde er sikkert en Feiltagelse af Naturen. Hun har jo Mod for ti Mænd, og nok for dem alle at dele.

(Hun gaaer ind i Hulen.)

Erling Thorwaldsøn.

(Efter en Pause træder han ind imellem Træerne i Forgrunden, og seer sig speidende om.)

Erling

(i Rustning).

Min rastløse Utaalmodighed efter at befrie Malwina af disse Voldsmands Hænder, lader mig ingen Ro. Jeg formaaer neppe at oppebie Timen. O, Malwina; Du drømmer ikke om, at Erling er Dig saa nær, og at han vil kæmpe for din Frihed, om ogsaa det skal koste hans egen, ja hans Liv. Forunderligt! — Hvor Skæbnen kan styre det saaledes, at Adskillte igjen maae samles, og det endog under et andet Himmelsstrøg. Al! mon den og formaaer at bringe Hjerterne sammen igjen? — (Han seer sig om.)
Saavidt jeg efter Beskrivelsen veed, maa Røvernes

Hule ei være langt herfra. Saavel Mandahl som min Broder maae snart være her med deres Mandskab. Jeg vil imidlertid speide saa lønligt som muligt. (Han gaaer ind imellem Træerne.)

Thorgrim; lidt efter Nordsfjeld.

Thorgrim.

Det kom mig for, som om Nogen listede sig ind imellem Bøstene der. Rigtig, der sniger En sig bag Træerne. (Han gaaer hen titl Hulen og kalder med dæmpet Stemme). Asbjørn! bed Høvidsmanden komme herud. — Jeg maa dog berette ham det.

Nordsfjeld.

Er det Dig, Thorgrim?

Thorgrim.

Det er mig, som vil underrette Eder om, at jeg nylig har seet en Skikkelse, som forekom mig noget fornummet, snige sig omkring bag Træerne hist. Saavidt jeg kunde see, var han i Rustning.

Nordsfjeld

(pegende).

Til den Side?

Thorgrim.

Til den. Han syntes at gjøre en Omvei i en Halvcirkel.

Nordsfjeld.

Var han Ene?

Thorgrim

Jeg saae ei Flere end den samme.

Nordsfjeld.

Følg mig! Vi maae undersøge det.

(De gaae.)

Mandahl med rustede Folk, samt endeel Bønder.

En Mand.

(Lifter sig over Scenen og seer efter de Bortgaaende, derpaa lifter han sig tilbage og vinker.)

Mandahl.

(til sine Folk).

Kommer ei længere frem, vi skulle fra denne Side komme Thorwaldsønnerne til Bistand. Diebliffet nærmer sig. Aftalen var, at ved Signalet af et Flintestud, skulde Angrebet begynde. Jeg stoler paa, Born, at I som kjække Nordmænd staae mig bi. Husser, at det er Eders Fiender, som I skulle betvinge, og — for herefter at kunne være trygge for Eders Dren og Faar, som forhen vare et Bytte for deres Røvbegjærighed; ligesom og at vide Eders Voliger sikke for den Mordsfælle, de saa ofte have truet og hærjet med. Husser, at Eders Qvinder ei turde vove sig ud om Aftenen for deres usædelige

Voldsdaad. For alt dette, Landsmænd! Vil I opgjøre Regnskab med dem. Og — endeligt, vover jeg i Ydmyghed at formene, at vi tør vente os Guds Bistand, da det er vor Hensigt, at forene Himlens Anliggender med vort Eget. (Man hører Baabekkirren.) Hvad er det? Lyden er blot som af et Par Ræmpende. Og — fra den Side? Det kan ei vedkomme os. (Man hører derpaa et Flinteskud.) Nu er Signalet givet! Kommer nu, nu er det Tid.

(De gaae ud paa samme Side.)

(Man hører i nogen Afstand Baabenlarm og Skrig, samt enkelte Flinteskud.)

(Efter en Pause.)

Lady Rhingstone

(Kommer hurtig ud af Hulen, fulgt af sine Følf).

Følger mig! — Vi maae benytte os af den almindelige Forvirring, som Ovfaldet paa Røverne have stædt dem i. Angrebet skete ved Hulens anden Udgang. Alle tilte dertil og lode os ene. Vi maae benytte Leiligheden til at sætte os i Frihed. Men — hvorhen? Dog, lader os tye hen i hiint Klat. Det bliver snart mørkt, og da ville vi ile, — ligemeget hvorhen. Run bort herfra, langt bort; kom!

(Hun gaaer hastigt, fulgt af de Andre.)

(Baabekkirren vedbliver noget, men sagtens lidt efter lidt.)

Mandahl, fulgt af sine Folk. Tidt efter
Olaf og senere Uordfjeld.

Mandahl.

Taf, Venner! Taf mine Børn! Jeg stolede paa
Eder og I have retfærdiggjort min Tillid. — Men,
— det er mig smerteligt over al Maade at det eneste,
det ædlestes Blod fra vor Side maatte være Offeret.
— Erling Thorwaldsen! Og falden, for disse Uvær-
diges Hænder? Ja! det oprører mit Indre. —
Den unge Mands, saa tidt prøvede Mod; Hans Læng-
sel efter at befrie den elskede Fange vildelede hans
Driftighed ind i en Kamp før Tiden. — Og saa —
So mod Gen; lumst Overfald! Til aaben og ærlig
Feide have de Uslinge ikke Mod. — Medens den
yngre Thorwaldsen driver dem som endnu ere udenfor
Hulen, derind, ville vi speide i det nærliggende Krat
om nogen der skulde have søgt Skjul. — En halv
Snæes Mand forblive her og bevogte denne Udgang
fra Hulen. Skulde de forsøge paa at bryde ud, da
stod ned for Sode; giv Signal og vi skulle strax være
hos Jer og tage dem vis. — Kom nu, I andre.

(Mandahl gaaer med de Øvrige.)

(Efter en Pause.)

Olaf

(Kaldende ud til sine Folk.)

Gjører som jeg har sagt. — Den Afdeling som

er nede ved Havet, ved Farteierne, forbliver for det første der. I Andre slæbe Træer, Grene og Qvas ind i Hulens Indgang; tænder Ild deri! — Vi ville røge Ulsene ud fra denne Kant.

(Han gaaer frem, og i Udbrud af høieste Smerte.)

Min Broder! — min Erling! — min eneste, min elskede Broder! — ubodelige Tab! — og falden for disse Glendiges Haand? — Ha! — (Han raaber.) Nordsfjeld! — Nordsfjeld!

Nordsfjeld og Thorgrim

vise sig i Hulens Abning; Olaf slaaer sit Hjelmgitter ned.

Olaf.

(til Bogterne.)

Lad dem træde frem!

Nordsfjeld.

(Da han seer Olaf ene, træder han frem. Thorgrim bliver tilbage.)

Hvo kalder mig?

Olaf

Din Vanemand!

Nordsfjeld.

Du? — Hm, det kommer an paa en Prøve. — Slaae Dit Hjelmgitter op, og lad mig see Hvo Du er. —

Olaf.

Du kjender mig dog ikke; og — jeg blues ved

at kæmpe med Dig! — Men det kan ei være andet.
Forsvar Dig! —

Nordsfjeld.

Hvad er Dit Navn?

Olaf.

For Hedninger er det frygteligt. — Jeg er Olaf!

Nordsfjeld.

Olaf Tryggvesson's Gjenfærd?

Olaf

Jeg kæmper i hans Aand!

Thorgrim.

(med et Skrig.)

Olaf Tryggvesson's Aand! — O I Guder! —

(Han styrter ind i Hulen.)

Nordsfjeld.

Jeg kæmper ei med Aander!

Olaf.

Du skal. — Forsvar Dig! —

(Han hugger ind paa Nordsfjeld, som forsvare sig. Efter en anstrængt Kamp klover Olaf Nordsfjelds Hjelm.)

Nordsfjeld.

(Falder.)

Ha! —

Olaf.

Min Broder er hevet!

Nordssjeld.

Din Bro — Du! — Kun Olaf — Thorwald-
sen? — (Han doer.)

Olaf.

Kun — siger Du? — Jeg var Dig nok. —

Olaf. Alandahl og hans Folk.

Alandahl.

Røver-Høvdingen falden? — Olaf, kom i mine
Arme! Du er en tapper Mand!

Olaf.

Jeg har kun gjort min Pligt — opfyldt en sær-
gelig Pligt. Men, dette — er ei nok. — (Han gaaer
hen til Hulen og kalder.) — Et Par af Eder, som an-
sees som de Ældste i Vanden, og have staaet Høvids-
manden nærmest, træde frem!

(Thorgrim og Lauge komme frygtfomme.)

Olaf.

Seer her! — Der ligger Eders Konge! — Hvo
af Eder ønsker at arve hans Krone? —

Thorgrim og Lauge.

(med Forbauselse).

O I Guder, staaer os bie!

Olaf.

Forblindede! — Gud er kun Een! — en Eneste!

— Beslutter og vælger: imellem Frihed og Fængsel; imellem Liv og Død! — Men snart — Langmodigheden er til Ende! — I møde Røg og Brand fra hiin Udgang af Eders Hule, og hvadse Sværd fra denne. — Hører min Beslutning og vælger. Vi tilbyde Eder Liv, Frihed og Ophold i denne Egn; I skulle af Skovene erholde Træ til at bygge Eder Boliger af; I skulle blive anviste Jorder til at opdyrke til Eders Næring. Efterat Eders Vandel er prøvet, skulle I faae Hjemstedsret iblandt Os. — Men, — I skulle paa ærlig Viis fortjene Eders Brød og staae under Landets Love. — Og nu, — det Vigtigste! — I skulle frasalde Hedenstabet! — I skulle befjende Eder til den eneste saliggjørende Tro. I skal faae Lærere, som kunne vejlede, undervise og oplyse Eder. — Forkynder dette for de Andre og vælger; men — snart! I ere vore Fanger; vi have Overmagten, og fratager Eder alle Eders Baaben. — Og, — underkaster I Eder ikke de Tilbud, som ere gjorte; da, — ved den eneste, retfærdige Gud! — skulle I alle bløde for vore Sværd! — Gaaer, og beretter hvad I have hørt.

(Thorgrim og Lange gaae ind i Hulen.)

Mandahl.

Slaf! — Min Søn! Du har min hele Agtelse og Kjærlighed. Du har ei alene hævnnet Din

Broder, men ogsaa mine ulydige Sønners Blod. Du
staaer mit Hjerte nær og jeg skylder Dig Meget! —

Olaf.

Jeg talter Eder; at have vundet Eders Tilfreds-
hed med mig, er ei uvigtigt for mig. Men igjen
til det Nærværende. Jeg gjennemløb fra den an-
den Side Hulen, for at frelse Lady Rhingstone; men
da jeg ei fandt hende, maatte jeg formode, at hun
fra denne Side var, under Forvirringen, sluppet ud.

Mandahl.

Jeg har ei seet hende. Hun maatte altsaa
være her i Nærheden. (Til sine Folk.) Gaaer nogle
af Eder hen og søger, og træffer I en Dame med
hendes Omgivende, da beed hende at komme herhen,
hvor hun vil finde Venner og Beskyttere.

(Nogle af dem gaae.)

Olaf.

Nu maa jeg et Øjeblik forlade Eder; jeg gaaer
hen for at gøde min Broder den sidste sørgelige
Omhu. — Ak! jeg modtog hans sidste Farvel,
idet han sagde: „Gud være med — Dig og Malwina!“
— Kommer nogle af mine Folk! vi ville bære ham
herhen; i denne Grotte skal han hvile, indtil vi kunne
bringe ham med os til Thorwaldsteen. —

(Han gaaer, fulgt af nogle af sine Folk.)

Sylleborg, Ingurd. De Forrige.

Sylleborg

(iler hen i sin Faders Arme).

Min Fader! Gud være lovet! — —

Mandahl.

Pige, hvad vil Du her? —

Sylleborg.

Min Engsteligbed lod mig ingen Rist til at blive hjemme. Jeg fik Borgfogden til at følge mig. Vi have opholdt os i Nærheden; men da vi hørte Stilstand, og at Du og Thorwaldsennerne vare de Seirende, kunde jeg ei tøve med at see min Fader.

Mandahl.

Min gode Datter! —

(Man bærer Erlings Liig frem; Olaf understøtter hans Hoved.)

Sylleborg

(med Angest).

Hvo er det?

Mandahl.

Den ædle Erling Thorwaldson!

Sylleborg.

Gud! — Olafs skjærlige Broder! —

(Hun skjuler sit Ansigt ved Faderens Bryst.)

Olaf.

Herhen til denne Grotte. — Lader os lægge ham varlig paa denne Mosbænk. —

Mandahl.

Fred med din høie, heltemodige Sjæl! Du herlige Skud af den gamle Thorwalds Stamme!

Olaf.

Helten maa ei græde? — Jo! Smertens og Kjærlighedens Taarer være dit Minde stedse helligede.
(Han sætter sig ved hans Hoved).

Hylleborg

(Knæler taus, grædende ved den anden Side).

Mandahl.

Gud! dine Veje ere ufattelige! —

Olaf.

(Efter en Pause, reiser sig).

Hylleborg! —

Mandahl.

Jeg veed, at I elske hinanden. Olaf hun er din!

Olaf.

Min? Tak! — Gud er naadig, han gyder Trostens Draaber i Smertens Væger. Min elskede Hylleborg! Hav Overbærelse med mig, min Kummer over mit store Tab, er for ny til at jeg aldeles kan fryde mig over min Lykke, og i dens hele Omfang føle dens Værd. — Giv mig en kort Frist, indtil jeg har ydet min elskede Broder min sidste Pligt imod ham. Da er jeg din, alene din! Men, ikke sandt,

vi ville ofte i kjærlig Grindring nævne hans Navn
og bevare hans Grindring?

Sylleborg.

Ja, min Olaf! det ville vi.

Lady Rhingstone med sit Følge. De Forrige.

Lady Rhingstone

(styrter pludselig ind).

Er — er det sandt?

Olaf.

Lady Rhingstone!

Mandahl og Sylleborg.

Lady Rhingstone?

Olaf.

(tager hende ved Haanden og fører hende hen til Erlings Lig).

Her hviler Erling Thormaldsen! han døde med
Navnet Malwina paa Læberne.

Lady Rhingstone

(staaer, som i forstøvet Bedøvelse, med foldede Hænder
og stirrer paa ham).

Mandahl

(efter en Pause).

Min Søn! Vi maae ile med at forlade dette
førgelige Opholdssted.

Olaf.

Ja, I har Ret, min Fader. (Han gaaer hen til

Hulen og kalder) — Holla! — Tiden er omme. Hvad have I besluttet?

(Thorgrim, fulgt af alle Hedningerne).

Thorgrim.

Vi have raadslaet, ere enige og underkaste os.

Olaf.

Vel! Hvad Eder er lovet, sværger jeg her ved Erling Thorwaldsens Liig, skal worde opfyldt. Men, for det første, skal Hælsten af Eder følge Jarlen og hans Folk, og de Andre mig og Mine.

Mandahl.

Ja, saaledes bør det være!

Olaf

(tager Lady Rhingstone ved Haanden).

Kan I mindes, Lady! at I ved Afskeden i Danmark bød mig, at jeg i min Broders mørke Timer skulde minde ham om en Engel, som peger mod Haabet og Trøsten? Min Broder, Al! han er nu trøstet hos Gud. Men nu, modtage I denne Trøst.

Lady Rhingstone

(som ubevægelig).

Jeg er aandelig død — ei mere modtagelig for nogen Trøst.

Olaf

(fører Mandahl og Hylleborg til hende).

Dette er Jarlen Mandahl og her hans Datter.

Lady Rhingstone

(stirrer ligegyldig paa dem).

Er det? (med et hurtigt Blik mod Himlen) Gud,
Phillippa!

Mandahl.

Ja, hun var min troeste Veninde!

Lady Rhingstone

(med dæmpet og afbrudt Stemme).

Jeg kan ei græde meer. Jeg vil forsøge paa at
bede. Bede Gud om, at jeg snart maa forundes
en Grav, ved Siden af Erlings. (Hun knæler, bøjet
over Erlings Lig).

Olaf.

Ha, Olaf! Rust dig nu til en Kamp mod Sorgen.
Det er ei sømmeligt for Manden at bukke under
for Smerten. Gud har jo været med mig; Herrens
Navn være lovet! Jeg har hævnnet min Broder, For-
tjent min Hylleborg! — Og — vundet Sjæle, som
skulle tilbede den eneste Gud! Dette Sidste var Er-
lings ivrigste Dnske og Haab, og skal være Blomster
til en Krands om hans Bautasteen, medens mine
Landsmænd hjærtligt ville mindes hvor inderligt Gud
havde forenet Brødrene Thorwaldsen.

Udtydning af de i Brudeskaffer Visen brugte gamle norske Ord- eller Talemaader.

1.

Kallas, Gilde. — Kaut, stolt. — Dvat, munter.
— Hippende, ligende. — Gomme, Hustru. — Gubbe,
Olding. — Kjerring, gammel Kone. — Kjevling,
Yngling. — Pilt, Dreng — Brur, Brud. — Stor-
qvæls Tid, Kloffen Ti. — Dvit, livlig. — Venne-
sæl, venstabelig.

2.

Vaskelag, Sviregilde. — Zaddren, en feig Karl.
— Sprækkelere, agere Bristsyr. — Fjæselappen,
Sladderer. — Dritord, Stikpiller — Kroppe, bryst-
fig. — Jøler, karesserer. — Gjæve, Vaffre. — Bjalre,
tale høit. — Sup, Drif.

3.

Busse lag, Bennelag. — Høgstade, øverste Sæde.
— Funderer, grubler. — Afærsdag, Dødsdag. —
Jhop, tilsammen. — Gosai, Bestesøster. — Sjükti,
halvfjerfindstyve Aar. — Gomoi, Bestemor. — Gan-
tende, spøgende. — Kavring, Tvebak.

4.

Staute Knaaber, modige Karle. — Veler, Friem
— Kans, Veilighed. — Flot, raff. — Blindesjuf,
Blindebuk. — Bæne, Smukke. — Gjenter, Piger. —
Gutter, unge Knøse. — Hurre, fare affed.

Blandede Digte.

THE UNIVERSITY

LIBRARY

Til Læserne.

Som mange Blomster, samled' i en Krands,
Af blandet Farvepragt og Form og Ynde,
Hver Enkelt beiler til forskjellig Sands;
Men samled' dog i Harmoni forkynde:
Alt hvad den Ene forud har i Pragt,
Den anden ved sit Indres Dust erstatter;
Hver Blomst kan finde, selv i simpel Dragt,
En Ven — som huldt ved den et Værd sig statter.

Saa — har jeg atter vovet samle her
En broget Krands, jeg onsker maa behage;
Om og — en Blomst man finder mindre kjær,
Nu vel, saa kan man jo iblandt dem vrage.
En — haaber jeg, hver finde skal i den,
(Hvis ei uheldig, Sigtet jeg forfeiler;)
En — der kun søger Hjertet som sin Ven,
Imens en anden bly til Vanden beiler.

Tiirkføveret.

28de Januar 1833.

Konge og Fødeland, Frihed og Freden —
Tiirkføverbladet i Danernes Vang;
Huldrikt I trylle vort Nerd til et Eden,
Stjænker os Emner til hjertelig Sang.

Konge, — forgudet som Valder hiin Gode,
Staaer Du, vort Danmarks tilbedede Drot!
Dmmere elsket var selv ei Kong Frode,
Kjærligheds Genier hegne dit Slot.

Fødeland, — Du, som vor Bugge har baaret
Du, som os Brødet saa mildelig gav;
Trygt i dit Skjød vi at leve har faaret,
Engang Du venlig os stænke en Grav.

Frihed, — o hulde, livsalige Tante!
Sømmeligt dyrket i Mening som Ord;
Blomster fra Hjertet Du bod os at sanke,
Bød os dem stree paa vort Fædrelands Jerd.

Fred — Du, vort Land saa alkjærligt tilsmiler,
Signer os Jorden i Plougfurens Lag; —
Skjærmer vor Søvn, naar først Dagværket hviler,
Styrker vort Haab med hver kommende Dag.

Dannemark! hellige Plet af det hele
Vide, omfattende Rum, Gud han gav;
Giirkloeverbladet, som ei vi kan dele,
Runge din Lovsang, om Land og om Hav!

Konge og Fødeland, Frihed og Freden!
Ja, I tilbedes af Qvinde og Mand; —
Fredrik ved Eder har stabt os et Eden,
Nær om hans Throne og trindt om hans Land!

Moderen.

Den 28de October 1834.

Et Kjønnere Forhold paa Jorden ei er,
End det, som fra Hjertet udspringer;
Hver Bøn og hvert Dnsfte til Himlen det bær
Paa Kjærligheds lynsnare Binger.

— Den Moder, som syssler i huuslige Kreds,
Om selv kun i straataekte Hytte,
Med Barnet paa Skjødets sig føler tilfreds;
Det, — ei for et Pallads vil bytte.

Skjøndt tidlig, det Jammerens Tone kun var,
Som tolked' dets Tilbær, dets Smerte;
Snart Lyden af: „Moder“ Belstalenhed bar
En Belklang for æmmeſte Hjerte.

Dg staaer der nu flere om Arnen i Ring,
Beundrende brændende Kjerte,
Som Smaaalfes seer hun dem dandse omkring
Dg moderligt fryder sit Hjerte.

Hun pleier og elsker dem Alle saa tro,
Kun pønsende paa dem at gavne;
Snart luller dem ind til den kvægende Ro,
Snart, vaagen dem kysse og fjerne.

Gi Under, Naturen dem binder ved Baand,
Som Døden kun ene kan løse;
Thi, elskende daglig, ved Hjerte og Aand,
Af Kjærligheds Kilder de øse!

Ja, Held hver en Moder! som føler sin Lyst,
Hvem Børnene elske med Varme;
Som, kaldende Alle til kjærligste Bryst,
Dem aabner huldtsalige Arme!

Thi Roser og Lillier til høitidsfuld Dag!

Det er jo i Tingenes Orden; —

Dg — binde vi Krandsen i venligste Lag,

Den værdigste Moder paa Jorden! —

Et skjønnere Forhold paa Jorden ei er,

End det, som fra Hjertet udspringer;

Hver Ven og hvert Dufte til Himlen det bær

Paa Kjærligheds lynsnare Vinger.

Thi stiger til Himlen i Dag vores Bøn

For hende — vi elske og ære;

Slig Moder er værdig til Kjærligheds Løn,

Til — Danmark's Krone at bære!

Baarsang.

(Sat i Musik af Hr. Kammermusikus Lemming.)

Hulde Vaar, vi hilse Dig!
Æther reen, din Luft vi nyde;
Solens Straaler blidelig
Træets brunte Knopper bryde.
Mildt Du vækker Blomsten op,
Gyder Liv i døde Spirer;
Kroner løvrig Bogens Top,
Lusindfarvet Engen zirer.

Barnet, selv i egen Vaar,
Frydes ved Dig, kan Dig skjønne,
Fletter Blomster i sit Haar,
Leger muntert i det Grønne.
Oldingen fornøyet Liv
Ekhænkes til de svage Lemmer,
Zephyr spøger i hvert Siv;
Alt din Løvsang fre istemmer.

Lærkens Jublen priser Dig,
Frøerne i Kiæret kvækker;
Larven snar forvandler sig,
Liv af Død Naturen vækker.
Bonden fro bag Ploven gaaer,
Om sit Haab saa glad han synger;
Lammet ved sin Moder staaer,
Liden Fugl paa Kvisten gynger.

Beulige Violer smaa,
Medens milde Vinde lufte
Om det Sted, hvor blye I staae,
Sødt I kvæge, sødt I dufte!
— Hulde Vaar, stor er din Magt!
Rast Du bryder Vintrens Lænker;
Drenens Liv og Blomstens Pragt,
Alt ved Dig, — Gud kjærligt stænker.

Christian den Fjerde
i Slotslunden *) ved Fredriksborg.

I Aarene: 1600 — 1835.

Dilegnet:

Hs. Kongel. Høihed Prinds Christian Frederik

En lyngklædt Hede kan og stundom Blomster byde,
Skjøndt de, med Drivhuusblomster, har kun liden
Rang.

Thi, — for Naturens Sanger, — Danmarks
Christian byde

Om hiin Forgjænger: Fjerde Christian — sin
Sang?

I Fredriksborgske Tjørste-Haller, gyldne Sale,
I Kunstens store Værk, det gamle Ræmpe-Slot!
Der, — Nutids Christian deler Jægersang og
Sale,

Saa elstelig, som fordem hiin, den store Drot!

*) Slotslunden, almindeligt kaldet Indelukket.

Mar 1600.

Rum Tid tilbage — paa en yndig Sommeraften,
Da Solen sænked' sig i Vesten, purpurrod,
Mens Baldhorn, Pidskesmeld og Hundeglam fra Jagten
Hver Skovens lille Sanger brat forstumme bød. —

En stolt og herlig Drot, i Kraftens bedste Alder,
Rast med sit Jægerfølge gjennem Lunden gik;
Mens Taler om den smukke Egn og Alsten falder,
Han paa en lille fager Dreng just Dje fik.

„See hist, ved Bækken der, tryk under Bøgens Skygger,
Saa Drotten til sit Følge taledes saa mild,
„En liden Pog, af Steen og Pinde noget bygger,
„Hvori er Phantasi, om og den er lidt vild.

„Smaadrenge! sig mig engang, hvad er det, Du bestiller?

„Du bygger? Ei! — nei see — det maa jeg lide vel —

„Du stræber jo, mit Barn, saa Sneed af Panden triller,

„Sig mig — hvortil den Plads, hvorom Du sætter Skjel?”

Mens Drets snelle Frygt for Blikkets Uudren svinder,
Den Lille op til Herrerne saa freidigt saae, —
Med Sundheds-Roser paa de runde, trinde Kinder,
Med lyse Haar og milde Dine himmelblaae.

— I stolte Mænd, med pæne, strammereerte Klæder,
Han venligt svarede, I vil vist lee med Spot —
Dog nei, — I veed, at Barnet sig ved lidet glæder,
Nu vel! jeg her vil bygge mig et prægtigt Slot.

„Det ei saa Li det er, en høi og dristig Tanke!
Ham Drotten svarede, strog Haaret fra hans Kind;
„Særdels her, hvor Du majsommeligt maa sanke
„Materialier af Leer og Steen og Pind.”

Man — Drengen svared' — uden Møie intet vinder!
Det har min gamle Bedstemoder tit mig sagt;
Men, naar man flittigt søger, stundom og man finder,
Og Himlen Menneſket gav Meget i ſin Magt.

„Din Bedſtemoer og Du, I begge mig behage!
„Og ſaa, naar Du Dit Slot omſider færdigt ſaaer;
„Saa vil Du leve flot, i gyldne Karm kun age,
„Som det en ſtadſelig Borgherre ſig anſtaaer?“

Alk nei! ſligt for et fattigt Barn ſig ikke ſommer,
Ham Drengen ſvarede og lidt ſtakkagtigt loe,
I troer maaskee, at jeg med aabne Dine drømmer,
Nei, gode Herre! nei, det maa I ikke troe.

„Jeg meente kun — man ſjeldent noget gjør i Taaget,
„Men ſigter til et Maal, om end lidt fjernet hen;
„Og med at bygge her, Du har til Hensigt noget,
„Det troer jeg faſt om Dig, min lille, unge Ven.“

Men Herre dog! hvor kan I saa alvorligt tale?
Kan I da selv ei see, det er kun Borneværk?
Jeg leger jo blot, som — At her var gyldne Sale,
Dg lader kun — som denne Borg var stor og stærk.

I, blev han ved, veed, Kongen jager tit i Skoven,
At Han kun ved et Træ sin Frokost spise maa,
Har intet andet Tag end Himmelen foroven,
Dg Græsset er den Bænk, som han maa hvile paa.

Nu leger jeg: — Et Uveir just sig sammendrager,
Da Kongen med sit Følge kommer her forbi;
Jeg — Ham imøde gaaer — min Hat i Haanden tager
Dg straber ud, og derpaa taler til ham fri:

Herr Konge! vil I ei hos mig til Taffe tage?
I bli'er vist ellers vaad; ja — som — en druknet Muus;
Saa sætter jeg for Ham strax Mælk og Hvedeflage,
Dg alt det bedste, som der findes i mit Huus.

Jeg — for Bordenden Ham bereder flur et Sæde,
Og sætter Han sig ned — af Maden spise vil!
O gode Herre! I kan troe, det blev en Glæde,
Jeg aldrig glemme kan, saalænge jeg er til.

Mens hemmeligt fra Hjertets Væld rørt Taarer trille,
Den ædle Drot med Faderblik paa Barnet saae;
Dmt klappende hans Kind, han sagde: „O du Lille!
„Det falder af sig selv, Han — det paaaffjonne maa.

„For mig — Du vil et gjæstfrit Huus i Skoven bygge,
„Velan! jeg være vil Dig en taknemlig Gjæst;
„Dig Huus og Brød jeg faderhuld vil og betrygge,
„Og unde Dig af Hjertet, hvad Dig tjener bedst.“

Forlegen Drengen pilled' paa sin brune Troie,
Men dog frimodig paa den ædle Konge saae;
„Jeg har — blev Kongen ved — selv seet Din Sved
og Moie,
„Troer, Du en ducelig Bygmester blive maa.“

„Hvad hedder Du, min Dreng? og hvor har Du Dit
Hjemme?

„Jeg ikke kan, ei vil saaledes slippe Dig;

„Herr, Flemming! skriv det op, at ei det gaaer i
Glemme,

„Hvo mig vil Vel, Ham vil jeg og see lykkelig.“

Jeg har et Navn — som — at — men tør jeg det
og sige?

Fremstammed' Drengen, lidt undseelig og confus,

Jeg har et Navn — der just med Kongens passer lige,
Det — Christian er; jeg boer i næste Vangehuus.

„Giv mig Din Haand, og mod mig tryk naar, jeg
dig kalder,

„Og snart — jeg lover Dig, at vi skal sees igjen.

„Gaf hjem; thi Aftenduggen raad og kjølig falder,

„Og siig Din Vedstemoer: Kong Christian er Din Ven.“

— Nu Kongen til sit Mattheherberg drager,
Vel fro i Sind, men stille, taus, betydningsfuld,
Skjendt træet, ham Sønnen paa hans Leie dog forfager;
Thi Drengens Ord og Daad han minder sig saa huld.

„Hm!“ sagde han, „en Bondreng mig Pallads bygger,
„Dg vil, at jeg skal boe, som det mig bør anstaae;
„Hvad, om jeg bygged' selv — i disse svale Skygger
„En Kongen værdig Borg? — Jeg — det vil
pense paa.“

„— Naar man vil flittigt søge — heed det jo —
man finder,
„Dg Himlen Menneſket gav meget i sin Magt —
„Men — uden Moie — man paa Jorden intet vinder —
„— En Kongedaad med Drengens Ord skal slutte Pagt.“

„Selv Berneværk undfange kan en dristig Tanke,
„En Vandrer paa sin Vej just ikke bør forsmaae;
„— Man selv blandt Flintesteen kan ædle Stene sanke,
„Der under klogtig Haand en stor Værdi kan faae.“

— Nu vortes blidt hans Dø af en Valmueſtrængel,
Sødt drømmende han overgav sig Sønnens Magt;
I den han saae hiin lille blonde Dreng, som Engel,
Ufsyldig, from og god, ved Leiet holde Vagt.

Smaaefangerne i deres Bæddestrid forstummed',
Og Aftenbakterne fløi mere vilde om;
Men — Stjondt den Skikkelse de nu forekom forstummet,
Fra Green til Green, med Tillid, nærmere de kom.

„Jeg længe sovet har,“ — lod fra den kolde Læbe;
Men — underligt, med Hjertesvarme, blidt og sødt;
„Med Møie maatte jeg fra snevre Karm mig stræbe,
„Og dog — paa dette Sted — jeg staaer som igjensødt.“

O fløtter Eder, længst forsvundne, kjære Minder!
„Og væger, styrker huld min sidste Jordegang;
„Kun for et Dieblis jeg mig til Livet binder;
„Min Lund jeg maatte see, Stjondt Veien saldt mig trang.“

„End — nogle Ege, selv jeg plantet' — ufortæret',
„Skjendt knuddrede, dog Kroner bær af friske Løv;
„Min Kongekrone — bli'r ved Stammesønnen æret;
„Gid seent, for Danmarks Held! han hvile ved
mit Stev.“

„Nys — af sin Hertermagt — Han ofret har sit Rige;
„Paa Tidens Tavle, Saga! optegn sig Bedrivt;
„Og Danmark, Holsteen, vorder ham taknem-
melige!
„Hist staaer hans Væn i guldne Flammeskrift!”

„— Mit elste Fredriksborg af Seem end sig hæver,
„Og trodser Tidens gnave Tand, saa kæmpestærk;
„I Secler alt det lydt og taus Beundring kræver
„Og — ansees længer ei, kun for et Borneværk.”

„Min Tægerbakke har man ogsaa heldigt prødet,
„Med skjonne Anlæg, mangen herlig Vært og Green,
„Nys — har en skjøn som Haand mit Minde ydet
„En Flok af unge Træer omkring min Steel af Steen.”

„Hav Tak, I danske Værn! som venligt end bevarer
„I Hu den gamle Christians Faderkærlighed.
„En naadig Gud afvende Danmark Uheld, Farer,
„Og skjærme Ederes Arnes saligfolte Fred!”

Nu Kirkeklokkens ene Slag i Taarnet runged',
Dg Skyggen brat forsvandt. — Snelt Maanen vriste
sig;
Men — alle Lundens Sangerfugle, tusindtunded',
Lorsjunge de den Elsktes Minde blidelig. *)

*) Efter Historien, ved Holberg, veed man, at Kongen: Frederik den Anden, gjorde et Magestifte med Admiral Herluf Trolle i Aaret 1560, hvorved Trolle fik Skovkloster ved Næstved, og Kongen Hillerødsholm (nuværende Frederiksborg), som var et adeligt Gods, hvilket han lod indrette til kongelig Beboelse i Aaret 1562. Den navnkundige Konge: Christian den Fjerde, blev født sammesteds i Aaret 1577, og er den, der lod samme bygge som kongelig Borg, saaledes som den end befindes. Naar der blev begyndt derpaa, melber Historien ei bestemt, kun at det skete i Kongens Ungdom, og antages Tiden at have været i Begyndelsen af Aaret 1600.

Et Sagn blandt Almuen har tildeels givet Anledning til nærværende Digt.

Fiskerfamilien.

Fuldmaanen rolig spillede sig
Paa Havets blanke Overflade,
Mens Himlen tindred' Stjernerig
Hoit over Gekroners Blade.
Fra Lunden Fuglehymner klang
Til Landsbyklokkens Aftensang.

I Armod's Braa, paa Nadderbord,
Saa huusligt Anna Dugen bredte,
Mens Knud sang prisende vor Jord,
Og hilled' Fiskegarn udredte.
De Smaa omkring ham alle sad,
Og saae og lytted' paa ham glad.

„O Slutter!“ sang han, „glemmer ei,
Der Jord har mangen salig Glæde,
Som spirer selv paa Armods Vei,
Naar kun vi Dyders Fodspor træde;
Ved gavnlig Daad mod Maalet gaaer;
I Kennen her og hidset faaer.“

Nu spiste, spøged' de og sang,
Saa inderlig ved Lidet glædet;
Og savned' ei Pokalers Klang,
Og trætted' ei om Herresædet.
Men af! Saa fort som Glædens Vaar,
Til Tiden, — Armes Fryd bestaaer.

Saa mørk en Sky for Maanen gaaer,
I Havens Træer Vinden suser,
Si Nattergalen mere slaar,
Og Havet stiger høit og bruser.
Snelt Knud af Vindvet titter ud,
Men sukker lydt: „O! hjælpe Gud!“

Med stræbsom Jil han ta'er sin Hat,
Mens Anna ængstes uden Maade;
Jaerlille! skal Du ud i Nat?
Bliv her! Lad Gud for Skjæbnen raade.
„Ei Snak; tænk om for Morgenstund,
Mit Garn er tabt paa Havets Bund?“

Nu Bernene saa bange græd
Og folded' Hænder mod det Høie.
O Gud! saa sukked' Anna ræd:
Vil Du Dig ei til Medynk bøie!
De Vølger taarne sig saa brat,
De spaae min Knuds den sidste Nat.

„Hvad gjør jeg arme, fattig' Mand?
Saa frygteligt de Sterne hvine,
Og reddes ei mit Garn paa Stand,
Hvor faaer jeg Brød til mig og Mine?“
Flur sleed han sig af Annas Arm,
Og gif — at trodse Vølgen's Harm.

Med ængstlig Skrig til Strandens Bred
Ham Bornene og Anna følger,
Og — da han staaer i Baaden ned,
End fraader meer stumhyide Bølger;
Mens Stormen hylér frygtelig,
Til Uveirsfuglens Varselskrig.

Huult lød igjennem Stormens Brag:
„O, Anna!“ — Knud! — „O Born!“ — o, Fader! —
Indtil — et grusomt Bølgeslag,
Dem sidste Haab om Hjælp fersager.
— Om Morgenén ved Lærkens Sang,
Knuds Liig man fandt paa opstyldt Tang.

— Nu Annas Varm er tom for Fryd,
Hun seer sin Hytte frydløs, øde;
Kun Dødningsklokkens Varsellyd
Kan hendes Kummeres Qual forsøde.
Den minder dog: i Gravens Skjød
Er Maalet for hver jordist Nød.

Ved Midnatstund med sine Smaa
Til Stranden Anna ofte iler;
Og — som hun Knud i Himlen saae,
Hun tørrer Taaren bort og smiler,
Men sukker, naar hun hjemad gaaer:
Saa fort, o Jerd! din Fryd bestaaer.

En Døendes sidste Ord.

(Efter det Franske.)

Nogen blev jeg til Verden bragt,
Nogen bli'er jeg i Graven lagt.
Spørges der, hvad jeg da vilde her?
Svare man: Regningen opgjort er.
Intet har han tabt og Intet har han vundet,
Intet ta'er han med, af hvad han her har fundet.

Regle af lille Trines eenlige Tanker.

Å! havde jeg dog bare søldt de femten År!
Var Skolen qvit og — havde staaet frem for Præsten.
Man, kaldet: Jomfru! — nærmere mod Maalet gaaer;
Hvortil? — Ih nu! — I kan vel sagtens gjætte Resten.

Vor Naboes Jens, det er en Poffers fiffig Æyr.
Han gaaer i fjerde Klasse i Lantinske Skule;
Jeg stundom Møie har paa ham at holde Styr;
Han Troien kasket har og — gaaer med Bind og Kjøle.

Han stundom siger — og han maa jo det forstaae; —
At det endog er Pligt, at — man skal elske Næsten;
At, med et lille Kys man ikke prutte maa;
Jeg troer jeg herom vil — i Mergen spørge Præsten.

Han svor, — betank! — at jeg ham møde skal
I Mørkningen, bag Plankeværket af vor Have;
Men I kan troe, jeg svared' flux, bli'er Drengen gal?
Nei see! jeg troer at Monsieur Jens er reent af Lave?

Ha, Ha! jeg veed nok, hvad det er, at Tyren vil,
En ny Française har han lovet mig at lære.
Bag Plankeværket? — Ty! — Jeg gi'er ei Minde til;
— Til næste Skolebal jeg skal hans Dame være!

I Aften? — Gi! min Moder jo i Selskab gaaer?
Jeg alt jo Hovedpine har og — bliver hjemme;
Maaskee jeg lidt dog i det aabne Vindue staaer;
Men han forstaaer et lille Vink at nemme?

Om, — Herregud! Med noget skal dog Tiden gaae;
Om og — han vover lidet Galskab til mig sige
Om Dit og Dat; — jeg tør jo ikke Sligt forstaae?
Men efter Paaste — er jeg confirmeret Pige.

Cantate

ved

Indvielsen af det nye Raad- og Domhus i Hillerød,
den 16de October 1831.

Før Taler.

Fjernt, gjemmes fjerde Christians Been
I Marmelfarm; — henstøvet. —
Her staaer hans Stol, af Kampesteen *),
End under Egeløvet.
Der, sad den store Konge bold,
Naar Aftensolen ilte,
Dg selv gav Arbeidstrællen Sold,
Dg venligt ham tilsmilte.

*) Den omtalte Steen er dannet i Form af en Lænestol og staaer i Lunden til Frederiksborg, ved en Korsvei. Det historiske Sagn om denne Steen er: At Danmarks Konge, Christian den Fjerde, ofte skal have sat paa samme og der selv uddeelt Betaling til de ved Slottets Bygning arbejdende Folk.

Høi Idret, Daad, med simpelt Præg,
Længst Danmarks Konger smykke;
Thi, under Trostabs gamle Teg,
De deelte Folkets Lykke.

See! — Sjette Fridrik, faderhuld
Som Broder gaaer blandt Brødre;
Mens hans Marie omhedsfuld
Som Moder staaer blandt Modre.

Thi, held Dig, elste Fødeland,
Du gjæve Plet i Norden;
Hvor hver en Kvinde, hver en Mand,
Exemplet gi'er paa Jorden!
Alt Borgerheld ved Landefred,
Er Livets største Lykke;
Og Undersaatters Kjærlighed
Er Tronens bedste Smykke.

Skjendt tvende Secler sundet er,
Stolt Fredriksborg sig hæver;
Om Fortids Kraft det Vidne bær,
Og hei Beundring kræver.

— Nær Søens Bred, i Borgens By,
Af Mark og Skov omkrandsat!
Seer fordringsløs vor lille By
Sin Virksomhed omstandset.

Efter Talem.

Ja! — For at værne Held og Fred,
Gav femte Christian Love;
End hævdes de, til Tid og Sted,
Om By og Mark og Skove.

— Et nyfødt Tempel grundfast staaer,
Bort Samfund at betrygge;
For Tanten det Betydning faaer:
„Med Lov man Land skal bygge.“

Thi, Themis! reis din Trone her,
Bort Borgerheld at frede;
Veiled enhver i Mørket, der
Monn' efter Lyset lede.
Hvert Die til din Bægtstaal naae,
Som Retsfærd veier lige;
Ja, — lad din Dør viidaaben staae
For Fattige som Rige!

Chor:

Velsign, o Gud! vort Sødeland!
Vor Konge og hans Frænder!
Hver tro og nidkjær Embedsmand!
Hver stræbsom Borgers Frænder!
Hvert Sværd, som skjærmer Landets Tarv!
Hver Snekke, Bolger pløie!
Hver Bondes Alger, Ploug og Harv!
Og Armods, Trællens Møie!

Grændfestenen.

(Af et utrykt Skuespil.)

Schack Radix drog i Ledingstog,
Sig reiste mange Leire;
Og fremad, som han Fiender slog,
Hans Navn selv vandt ham Seire.
Thi Rygtet gik forud hans Fjed,
Selv over Indus Flodens Bred.

Til Hovedstaden Dehli stod
Hans Hu at ville drage;
Med stadigt Held og mandigt Mod
Han naaede den saa sage.
Skjendt Veien gjennem Ilden bød,
Var Scirens Len for Helten fod.

Dg Herredømmet underlagt,
Sig Dehli maatte tvinge;
Dg ved Schack Nadirs Bud og Magt
Stor Moguls Skatte bringe;
Med disse og berømte Navn
Han vendte hjem mod Fødestavn.

Dg Ispahan i Jubel brød
Til Perserkongens Ære;
Med Moguls Skatte i sit Skjød,
Det saaes velsignet være.
Dg Velstand lønnede i Fred
De fronte Heltes Tapperhed.

Men — da mod Vesten Nadir saae,
Ham Tyrkerne monn' hærge;
Han flux bød Folket med sig gaae
Dg Perslens Grændse værge.
Jeg gi'er — han svor — selv ei min Ven,
En Haandsbred af mit Rige hen!

Men see! Ved Grændsen stod en Steen,
Med Præg fra ældste Tider:
„Forbandet worde Hver og En,
„Som over denne strider,
„Som røve vil den Andens Land,
„Om han er Rigets største Mand!“

Ha Tyrkelist! brød Nadir ud,
Har Du lagt Anstødsstene?
Men ved Prophetens vise Bud!
Det skal mig ei formene,
Med List mod List og vældig Magt
At røkke Stenen, Du har lagt.

Og Nadir bød med Snillet's Hast!
Op, Helte! la'er mig bringe
En Vogn, som stær og stærk og fast,
Kan Stenens Kræfter tvinge.
— Og frem som Perserne monn' gaae,
Man altid Stenen for ud saae.

Saavidt mod Vesten Nadir drog,
Han vandt sig mange Stæder;
Og hvor han kom, han stedsse slog
Med laurbærkronet Hæder.
Men — da han sig ved Maalet saae,
Der — led han atter Stenen staae.

End Stenen staaer paa samme Sted,
Hvor Klegt og Mod den satte;
End frydes Ispahān i Fred,
Ved Moguls rige Skatte.
End Snildhed, Mod og Tapperhed,
Ledfager Perserkongens Fjed.

Livet og Døden.

See to Contraster her forenet ere,
Som Lys og Skygge i et Maleri;
Paa Jorden begge Portnere menn' være,
En aabner — naar den anden lukker i.
Den Ene byder os snart Smil, snart Taarer,
Den Anden læger selv idet den saarer.

Det Første, Barnet i sin Bugge pryder,
Med Morgensolens tryllerige Lys;
Bed det, sig Fader, Moderhertet fryder,
Idet de huldte velsigne Gluttenes Kys,
Bed det, figurligt, Rosen selv sig zierer,
Bed det, fornøjet Haab i Rød os spirer.

Den Anden, hvem det Første ofte viger,
Er tidt ei mindre Menneftenes Ven.
Bed den vi falder, selv idet vi stiger;
Den slaar en Facit-Streg i Regningen.
Og Summa bli'er, for hvad os her blev givet,
At: „Døden er en Indgang os til Livet!“

Logogryph.

(Bogstav-Gaade fra A til Ö.)

Bogstaver **Sy**, mit hele Ord udstrækker;
Omsat — det ud af Alphabetet rækker. —

1, 5, 3 og 2det Bogstav.

- A. Skjendt ei personlig mig at stue, Dig blev givet;
Dog viid: at jeg — usynlig — Dig forstjønner
Livet.

4, 2, 6 og 7.

- B. Naar jeg min Giers allerbedste Pleie finder;
Sag ham af mine Nævnbrodre flere vinder.

1, 2, 6, 5 og 3.

- C. Et lille Tegn man over andet Bogstav sætte,
Dg i det svenske Sprog, man sikkert mig vil gjætte.

7, 2 og 6.

- D. Vel har jeg oftest i et ringe Kjøkken hjemme;
Men — vaersomt, og bevares i Oldgransfers
Gjemme.

6, 2, 5 og 1.

- E Stød mig ei bort, naar Venner huldte mig Dig
tilbyder;
Erkjendt det er, jeg saaret Hjerte ofte fryder.

6, 2 og 3.

- F. Den, som ved mig, til Lovens Straf sig skyldig
gjører,
Fortjener vistnok, at man ham til Galgen fører.

6, 2 og 5.

- G. I Bæddeløb, jeg maatte sikkert Prisen vinde,
Dog, — paa et Bord de Fleste mig vil heller
finde.

4, 2, 6 og 5.

- H. Saa tidt jeg sødt beruset har en Britters Dre,
Naar det forundtes ham min Trykkelgd at høre.

1, 6, 2 og 4.

- I. En Drukkenbolt jeg altid kan lyksaliggjøre;
En Gdrue mig forstaaer til Nytte føre.

2, 5 og 6.

- K. Paa Tidens Tavle alt jeg mange Brødre tæller,
Udspurgt det smukke Kjen, de mig undvære
heller.

2, 1, 5 og 4.

- L. Ved mig en Pebbling kan i Skolen kjende lære —
Sin Stammetavle; og — for Slægtstabs Skjold
den ære. •

7, 5, 6, 4, 2, 6 og 7.

- M. Naar at de jydste Handelsmænd sig ret besinder,
De Navnet paa en Kjøbmand udi Nalborg finder.

4, 2 og 1.

- N. Foruden mig blev intet jordist Væsen givet,
I længer Tid at kunne sig opholde Livet.

4, 2, 4 og 5.

- O. I franske Sprog, jeg tidt har glædet mangan
Dvinde;
Og Mange meget gav, for Ret til mig at vinde.

1, 6, 2, 4 og 5.

- P. Endstjondt jeg stundom staaer imellem Serg og
Glæde,
Jeg nærmest til den første oftest sees at træde.

4, 2, 5 og 6.

- Q. Paa Landet jeg forfulgt og hadet stedse bliver;
I Staden mange Damer Prødelser jeg giver.

1, 2 og 4.

- R. Jeg i Geledder stundom sees at parodere,
Men kun til Lidsfordriv, naar man sig ennuhere.

1, 2, 5 og 1.

- S. Ved mig en siffer Sti — Dig kan til Himlen føre,
Men og — ad brede Landevei tit Helved' føre.

1, 5 og 3.

T. Mig fra Forglemmelse har Saga huldt befriet;
Endstjendt min Fæders Pryd til Muld er længst
indviet.

7, 2 og 4.

U. Hvis mig, til Profession, Du bærer i Din Lomme,
Du selv en heist pænsnerpet Dame nær tør
komme.

6, 2 og 6.

W. Paa Bog-Auction — jeg bringer Kjøberen i
Flamme;
Og læst tilbage, er og bliver jeg den samme.

6, 2 og 1.

X. I Geldtens Færd og Kamp man mig nødvendig
finder;
Som Pobel-Skjeldsord end min Ret jeg daglig
vinder.

3, 5 og 6.

Y. Den, hvem fortjent, man har begavet med min
Tittel,
Har ingen Natsag til, — sig bryst af en Rittel.

2, 6 og 7.

Z. Ved flere af mig, et Document i Prisen stiger;
Sag engang Redning bød — Historien og siger.

2 og 6.

A. Som hædret Prydelse, en Mand mig stundom
bærer;
Men Dvindelsjønnet — mig dog allerhelst und-
værer.

7, 2 5 og 1.

O. Til mig, — et Spring fra Dørgivenesshed man
gjøre;
Vee, Alversmanden da, hvis han paa mig skal
høre.

Det Ord jeg har forsøgt i flere Led at dele,
Har et betydningsfuldt og vidtomfattet Hjem.
Opdaget først et Led — man finder snart det Hele;
Thi — til det Dørrige, man da — sig staver frem.

Juleaftenen.

(For Drefunds Klub i Helsingør, 1830.)

I Østerlandet først man saae
Den understjonne, blide Stjerne,
Der vidt udstraalte i det Fjerne,
Dg end for Sjælen klar mon' staae;
Selv Kongerne for den nedknæled',
Mens Millioner Hjerter dvæled'
Tilbedende, i hellig Lyst,
Dg Glæden fyldte hvert et Bryst.

End straaler Stjernen i sin Glæde,
— Ei skjønnere i Øst end Norden; —
Et Julelys for hele Jorden!
Dg byder: Glæde, Sang og Dands.
Thi ville vi af Hjertets Hylde
Den ætherrene Stjerne hylde,
Dg samles i dens Skjær saa froe,
Med Kjærlighed og Haab og Tro.

I hver lyksalig Faders Huus
Staaer i fortrolig, kjærlig Klynge,
De himmelgivne Born og sønge
Om Juletræets skjønne Blus.
Paa Grenene smaa Dine tindre
Med saligt Blik fra Ufskylds Indre,
I Straaler selv fra Stjernen's Glands,
Der trylle barnligtglade Sands.

Hvo føler ei ved Ufskylds Fryd
Og kan ei Barndoms Minder signe?
Hvi skulde man ei Barnet ligne,
Løoprise Festens Jubellyd?
De fyldte Glas til samme vinke;
See hist den blide Stjerne blinke!
O søde Juul! med al din Fryd,
Modtag vor Samfunds Jubellyd!

Nytaarsaftenen.

(For det dramatiske Selskab i Helsingør, 1830.)

Alt reisfklædt det gamle Aar
Sin Afsted os tilbyder;
Det i sin høie Alder gaar,
Og sig til Hvilen fryder. —
For dem, hvem det suurmulet var,
I Glemsels Hav det segne;
Men Den hvøm det tilsmilet har,
Vær om dets Minde hegne. —

Vel, lad det ile hen i Fred,
Vi ei dets Bortgang ændse;
— For Venkskab og for Kjærlighed
Har ingen Alder Grændse. —
Og seel et venligt nyfødt Aar
Os triner rask imøde;
Eljøndt ei med Blomster i sit Haar
Og Sommer Morgenrøde. —

Velkommen til vort Samfunds Kreds,
Vor Gilsen Du modtage!
Trehundrede og femogtrede
So ere Dine Dage.
I dem knyt fastere det Baand,
Der længe holdt os sammen;
Og atter vi med Glas i Haand,
Skal mindes Dig med Gammen.

Forvandlingen.

(Efter det Franste.)

Det undrer Dig, at en saa hæslig Ting
Som Larven er; den skønne Sommerfugl kan blive
Paa stakket Tid? — Mig kan det ei Forundring give;
Betænk, hvor mangen Dame ved et Spring
Fra Sengen til sit Speil, liig Larven svøbt i Nættet,
Kan, — Vips! som Sommerfugl forlade Toilettet.

Vegasus.

En Væddeløbs-Hests Jeremiade.

1835.

O Væe, ulykkesvangre Heste-Hædersdage!
Skal I herefter Plads i Almanakken faae?
Da maa jeg bitterlig af Hjertet det beklage,
Jeg mig til sliq en Væe og udkaaaret saae,
Der ei er mindre end paa Livet los at rende;
Maaſtee det gjer paa Lidelferne hurtig Ende. —

Min Stammetavle man fra Abraham udſtrækker,
Det er alt hvad jeg om min gamle Herkomst veed;
Om den fra Moſes endnu længere ſig rækker,
Derom, wahrhaftig — jeg ei ſige kan Veſteed. —
Kun at jeg har en Hæders Rang i Heſt-Staten,
Dg er beſtemt til Renderi, — ſom Gavn for Staten. —

Vel har man givet mig et Navn, som prægtigt klinger;
Al, var jeg kun min heie Navnefader værd;
Den Forskjel er paa Os, at ham blev givet Vinger,
Hvor kan da — uden dem — jeg øve samme Færd?
Desuden, Rytterne paa hiin er' meget lette,
Alt min, har Knokler, Kjød og Been, jeg maa berette.

I rum Tid maatte jeg med halve Fo'er mig nøie,
Jeg skulde blive slank og som det heed: adret;
Den tomme Krybbe stod som oftest for mit Die;
Thi Grens Tare jo bad: Du maa ei worde mæt.
Min Herre kun paa Præmie og Bisfald tænkte;
Jeg meer end gjerne, Begge for en Hovist stænkte.

Jeg skulde løbe med den skønne Magdelone,
I hvem mit Die længst har fundet henrykt Lyst;
Dog heller jeg indvied' hende til min Kone,
Hvis ei — jeg havde den ulægeligste Bryst, —
Som selv den første Dyrelæge ei kan bære, —
Der — selv en Hests Natur — kan bringe til at bæve.

Mens statelige Rytter grumt mit Lob forcerer,
Med Sporerne i Siden paa mig hugget ind,
Han for de Skjønnes Bisfald dristigt coquetterer
I Lynets Fart, med mere end — sædvanlig Vind. —
Mens — efter Veir og Lust jeg maa sorgjeves hilfe,
Et „Bravo!“ er en bitter Hædersstaal at drikke. —

Let kunde jeg min stolte Rytter af mig rippe,
Hvis jeg min Bag med vældig Kraft flur hæved op;
Men af, Gjengjeldelsen mig vilde ikke glippe,
Om jeg ham hindred' i at naae til Maalets Top.
Nei, kun min Nød i Suk jeg maa forsøge hemme,
Og — som i Visen staaer, — om hundred' Aar det gleimne.

Men paa den anden Side tales der om Nytte,
Ved et — med Hørelse og Syn fortabt — Galop;
Om det til Landets Tarsv afgiver et Udbytte,
Tilsligt Forstanden — hos en Hest — maae sige: Stop! —
Ihi, skal fra Paradeur til Plovhest jeg chaangere,
O Vee! Hvis da for Plougen jeg skal galloppe. —

Vel sandt, om jeg en Præmie formaaede vinde,
Min Herre folte sig da lykkelig og stor;
Men, Dren, der skal tørste, ei man Munden binde!
I Brinften lyder fra det hele Heste-Chor. —
Vor Skjæbne — maa sig i det gamle Ordsprog stifte,
At: Hesten, som fortjener Havren, saaer den ikke. —

Den rige Mand og Kunstneren.

(Efter det Franske.)

Den rige Mand.

Min Herre! Lydt man har omtalet Deres Værd,
Man stor Berømmelse Dem allevegne give,
Ja troer — De, Guder lig, ved Deres Kunstnersfærd
Formaaer, de Døde selv fra Graven at oplive.

Kunstneren.

Forlad, min Herre at jeg Dem afbryde maa;
Jeg veed en bedre Kunst, — som Guderne tilhører,
— For Selv ei døe af Sult, jeg ønsked' den forstaae:
At — mættes ved den Lust, som Himlen dem tilfører.

Brylluppet paa Frederiksborg Slot,

den 14 August 1832.

Hvi særdes den lille Sjeer Amer i Dag,

Fra tidligste Morgen bevinget? —

— De Blomster, han sanker i tusindfold Lag,

Han længst har sig forud betinget.

Dog jo, — Han Parnasset bereder en Fest,

Hvortil sig kun Roserne egne,

Og Hymen har lovet at møde som Præst,

I Templet, som Gratierne hegne.

Og Begge til Festen indbyde Enhver,

Grofindet sig snelt at indfinde;

Fortrinligt Chariterne kappes især

Om, yndigste Brandse at binde.

De møde med Sange og Fakkelt i Haand,
Der tyde paa Hjerternes Gammen;
Smaa agnier flette af Myrther et Vaand,
Imedens de danse tilsammen.

Dg Venus, Minerva og Juno saa prud'.
Til Festen, som Rangfruer age,
Imedens Herr Bacchus, som Vinrankens Gud,
Selv Tappen af Tønden mon tage.

Dg mellem Skalmeyers og Gymblernes Lød,
Apollo til Lyren men' qvæde:
Om Huuslivets kjerligste, høieste Fryd,
Til Guders og Menneffers Glæde!

Mens heit paa Parnasset der jubles i Dag —
— Signalet fra Jorden blev givet —
Her Amor og Hymen, i Menneffers Lag,
Usynlig har Glæden oplivet.

Ja! lystelig Qvad i Kong Christians Hal,
For Waldemars Villed lydt runger;
Hvor selv, saa harmonist, den slebne Pocal,
Chrystalliste Samklang udsjunger.

Thi — freidigt ser Alteret rækked' sin Haand
En Ungens med Uld og Ynde;
Frydtelkende Blik af en haabesuld Mand,
Den Ungersvends Held det forskønde!

Herr Peter og Mimi, de elskende To,
Id Samlivets Bane vil træde;
Lyksaligheds Blomster dem frodigen gree,
De kjærligste Brønder til Glæde!

Ia Himmelen Skjeme Dert Samfund saa fro!
Livsaftenen Morgenene ligne!
Bed Kjærlighed, Tillid, med Haab og med Tro,
Alfader, Jer Lykke velsigne!

Brandenborger Vigen.

Den polske Kong Ladislaw Fjerde det var,
Som engang Mark-Brandenburg hjemsoget har
Med Krigere vilde og grumme. —
Historien har et Exempel derpaa,
Som for man ei horte og siden ei saae,
For det end vor Tid maa forstumme.

Lithauerne hærjed' den fredsomme Bei,
Ja, staaend selv Eldinger — Vornene ei,
Men saae dem med Haansmiil at bløde. —
Vildt fore de frem i Versærkernes Ruus,
Antændte i Flammer hver Borg og hvert Huus,
Forglemmende Dommедags Røde.

Da Fjenderne nærmed' et Kloster sig brat,
En indviet Jomfrue henflygted' ved Nat
Til Skoven, for Skjul der at finde. —
Da kom en Lithauer og blev hende vaer,
For Djæveln! han raabte, et Bytte jeg har
I Dig, Du fortryllende Qvinde!

Den Pige i frygtelig Angest brød ud:

„O slip mig! Thi viid: jeg er Himmelens Brud,“

— Vildt flammede Krigerens Dø.

Og Moen modstred ham såa ængstlig og ræd,

Med Benner og Sammer fortviolet hun græd,

Men kunde hans Villie ei boie.

Jeg slippe Dig? raabte han heftig og vild,

Nei, Pige! med mig Du skal dele min Ild,

Husvale min brændende Hede!

— I Skoven han strætte alt dybere ind,

Berørte med vanhellig Læbe en Kind,

Der blegned af Angest og Vrede.

„O himmelske Magter! D skænker mig Naad!“

Fremstammede Pigen i hullende Graad,

„Beskytter og redder mig Arme!

— O tag dette Smykke af renefte Guld!

„Kan Helten ei være Dydspligterne huld

„Med Hjerte, der kan sig forbarne?

Moralen er herlig, det maa jeg tilstaae;
Dit Guld jeg, min Pige, vil ikke forsmaae;
Men derfor jeg slipper Dig ikke.
Først maa Du gjengjelde min Elskov, min Lyst,
Barnt trykke mig til dit hoit følgende Bryst,
For Læbernes Nectar at drikke.

„— Velon! raakte Pigen, begeistrende skjon,
„Viid, at jeg Dig mægter at skjænke en Løn,
„Der Lige paa Jord ei kan finde!
„En Hemmelighed jeg afløre Dig maa,
„I Barndommen alt jeg den skjænket mig saae,
„Af Jetternes mægtigste Qvinde.“

„Jeg kan Dig meddele en vis Formular,
„I nogle faa Ord, som den Tryllekraft har,
„Alt Sværd ei og Spyd Dig kan strække;
„Men, for at Du ikke skal troe, det er Tant,
„Men at, hvad jeg siger er Alvor og sandt,
„Min Hals jeg til Prøve vil række!“

„Jeg nævner: In manus tuas, Domine,
Commendo nunc spiritum meum! *) — Og see,
„Dit Sværd paa min Hals ei kan fatte;
„Ehi!“ — Pigen alt knæled — „af Valgen det drag
„Men sving det, til sikkert og mægtige Slag,
„Din er da den største af Skatte.“

Begjærlig Lithaueren svinged' sit Sværd,
Knap Ordene sagt — han med drabelig Færd
Hug til, men — saae Pigen at bløde!
Forfærdet Umenneftet vaklende stod,
Det blodige Hoved laae tæt ved hans Fod —
For Gren at redde hun dede.

*) I dine Hænder, Herre! befaler jeg nu min Aand.

Digte.

(Frit efter det Svenske, af Carl Edborn.)

1.

Hjorden og Hjertet.

— Hørde! — Hjord og Hjerte? — Ei! —
Begge skal jeg tage vare?
Jeg ei indestaar; — o nei!
Du! min Møie dele, spare;
Alt ei hvile bør paa mig!
Hjorden, — kan jeg nok forsvare;
Tag mit Hjerte Du til Dig! —

2.

Skygge og Venstreb.

Naar af den straalende Sol's Glans Jordens
Mørke oplyses!
Da, dens Skygge — uadskillelig — ledsager dit Fjed.
Men, naar dens blændende Skin af Møie = Skyer
forjages,
O Vee! — Flur fra din Side Skygge = Ledageren
flyr.
Saaledes — Vennerne fyde sig i din Lykkes
Solstun;
Men, formørkes dette — flur og Pine forlade Dig.

3.

Kysset.

Hans kysste mig forleden Dag;
Men Moder kom, fik Smakket høre;
Jeg meente — ei paa Sligt laae Lag;
Men jeg fik vældig Slag paa Dre.
— Selv smilte hun saa mild da nys,
Hun af Papa fik flere Kys.

Hun har dog tit og ofte sagt:
„Blis Dig som en fuldvoren Pige;
Giv altid paa de Ældre Agt!“
Det gjør jeg. Hvad vil det da sige,
At jeg faaer Utaf naar jeg gjør
Lust det, man siger at jeg bør?

O Søstre! I som og var smaa;
I kan mig sige, hvis I ville,
Hvi at jeg ikke kysse maa,
Er det — fordi jeg er saa lille? —
Hver Dag jeg vorer mig jo stor,
Og Hans — jeg kysfed' alt isjer.

Acrosticon.

Cothurnen gav din Landskraft Næring; men — saa
stor,

At ei din physiske fermaaede den at bære.

Rastløs — fortjent Du Palmen vandt til Musers
Vre!

Lovsfunget bli'er dit Minde af Beundrerchor.

Wi saae din Drægt paa Phantasiens Hav,
Agjennem blinde Skjær og Klipper Veien bryde;
Natur med Kunst, Dig trofast Bistand maatte yde.
See Krandsen: Stræben, Flid Talentet hjærlig
gav,

Længst Scenens Venner Dig taknemmelig har bundet,
Ømt har de nu den om din Afseerne vundet —
Weemodige vi see den pryde — kun din Grav!

Prolog

til en Skuespil-Saisons Begyndelse.

(Efter en regnsfuld Sommer.)

1829.

Naturens store Sommer-Skuespil er endt;
Alt længst den femte Act sin sidste Scene spilled';
Men af, — som Lysspil var det jo kun slet bevendt,
Selv Himlens Taarer stadig over det nedtrilled'.
Tilskuerne, man troer, ei Bisald yde vil,
Dg Recensentere — paaanke Et og Andet;
Som, for Exempel: koldt og monotonist Spil;
Dg — enig var man i, at — det var allisfor vandet.

Dg dog, — Forfatteren, — Enhver hans Navn jo
ved?

Som gammel Autor, agtet, ja tilbedet, æret,
Saarit, ved ubegrændset Maal af Kjærlighed,
Ds har de bedste Sommer-Lysspil huld bestjæret,
Med Solskin, Varme, reen og sund ætherist Luft,
Med Alt hvad Aand og Hjerte kunne ønske, tænke;
Med grønklædt Skov, med Fuglesang og Blomsterdust,
Han — atter vil og kan et Bedre os jo stjænke.

Thi, hem din Klage kun, Naturens muntre Ven!
Skjondt gule Løv fra Træerne saa hyppigt falder;
Thi see! — Thalia til sit kjære Tempel hen
Os til venstabelige Samqvem huldrig kalder.
Der, — kan vi trylle ved et magist Farvespil
Paa Pap og Lærredet — en smuk og yndig Sommer,
Med Alt, hvad Tanke, Villie, os byde vil,
Fra Indiens Ananasfer og til — Sjællands Blommer.
Fra Ostens Palmer og til Nordens Vogetræer,
Sels — ved argantist Lampe — Solens lyse Straaler,
Sa stoffende os bringe Storm og Torden nær,
Saa nær, — mærk vel — som Troens Lydighed
det taaler.

Thi lad os nytte Vinket, som Gudinden gav,
I hendes Trylletempel os harmonist fryde,
Til atter — paa tilbagelagte Vinters Grav,
Vi Vaarens Blomster freidigt kan: Velkommen! byde.

Champagne-Gejsten.

Indsluttet i et Rum — saa fort —
Af Staaltraads Lænker bunden,
En Geist opstræber immer fort,
Sig løst fra Fængselsgrunden.
Men, slipper den fra stumle Hjem,
(Gi længer holdt i Tomme),
Da, stjødnt den bruser stridigt frem,
Dens Godhed — Frygt maa romme.

Den Lærde ved hans Skriverbord
Sin Aand den inspirerer,
Hvorved flux findes Tanker, Ord,
Selv Guldet ei qvitterer.
Den styrker mangt et Sindelag
Til Broderheld at fremme;
For elste Konges Fødselsdag
Den aldrig nægtes hjemme.

Ei Vennen blot vil møde Ven,
Naar Geisten Hjertet vækker;
Selv Had og Avind Haanden hen
Til huld Forsoning rækker.
Ja! Hjerter fanges i dens Net,
Af Salighed inddysset;
Og Pigen — dandser dobbelt let,
Naar først hun den har kysset.

•
Thi ville vi med Jubelsang
Den ile free imøde,
Og ved krystalne Toner's Klang
Den bringe til de Døde.
Vi — ved dens Gravsted vinde Liv
Og føle dobbelt Styrke;
O Skjæbne, Du os naadig bliv!
Vi tit den — jerde — dyrke.

Flora

som Hovmesterinde blandt Blomsterne.

Rosen.

Dronningenavnet med Ret jeg bør bære,
Pragtblomster om mig som Hofdamer staae.
Ydmygt smaa Urter udbede den Gre,
At om min Fod de en Kreds blot maae staae.
Menneskets Blik mig Beundring jo yder,
Ungmoens Skjønhed man laaner mit Navn;
Selv Diamanternes Kredse jeg pryder,
Naar de mig slutte i søsterlig Favn.

Flora.

Stolte! viid, Hovmod tit nærmes af Farer,
Glem ei at Dødelighed blev dit Lod.
Dm kan dit Hjerte omspinde med Snarer,
Tære dit unge, ophidsede Blod.

Dg — for dit Hovmod dog lidet at lænke, —
Tornene ikke forfjønne din Dragt;
Galmet dit Hoved sig snarlig skal sænke
Med imod Stevet — hvor er saa din Pragt?

Neseda og Natviolen.

Sarvelig paaflædt vi Søstre kun ståae,
Menneskets Blik vi os sjelden tilvender;
Kun — de tillade, vi Vællugt dem sender,
Dg — Damer til Pynt os altid forsmaae.

Flora,

Daaren kun blændes af udyortes Glænde,
Naturvennen attraaer for ædel Sands.

Bypressen.

For Taarer og Grave jeg ene blev givet,
Dg passer saaledes kun lidet for Livet.

Flora.

Enhver, kun Bestemmelsen tro,
Bevidstheden sjenke sin Ro.

Levkojen og Gyldenlaffen.

Vi! vove os nævne som Rosernes Lige,
Ja — selv deres Skjønhed og Bellugt bekrige.
Karmoisinrødt Floil, med Bronze og Guld,
Til Pragt og til Glands blev os stjenket saa huld.

Flora.

Et fredeligt Sindelag bedre monn' smykke;
Thi, Fagre! venstabeligt nyd Eders Lykke.

Gaaseurten.

Jeg fattige Pige,
I Blomsternes Rige
Tør ei engang tænke paa Rang.
Thi — oftest i Støvet,
Nedtraadt under Løvet,
Fuldendes mit Jordelivs Trang.

Flora.

Selv simpleste Blomst tør Mennesket ligne;
Gud dem opholdende Begge velsigne.

Tulipanen.

Ved Rosernes Hof, som Kammerjunker,
Jeg paraderer — med Bræmmer prunker;
Naturen mig stjened' en blændende Pragt! —
I Holland forstaaer man vurdere min Dragt,
Ja — endog milevidt efter mig reise;
Thi, har jeg Ret til — stiohalsset at kneise!

Flora.

Daare! veed Du ei hvad en Stormvind formaaer?
Vogt din stive Hals — Du ei den knækket faaer.

Glemmigei.

Ved sumpede Enge, moradsige Wei,
Vi Bolig kun fik blandt det simplere Grønne;
Dog regnes vi og til Markblomsterne skønne,
Og — Vandreren's Die forglemmer os ei.

Flora.

Vesteden Tilfredshed, Smaaglutten! er Ynde,
En Blomsterven, Eder vil stedse forkynde.

Violen.

Dg skjult mellem Græsset, vi fik kun vort Hjem;
For de, som os ynde, Blye titte vi frem.

Flora.

Menneskets Blikke, Eder hilse saa froe;
Thi, naar de Je'r stue, først Baaren de troe.

Myrthen.

O hulde Smaapiger! saa blye og saa skjønne,
Hvi see I saa fro til mit venlige Grønne,
Som — grønnes med det Eders sagerste Lyst?
Nu vel! naar I Haaret skal festligen flette
Paa Kjærligheds Bud — jeg vil Eder forjætte
En Krands — medens Roserne pryde Jert Bryst.

Flora.

Ungmoerne takke og — smile — og neie,
Med Dnske: at Krandsen de snart faae i Cie.

Bed min Søn's Fødsel;

den 18de Decbr. 1822.

Tor jeg Dig velkommen byde,
Lille Barn, til Jorderig? —
Tor jeg mig af Hjertet fryde
Bed det Held, som stjenktes mig? —

Viid: som Engel Gud Dig skabte,
Sendte Dig fra Himmerig;
Hvad Du vandt mod det, Du tabte,
Ak, — skal Verden lære Dig.

Menneske, Du nu er vorden,
Svagt kun følede dets Værd. —
Atter Himlen, imod Jorden,
Først Du naaer — ved Livets Færd.

Tidligt lærte Du at græde,
Skjøndt i fromt, uskyldigt Sind;
Smilet, som skal tolke Glæde,
Pryder senere Din Kind. —

Lær jeg bort det Forhæng drage,
Som Din Fremtid skjuler mig;
Skal jeg frydes eller klage
For det Lød, som venter Dig? —

Dog — hvi skulde Du forsage,
Alt i Livets første Vaar;
Langt — maaskee der er tilbage,
Førend Du til Maalet naaer.

Jeg vil Dig velkommen byde,
Lille Barn, til Forderig;
Jeg vil mig af Hjertet fryde,
For at Du blev skjænket mig. —

Fader i det Himmelhøie!
Hør misfandelig min Bøn:
Med et huldt og kjærligt Nie.
O befjærm min lille Søn!

Kongelig Ydmyghed.

Som Prinds den fagre Yngling, Knud, i Kampen
drog,

Anførte selv de toilesløse Krigerfarer,
Der hærjed', og som rasende Berserker slog,
Erindt edelæggende med Ild og Død og Farer.

Det unge Blod, med Manddoms Kraft, i vilde Færd,
Saaes tit Besindighedens Grændser overstride,
Paa senestærke Arm og et stærpægget Sværd,
I Eidsflabers Storm, med Overmod at lide.

Dg dog — saasnart den Yngling Tronen selv besteg,
Han Selvbeherstelse ved Himlens Hjælp sig lærte;
For Ret og Pligt det unge, vilde Mod snart veeg,
Dg ydmyg Gudsfrøgt leired' sig i Kongens Hjerte.

Snart, som en Helgen, stod han blandt sit elskte Folk,
Personlig viste sig som Dydernes Exempel;
Personlig selv han stred for Himlens Sag, som
Folk,
Dg prægede sit Ord med Sandheds lyse Stempel.

Afguder og Hedenstab omsider svandt
For Guds og Christendommens milde, sande Lære,
Og hver dens Dyrker snart i Vland og Sandhed fandt
En indre Kraft til Trængsler selv med Taal at bære.

Nu Kongen selv paa Thinget hævded' Lov og Ret,
Og nær ham stod saavel den Arme som den Rige;
Opdaged' han paa Sandheds Speil den mindste Plet,
For stræng Retfærdighed da Skaansel maatte vige.

Dog ponsed listig, underfundig Hyller paa,
Hans Følelse af Kongeværd paa Prøve sætte;
Men — at med ydmygt Sind han kunde den bestaae,
Den Tids Historie os monne troe berette.

En Aftenstund, da Kongen med sit Hoffolk gik
Ved Strandens Bred, og henrykt saae paa Havets
Glade,
En Smigrer blandt hans Følge just det Indfald fik,
I ubesindig' Ord saaledes sig udlade:

„Med Kongerne paa Jorden Himlen flutter Pagt,
„De hyde over Liv og Død og Jord og Vølge;
„En Jordens Gud, som Alt har i sin Herfermagt,
„Er Du, o store Knud! hvo kan det vel fordølge?“

„Sie!“ — Kongen bød — „fæt mig en Stol ved
Havets Bred!

„Det er juſt Ebbe nu; ſnart Floden atter ſtiger;
„Seg ſtrar vil Prøve ſatte paa Din Sanddruehed,
„Der mig en uindſtrænkſet Herfermagt tilſiger.“

Og Knud han ſatte ſig, og talede ſom ſaa:
„Den Jord, jeg ſidder paa er min — Jeg Havet
byder;

„Thi vil jeg nu, at Floden ſig ei nærme maa!“
„Mit Kongebud, jeg haaber, at den villig lyder.“ —

Men ſee — Naturens Lov, den ingen ſtandſe kan,
Til vanlig Tid og Sted lod Floden atter ſtige; —
„I, mine Mænd!“ han bød, „ſkal Alle ſee det an,
„Hvor Kongens Almagt maa ſer Himlens Almagt vige.“

„Ja Himmel! — Du min Ydmegghed af Hjertet see!
„Min største Hæder er — Din Tjener kun at være;
„Du hersker over mig! — Dit Bud alene stee!
„Thi ikkun Din, o Gud! er Magten, Priis og Ære.“

Vand og Ild.

(Fra Tydsk, efter det Spanske.)

Haabløse Taarer mit Die monn' væde,
Hjertet fortæres af smertelig Ild;
Kjærligheds Almagt i Forbund vil træde
Med Elementerne, stormende vild. —
Alk — jeg forgjæves men Døster fremstamme,
Effo dem sender ubenhørt, igjen.
Taarer! — Hvi slukke I dog ei hiin Flamme?
Flamme! — Alk tør Du dog Taarerne hen! —

Frederiksborg Skole.

(Bygt af Christian den Fjerde i Aaret 1631, afbrændt den 11te Mai 1834, igjen opbygget 1835 af Frederik den Sjette.)

Med høit begavet Kundskabs Mand
Og Pryd af Konge-Krone,
Med gavnrig vildtudstrakte Haand,
I faderkjærlig Tone,
Vort Danmarks fjerde Christian bød:
„Et Skolehuus her være!
„Som bane Veien kan til Bred
„For dem, som fløgtigt lære.“

Og Ynglinge gif ind og ud,
Med Bogen under Armen,
Forenende Forældres Bud,
Med egen Eyst i Varmen;
Naar udlært, de fra Skolen gif,
Bestod befalet Prøve,
Til Embed' Aldkomst, Kald de fik,
For lærte Klogt at eve.

Dg mangel Embetsmand man saae
Fra denne Plante = Skole,
Med Hæder i sit Rald at gaar,
Dg paa sin Kundskab skole;
Dg Secler randt saa fage bort,
Da — monne Uheld lure,
Eh Ilden hærjed' rastløs fort,
Brat stjørtende dens Mure.

Men værdig holde Christians Vægt,
Vor Frederik den Sjette
Med Faderomhu hørte det,
Dg monne huldt forjætte:
„Et andet Skolehuus skal staae
„Til gamle Christians Minde,
„Hvor Unglingen kan atter gaar
„Dg Kundskabskilden finde.“

Dg Haand paa Værket snart blev lagt,
Med Kraft, med Kunst og Ynde;
Snart Delene, med Kløgt i Pagt,
Et værdigt Heelt forkynde.
Ja, atter staaer en Bygning stærk,
Fro Diet paa den hviler,
Mens til fornøyet Konge = Værk
Fra Himlen Christian smiler.

Snart Unglingen gaaer ud og ind,
Som før, med Bog i Armen,
Med stadig Hu og muntert Sind,
Med Lærelyst i Varmen.
Hvert Frø, nedlagt i frodig Jord,
Gud lade vældigt spire!
At Blomst og Frugt maa worde stor,
Og engang Manden jire.

Thi dæk, Minerva, med Dit Skjold
Det nye Lære-Tempel!
Giv det som Bærn mod Tidens Bold,
Ukrænkeligheds Stempel!
Lad for hvert Sandskørn i dets Muur,
Høisalen Guldkørn bære,
Bed Wiisdoms Lære, reen og puur,
Til Borgerheld og Ære!

Gaader.

(1832.)

1.

Mit Første større er end Jorden,
Og mere levende end Den;
Mit Andet — i rangeret Orden,
Tit bringer Qvindekjønnet frem.
Det Hele, — som et Hjerneskind,
Kan more eventyrligt Sind. —

2.

Mit Første staaer i Skjønheds Pragt,
Og smiler huldt som Morgenrøden;
Mit Andet har en grusom Magt;
Det Hele bringer stundom Døden.

3.

Paa tvende Elementers Binger,
Fra fjernest' Kyst mit Første gaaer;
Mit Andet selv mit Første bringer,
Som, uden det, man her ei faaer.
Det Hele samler Qvinde, Mand,
I mangt et cultiveret Land.

4.

Det Første vigtigt er for Mennesket,
Som meget ofte selv udsmykker det;
Det Andet Elementerne bekriger;
Det Hele favnes af to Kongeriger.

5.

Mit Første Kundskabs Stempel bær,
Hvis Indre tit man strængt bekriger;
Dens Rosensmilt til unge Piger,
Sit Elskovs Læremester er. —
Mit Andet — aabner huldt sin Favn,
For Ceres's Gaver at modtage;
Det Hele — ei har Ret til Klage,
Ved Walter Scotts berømte Navn.

Paa Tydsk, man tit mit Første onsker sig,
Paa Dansk — Man helst sig det frabeder.
Mit Andet, gjør hver Moder lykkelig;
Det Hele kun figurligt hedder.

Slaven.

Hist — fjernet paa vor Klodes sydlig hede Zone,
Hvor et mørktfarvet Folk, længst Trældoms Naget bar,
Der lod mangt halvqvalt Suf og Smertens Sam-
mertone,

Thi — Hvides Herredom grumt Nagten givet var.

Der sukked' dybt Zabi, i mange Aar i Lænker,
For Guldet kjøbt og voldsomt slæbt til fremmed Egn,
Hans Aand i Modløshed sig daglig svækket sænker;
Aldmarvet Legem' dækked' kun et Blade=Hegn.

Ham Timer, Dage, Aar i Tiden langtsom rinde,
Oplosningstimen siner han endnu ei nær;
Og — naar han kalder sig sin Ungdoms Fryd i
Minde,
Ham Længsler, Tab og Savn end bittere da er'. —

En streng Despot monn' over ham med Vælde byde,
Don Alvar var den frygtelige Herres Navn; —
Lidt mugnet Brød og Slag man ham kun vilde yde
Og ingen Skjansomhed selv ved utrættet Savn.

Det var ei Under, om tilsidst han maa forsage,
Kun dunkelt han formaaer, at sætte Liid til Gud; —
Søvnløse Nætter og meifommelige Dage,
Det er hans Herres og hans Veddels strenge Bud. —

I trende Nætter han i Fuglehaven vaaged',
Som Vægter, for at stræmme Tigre ved sit Skrig.
En Formiddag — han voved' lukke Dielaaget,
Da Solens Ild paa nøgne Isse leired' sig. —

Den Alvar kom — det saae og — vækked' ham
med Stokken,

Udbrydende: Træl! Sovor du ved lyse Dag?

Profos! — Lad give ham — men spændt i Fængsels
Blokken. —

I trende Dage deelt, et Hundred' Vidstefslag. —

Zabi til Herren saae, og vred de magre Hænder,
„Ha Grumme! — driv dog ei med mig saa Djævelst
Spil;“

For dette Blik, 'du Ugle! mig i Harmen sender,
Den Alvar bød: Profos! læg end halvhundred' til.

D vær barmhjertig! Slaven freg, du strænge Herre,
Som Dm i Støvet, krymper jeg mig for din Fod;
D sæt den paa min Hals; mod Død mit Liv er
værrer;
Ei til at leve, til at døe jeg kun har Mod. —

„Jeg har betalt dig dyrt, og skulde saa dig miste!
„Nei, først du tjene skal, hvad du har kostet mig;
„Profos! Ei længere du maa min Taalmod friste;
„Paa Stand udfør, hvad nys jeg har befalet dig.“

— Zabi fik Smertens grumme Dage lagt tilbage;
Men — ulægt' Bunderne end blodigt Mærke bar.
En søvnløs Nat, — udbød han smertelig i Klage:
Jeg Arme! Al, — selv Himlens Naade mistet har.

Hvi skulde ellers den mig grusomt overgive
Til en Fortvivlelse, saa sort som denne Nat? —
Hvi skulde Skjæbnens Lod saa bitter for mig blive,
At ei jeg meer at ønske veed — end Døden brat?

Alt! Revet bort fra mine Palmers lune Skygger,
Fra Grænder, Fader, Moder, Hustru — kjære
Smaa!

Fra Skovens Hjem, hvor Fuglen trygt sin Rede bygger,
Hvor Alt, saa fredeligt, saa jordist Skjont jeg saae.

Dg her — blandt Blanke, som oplyste skulle være,
Jeg maa — med Husets Dyr selv dele Føden knap,
Bli'er læsset paa, meer end jeg Svage mægter bære,
Dg naar jeg segner, reist — men ved et Pidskerap.

Jeg er jo Menneske som hiin — Hvi bære Lænker!
Hvi lide Sult! Hvi taale som et Trældyr Slag? —
Alt — aldrig før jeg sølte Drist til Hævnens Rænker;
Men, af de Hvide læres det jo Dag for Dag. —

Ja viid, Don Alvar! at dig Hævnens Time venter,
Bed første Leilighed jeg skal benytte den. —
Halsbandet Hundred' Pidskeslag, betalt med Renter,
Din og paa anden Viis — jeg bringer dig igjen.

Det var den sidste Sum, hos mig du fik tilgode,
Alt forhen oppebaaret, vorde skjenket dig.
Ha! Tanken herom gjør mig Sindet vel tilmode;
Tilgis i Naade, Gud! Om jeg forsynder mig.

En Dag Zabi i Fuglehaven maatte grave
Og trælled kraftesløs i Eyed, med Hungerstrang.
Den Alvars Frue med sin Søn kom i den Have,
For sig at fryde ved de smukke Fugles Sang.

Den Moder udbød omt: O Fryd dig her, du Lille!
Her er saa svalt og — en ustyldig stille Fred;
Dugdraaberne som Diamanter funkle, spille,
Paa Blomsterne i tusindfarved' skønne Veed.

Ha! tænkte Zabi, see, nu Skæbnen dig jo sender
Det kjæreste, Don Alvar her paa Jorden har;
Hvor hun er skøn! — En Attraa i mit Indre
brænder!

Dog — Hevn! — fun Hevn! og — her en Leilighed
jo var.

Til Jerngitterporten hastigt Slaven iler,
Dg indensfra ved dobbelt Laas tillukker den;
Som Ils, paa Byttet gridst i Kaseri han smiler,
Dg raaber lydt: nu, Alvar, frygt Gjengjeldsen!

Forbauset — strax ei Donna Clara mægted' strige,
Da hun omfattedes af Jabis Arme brat;
O! raabte han, i Skjenhed ei du finder Ege!
Men — du er jo Don Alvars allerbedste Skat. —

Forvorpne Slave! streg hun, hvad er det du vover?
Du overfalde tør din Herres Varn og Liv? —
Ehi, slip mig flur! — En bedre Fremtid jeg dig
lover.
Nei True, svared' han — jeg kan det ei, tilgis! —

Don Alvar kom og saae — bag laaset Jerngitter,
Fortvivlende, sin Hustru, Varn — i Trællens Arm;
O Herre! for din Harmes Jernporten splitter,
Jabi udbred! Jeg Qvinden kryfter til min Varm.

Jeg har dig svoret Hævn; nu vil jeg Løftet holde,
Du røved' mig — fra Hjem, fra Hustru, Børn;
thi gys,

Jeg vil en Forsmag dig paa mine Qualer volde,
Og paa din Hustrues Læber trykke mine Kys.

Don Alvar med Pistolen gennem Gittret sigter.
„Ha! Jeg med Haan beleer din Brede, Magt og Vold.
Tref sikkert, Herre, hvis kun ikke Haanden svigter,
Skød til! — din Hustru, Børn skal tjene mig
som Skjold.“

Fortvivlet Alvar lader brat Pistolen segne;
Ha Slave! raabte han — kom Brodens Straf ihul!
Dog — see mig i min rædselsfulde Angest blegne,
Og — som en Ven — medlidende nu være du. —

„Din Ven? — Nei Herre! dette Sprog forstaaer
jeg ikke,

Du har saa grusomt fjendlig før behandlet mig.
Ved denne Dolk du Malurtis Vægeret uddriffe;
Ved blodig Daad — du stue Hustru, Børn som
Liig!“

Sang

i Helsingør d. 28de Januar 1832.

Den bedste Konge paa vor Jord,
Som trygt i Folkets Hjerter troner,
Hvor Kjærlighed ham trofast kroner;
See! han har hjemme her i Nord.
Ham — Himlen gavmild Danmark stænked'
Og til dets Grund hans Bugge lænked';
Nu binder et huldfulgt Baaand
Ham til dets Færd med Hjerte, Aand.

Ei Under da — om hellig Fryd
Fra danske Læber sjælfuldt runger
Paa denne Dag, idet de sjunger
Mod Himlen Glædens Jubellyd.
Ei Under — Diet ei kan hemme
Et Bæld, fra Hjertets indre Gjemme,
I ydre Præg, som Sandheds Tolk,
At Danmark har taknemligt Folk!

Som Bølge skyller Bølge bort,
Saa Timer, Dage, Aar forsvinde;
Og naar vi kalde dem i Minde,
Mangt elsket Liv vi fandt for kort.
Thi, skal fra Hjertet Duffet svæve:
At Danmarks Drot maa længe leve!
At — længe vi ham skue maade
Med Solverhaar guld kronet staade.

Ja, Naadens Gud! vi bede Dig,
Bevar vor Konge og hans Kjære!
Vor Kjærlighed dem stedse være
En Bognborg, tryk som inderlig.
Bort Haders-Løsen: Trostaa, Vre,
Indviet dem skal evig være,
I Døden selv ei slettes ud,
Men huldt ledsage os til Gud.

Skjændt, evigelste Fødeland!
Det hedder: at som Kongerige,
I Rang, Du maa de større vige —
Trost Dig, ved Landets første Mand;
Ved ham vi her i Fredens Skygge
Kan virke fro, samdrægtig' trygge; —

Hi, juler lydt om Danmarks Strand:
Bort er det lykkeligste Land!

Chor.

Selv Echo vidt — fra Danmarks Strand,
Gjentager: „Lykkeligste Land!“

Oekonomie.

Ja, Sparksomhed! udbød Frue A., er Dagens Bud;
Paa denne Strømpe jeg — i atten Aar alt strikker;
Som Barn og Jomfrue — Frue — har den holdt
mig ud,
Jeg blot engang imellem den til Tvættten stikker.

Før og Nu.

(Gammelt Thema.)

Man sjunger dog helst om den gamle Tid,
Kun lidet Godt os den nye melder;
Man for d'um til Vennen satte Lid,
Nu — blankt Valutta langt mere gjelder.
Stort Alt skal være,
Skjændt svage ere
De Støtter, som denne Storhed bære
Paa Ghyvesand.

Før — folte Manden sit eget Værd,
Og ei det byggede paa Gadaiser;
Nu — imponerer man ved sin Færd
Og Don Kanudist sig stolt opblæser.
Thi det: at være
Og synes — ere
So Ting, man burde i Verden bære
Forstjelligt om.

Før — passed' man sit saakaldte Snit,
Dg samled' Grunker til Fremtids Dage;
Nu — spiser man op hver Dags Profit,
Dg la'er den næste sin egen Plage.
Gaaer — Refereret,
Dg — Diskonteret
Mens Kreditor, ei satisficeret,
Gaaer Løsters Vind.

Før hædret Borgerstab gik i Arv,
Fra Slægt til Slægter, med Held og Ude,
Hver offred' Staten sin Kraft og Marv,
Dg monne trofast dens Byrde bære.
Nu — har man Raader,
Paa mange Maader,
Hvis Raad tit løses kun op i Gaader
Til Landets Lærv.

Før gav man i Skolen Drengen Riis,
Nu, straffer man ham med Ambitionen,
Knap fjortenaarig han troer sig Wiis,
Dg veed at holde paa Pretensionen.

Om Alt kan tale,
Ja drikke, prale,
Og Dandserindernes Fod asmale
Med Fyrighed!

Før, lærtes Pigebørn gøre Gavn
At koge Mad og at stoppe Hoser,
Og Huuslighed gav dem Hædersnavn;
Nu kan de pjatte lidt franske Gloser;
En Hest dressere,
Et Stød parere,
Paa Skoiter løbe og veltigere
Med Færdighed!

Før — spillet muntert Styrvolt og Gnav,
Nu skal det Chomber og Boston være;
Før — legtes Blindebuk, gjordes Fav,
Nu skal man stiv og pensnerpet tvære.
Coquette Pile,
Studeerte Smile
Bag Venstabs Masse saa flygtigt ile
Fra Blik til Blik.

Sa — hvilken Forstjæl paa Før og Nu;

Dog, udi Gæt vi end harmonerer;

Vi komme Syrach som før ihu,

At han ved Euan blidt inviterer: —

Til os at glæde,

Dg Læben væde

Med Druesaften i Venstabs Kjæde; —

Sa'er Syrach's Skaal! —

Critisk Forstjæl.

I lutter Overflod, — A, mættes kan med lidt,
(Ufverlende, os Skjæbnens Luner stundom drille.)

B derimod, har en velsignet Appetit; —

Uf Mangel — mægter han den ei at tilfredsstille.

Christiansfeld.

Du lille huldfulge By!
Af yndige Skove omkrandsat;
Hvor ofte i fredsomme Ly,
Selv ilende Vandrer har standset —
Med lyttende Ore og forstende Blik,
Til Andagtens Hymner og Ordenens Stik.

Thi Virksomhed knytter et Baand,
Der — mellem hver Broder og Søster,
Mens Flittighed, Snille og Aand
Beundrerens Die forlyster.
Og Nøisomhed præges i simpleste Dragt,
Der fordringsløs smiler ad stinnende Pragt. —

Og Fromhed i Die og Sind,
Blysfærdigheds reneſte Sæder,
Med Sundhedens Roſer paa Kind,
I Søſtrenes Cirkel fremtræder.
Der mangel en Mø i ſin blomſtrende Vaar
Uddanner ſin Lykke for kommende Aar. —

Huldt Lovet omſtygger det Dag,
Hvor Samfundet reiſte ſit Tempel,
Hvor Hjertet opløſtet, hver Dag
Med Gudsſtrygtens reneſte Stempel,
Sig hæver harmoniſt til ſjungende Chor,
Mens Læben erkjender, at Gud han er ſtor!

Hvo dvæler ei gjerne en Stund
Og Giverens Minde lydt prifer,
Som gav den fortryllende Lund,
Hvor heldigſte Anlæg *) ſig viſer.
Hvor — Marmoret tolker det elſtede Navn,
Erkjendtlighed ſatte i Blomſternes Favn.

*) Omtrent en halv Fjerdingvei fra Byen.

Saa bramfrie sig viser det Sted,
Den Trætte til Hvile blev givet;
Mens Sindet opmuntrer sig ved,
At: „Døden er Indgang til Livet.“ *) —
Med barnlig Fortrolighed stuer man Dig;
Thi svigter end Verden, Du kjender ei Ewig.

Der — Rattergalsangerne free
I Lunden, halv skjult mellem Lovet,
Blidt lulle om Gravenes Ro.
Der — Diet trygt møder, at: „Støvet,
„Som lagtes i Jorden forfrænklig ned,
„Opstandelsen skænker Udødelighed.“ —

Du lille huldsalige By!
Omgjerdet af smilende Egne,
Gid stedse i fredsomme Ly
Lykksaligheds Held Dig omhegne!
Din Andagt — Samdrægtighed — Virksomheds Tars
Gaae signet fra Slægter til Slægter i Aars. —

*) Disse Ord staae over Indgangen til Kirkegaarden.

Drifkevisse.

Man siger — iblandt meget Andet —
At Jorden er uhyre vandet,
Og, at der Mangel er paa Viin.
Hvor herligt! hvis blandt Livets Goder,
Vi havde Søer, Damme, Floder,
Med Druesaft fra Mosel, Rhin.

Hvor dristigt skulde vi da seile,
Om Biddets Lune, mede, peile,
(Til hvilken Fangst ei Vand har Kraft);
Ja, deri svømme, dykke, pladse;
Men af, — i en treqvartpots Flaske
Indsluttet bli'r vor Druesaft. —

Dog — iblandt det, vi tidlig lære,
Er: noisomt Maadehold at ære;
Indstrækning toleres maa;
Thi bør — hvad ei kan være andet,
Velsignet selv os være Vandet,
Hvorved kun Viin vi kunne faae.

Vandmangel maatte man beklage,
Dg meget Godt ved det forsage;
See The og Kaffe confisteert. —
Nei for at kunne Samtligt nyde,
Skal hver for sig, som god, vi yde
Tilstaelsen, som approveert. —

Dog, tilladt os et Ønste være,
Alt samled vi med vore Kjære
I muntert Samqvem, Vennelag,
Kan see — for hver at paradere
En Flaske Viin, og — stundom flere;
Alt efter Sigt til fælleds Sag. —

Thi vil vi klink, drikke, sjunge, —
Dg lydeligt vor Fryd skal runge
Om Bachus, Viindruerankens Gud.
Med opromt Sind, udi hans Have,
Paa Glædens Rjpehest kjæt vi trave;
Thi, Gutter! stikker Glasset ud. —

Maivitet.

(Efter det Tydske.)

„Mama! tillad jeg følger med?“
(Saa Max udbød i bønlig Tone);
Nei, Svaret lød, lad mig med Fred;
Jeg skal jo til den kloge Kone.
„Just derfor“ — svared' Max derpaa,
„Jeg aldrig før en saadan saae.“

Epigrammer.

1829.

Blandt det, som man har sagt, Erfaring ei kan nægte,
At den, der leser kun med Muser ved sin Pult,
Staaer bedre sig, end den, der tager dem til ægte;
Den Medgiyt han med disse faaer, er — Død af Sult.

Rong Balsu meget strængt holdt over Statens Fred,
Dg derfor taalede han ei, modsagt at blive.
Han ikke mindre nidkjær ynded' Gavnildhed;
Thi — maatte Undersaatterne ham stedse give. —

Gripon, en stor Filur og høist forgjældet Mand,
Udbrod: O Himmel! lad mig leve blot saa længe,
Til redelig jeg al min Skyld betale kan!
Venhørt — jeg aldrig kom til Jordefærd at trænge.

Du ønster Portrait af vor Foged at faae?
Velan! tag en Stang, sæt en Nathue paa;
Dg seer Du ham ei, som skinkbarlig han spanker,
Saa seer Du, figurligt — hans Aand samle Tanker.

De lange Næser.

I Livets Labyrinth, saatit Gadaijer
Af Skjæbnens Luner krydse paa vor Sti,
Dg for dens Attributer: Lange Næser,
Run Faa i Labyrinthen vorde frie.
De have forud, spidse eller klumped',
Af græst og romerst Form, ja selv opstumped'.

Bil Du til Fru' Fortunas Yndest beile,
Din Baad af Dnsfer laster Du da fuld.
Du paa Forhaabnings Sø stolt monne seile,
Til blot et — „Grilod“ laster den omfuld.
Du hører Lotteri-Trompeten blæse —
Slukoret føler til din lange Næse.

Naar Venner byde huldt Dig deres Arme,
Dg Venskabstemplets Dør viidaaben staaer,
Du troer, at evig varer denne Varme,
Til — brat man Dorren til for Næsen staaer.
Paa Templets Front Du „Venskab“ end kan læse,
Men i dit Speil — Du seer den lange Næse.

Hvis Du paa Stores Gunst for meget bygger,
Du reiser Dig et Huus paa Flyvesand;
Et tilfagt Ord Du troer Dit Held betrygger,
Til Haabets Sneemand smelter hen i — Vand.
Forundret staaer Du med din lange Næse,
Dg lytter til — hvor Lovters Vinde blæse.

Vil Du et Skuespil paa Scenen bringe,
Formastelige Indfald Du da fik;
Du faaer det snart igjen — med stækket Vinge,
Som „uantagelig“ — i Følge — Stik —
Skjendt alt Du horte Raab af „Bravo's“ hæse;
Men — Pibens Lyd forlænged' Dig din Næse.

Men, faaer din Skjæbne engang dog en Nykke,
At vise dig i Transparent et Kald;
For tidligt bryst Dig ikke af din Lykke,
Men hust, at Hovmod ofte staaer for Fald.
Thi — høres lumre Avind stjult at hvæse,
Min Ven, da vogt Dig for — den lange Næse.

Hvis Dig en Pige huldt sit Ja tilfiger,
Som Frier — er din Skjæbne sukkersød;
Men af! — som Egtemand dens Sødme viger,
Naar hjemme Du maa tære svæden Grod.
Paa Val — hun hopper smukt i en Française,
Mens Du paa hende seer — med lange Næse.

Naar Tittlen paa din Bog tilsidst Du skriver
Og byder den i Verden træde ud;
Vent, fra hver Krog den critiseret bliver;
Smagsdomme høre jo til Dagens Bud.
Men — læses Du af en, hvis Gout er fræsen,
En Recensent forlænger Dig flux Næsen.

Die hier vorliegende Schrift ist eine
Abhandlung über die Geschichte der
Rechtswissenschaften in Deutschland
von der Vorzeit bis zur Gegenwart.
Der Verfasser hat sich bemüht,
die Entwicklung der Wissenschaften
in diesem Lande darzustellen.

Verzeichniss der Abtheilungen

Erste Abtheilung. Einleitung.

Zusammenfassendes.

Die Wissenschaften sind in drei
Hauptabtheilungen zu unter-
scheiden: die Naturwissenschaften,
die Geisteswissenschaften und die
Rechtswissenschaften. Die Natur-
wissenschaften beschäftigen sich mit
der Erforschung der Naturgesetze,
die Geisteswissenschaften mit der
Erforschung des menschlichen Geistes
und der Gesellschaft, die Rechts-
wissenschaften mit der Erforschung
des Rechts.

Die Rechtswissenschaften sind weiter
in drei Hauptabtheilungen zu
unterteilen: die Jurisprudenz,
die Geschichte des Rechts und die
Rechtsphilosophie. Die Jurisprudenz
beschäftigt sich mit der Auslegung
der Rechtsquellen, die Geschichte des
Rechts mit der Entwicklung des
Rechts über die Jahrhunderte,
die Rechtsphilosophie mit den
Grundsätzen des Rechts.

Gjengangerne.

Dramatisk Digt i Scener.

1818.

Til Wessels Skygge.

O Du! — som troner hist i høie, sjerne Zoner,
Fortryd ei paa, man efteraber dine Toner. —

Personerne.

Johan von Ehrenpreis, Stræddermester.

Grethe, hans Veninde.

Jesper, Spæthoker og Ven af Huset.

Mads Madsen, Skoemagermester.

Mette, hans Kone.

Mercurius.

Phantastien.

(Skrevet paa en Forretnings-Reise i Jylland, i en Bonde-
gaard paa de store Heider, hvor Forfatteren laae i
Qvarteer i Aaret 1818.)

En vild Egn med Fyng og Sand.

Phantasien,
(som Prologus.)

Gjengangere, man veed, er' komne lidt i Moden,
Dg drive deres Spil trindtom paa Digter-Kloden;
Men — fjøndt man just ei bange for dem er,
Et Spørgsmaal det dog bli'er, hvorvidt man faaer
dem kjær.

En Digter undertiden faaer en sælsom Nykke,
Men som han stundom maa ledsage ved en Krykke,
Saaledes her! de Kjære, Vessel bød at døe,
(Hvis Minde jevnlig med Blomster man bestrøe!)
Troer ei, det disse'er, man vover her at byde,
Nei! Laanet kun af deres Navne — dem skal pryde,
Man her har samlet i et flygtigt Lunespøg,
Til hines Skjæbne bundet ved et svagt Forsøg.
Dg da — Herr Jupiter har spurgt: Om uden Guder
Forfattere kan løse tragisk bundne Knuder? —
Man har (hvis ei Olympen til Uleilighed) —

Anmodet Herr Mercur, til Scenen komme ned.
Ei Vesselske Personer her sig præsentere;
Gjengangere og Skygger disse ikkun ere!
(Phantasten svinger sin Tryllestav og Scenen forvandles
til en lille borgerlig Stue i Hovedstaden.)

Første Scene.

Johan, Grethe.

(Johan sidder paa et Bord og syer; Grethe sidder ved
Vinduet med en Kat paa Skjødets, og gaber.)

Johan.

(pathetisk.)

Ja Kjærlighed! fra Himlen du blev sendt os ned,
Du byder Held, Velsignelser og — Salighed;
Thi uden dig, Vi — (forlegen for Ord)
maatte — gaae i Skuddermudder —

Grethe

(afbrydende.)

D hold din Mund med al den affecteerte Sludder,
Du udenad har lært og ei engang forstaaer;
Coturnen svigter dig, du bedst paa Soller gaaer;
Det ei kan lyffes dig, at føre jårlig Tale,
Som Vland og Viid og Sentiments alene male.

Din Sphære hoist en Regning dig tilstede vil
At smøre op, med Tillæg, og hvad der hør' til.
Her sidder jeg — som fødtet til en Pryd for Staden,
Dg nøies maa med fjerde Sal i Adelgaden.
Ha Skjæbne! grunt du viser mig dit Tigerfjæs,
Gi dig forbarme vil, om selv jeg streg mig hæs.
Hm! Skjendt jeg forudsaae min uheldsvangre Skjæbne
I Kaffebrums og Kort, jeg mægted' mig ei væbne,
Forblindet vragede selv i den bedste Mad
Dg spytted' i den Kaal, jeg burde søbed' glad,
Dg raisonered' blindt om Karper, tørre Syder;
Ha! nu for sildig jeg min Daarlighed fortryder.

Johan

(nynnende.)

Ach, du lieber Augustin!

Grethe

(opfarende.)

Ja, det ligner dig;

Thi kun en Klodrian med Sang forsvarer sig.

Johan.

Men søde Grethemoer! hvi dog i Dag saa vranten?
Du længst jo veed, det hjælper ei min Sandten!
Det gjør dig selv og mig af Livet kjed og leed,
Skjendt Amor os har plantet fælleds i et Veed
Jeg stedse jo studerer i dit skønne Die,
Dg ifkun pønser paa, hvad bedst dig kan fornøie.

Du sidder jo for Vind'vet daglig, pyntet, fram,
Saa stadselig som nogen Borgermands Madam,
Behøver ingen Finger paa en Potte smøre;
Kan dette, Grethe! ei til Villighed dig røre?
Hvad vil du meer —

Grethe.

Kortsynede! som ikke seer,
Alt der til Samlivs Fryd behøves meget meer.

Johan.

Jeg staaer hver Morgen op, ja længst før Hanen galer,
Slaaer Ild, gjør Stuen reen og Kaffebonner maler,
Dg efter Brød og Gløde usfortreden gaaer,
Dg har jo Alt istand naar, Søde! du opstaaer;
Selv Tøfler varmer jeg til dine Pusselfanker,
Dg uafsladelig har stedse dig i Tanker,
Tre Gange daglig koger Kaffe til min Skat,
Dg syer ei blot ved Dag, men ogsaa mangen Nat,
Dg gjør min Pligt. —

Grethe.

Den vigtigste du dog forsømmer;
Alt Pligt og Pligt er to, derom du ikke drømmer;
Den haandværksmæssige, jeg gjerne tilstaaer dig;
Men viid, Barbar! Alt den er ikke nok for mig.
En Gart'ner kjærlig sine Blomster pleier, hæger,
Paa lumre Sommerdag med Vand dem vederqvæger;
Men ak, jeg som en Blomst i Heden salme maa.

Johan.

Men, Alfombedsfeste! jeg kan dig ei forstaae?

Grethe.

Ja, lave Skræddersjæl! det er det just, jeg mener;
Til grumt at martre mig din Dumhed sig forer.

Saa spinkel som dit Skrog, din Mand indsnærper sig,
I Tankers Flugt du ei formaaer at følge mig.

Jeg ene sidder her — min Kat kun for mig kjæler.

Johan.

Men, apropos! hvi monn' dog vor Hr. Jesper døaler?

Han lovet har, i Aften komme til os hid;

Jeg vædde tør, mod ham du atter vorder blid.

Han har — paa nogen Tid — et Nummer hos dig
vundet,

Og du — vidunderligt! Smag i hans Selstab fundet.

Grethe.

Jeg vædder ei om fligt; det falder af sig selv,

Som — naar en tørstig Hind sig lædsker i en Ely.

Hr. Jesper er en Mand, for hvem jeg bær Estime.

Johan.

Ja, den, ham faaer — ei kjober Hesten uden Grime.

Grethe.

Han er ei Hest! du taler et forvorpent Sprog.

Han er en Mand, og ei et uselvstændigt Drog.

Hvad han sig tager paa, det kan han og præstere,

Han har det rette Greb, sin Velfæld at formere;

Er generøs, mod Damer veed at vise sig;
Den Rappe, jeg har paa, han har foræret mig.
Han er i Get og Alt en Lyffens Kjæledægge,
Der sidder trygt og varmt bag sine egne Vægge.

Johan

(spydig).

Avist! har Dist og Skjænk og Klokke paa sin Dør,
Og handler snart med Gryn og Glæst og snart med
Smør,

Og Pindebrænde, Eys —

Grethe

(afbrydende).

Du ham bør respectere,
Ja selv det Kridt, hvorved han Dig vil creditere.

Johan.

Min Grethe har dog selv talt haanlig om hans Stand.

Grethe.

Din Grethe? — Hm!

Johan.

Sandt nok, jeg er just ei Din Mand,
Ved Ring og Præst og Brudestammel Dig hengivet.

Grethe.

Nei, Himmelen stee Tak! — da — som et Rør i Sivet
Jeg stod og vakkede imellem Mads og Dig,
Med store Ord Du fjællent pralede for mig.
Endstjøndt — harpiret Elfskovs-Brand i begge Ender

Han loved' tændt, jeg — daarlig dog udstrakte
Hænder —

J Blinde greb den beedste Skjæbnes Malurt-Skaal.

Johan.

J fire Aar Du rolig slog Dig saa til Taal,
Dg ved mit ringe Vord Du ogsaa tog til Takke.

Grethe.

Dumdriftig Taabe, som saa fræk tør vove snakke,
Dg kaste mig i Næsen flig en Bagatel!
Du laante ved min Glæds, hvad fremmet har Dit Vel!
Det ligner ei det høie Sprog, Du fordum førte,
Da Du med stolten Haand ser Pegasusser kjørte.
Forræder! som har lavt Din Tunge stemmet ned!

Johan.

Den ligne bør min huuslige Lyksalighed.

Grethe.

Jeg kom fra det, jeg egentlig Dig vilde sige:
Jeg var en from og god og underdelig Pige,
Da Du som Skrædersvend forelsket blev i mig;
Kort efter var det, at Mads Madsen indfandt sig.
Den første Kjærlighed — Al! Hjertet dominerer
Dg selv Fornuftens Skandse voldsomt molesterer.
Jeg speculerede, udgrundede som saa:
Du til en Prøve la'er det komme an derpaa.
Jeg tænkte ved mig selv, Du skal ei fast Dig binde,

Fordi at Kjærligheden raver om i Blinde;
Von Ehrenpreis, jeg svoer, skal Prøven først bestaae!

Johan.

I fire Aar — Du vilde mig dog ei forsmaae?

Grethe.

Jeg — som Du selv har sagt, omsider tog til Takke,
Dg under Skjæbnens Nag dybt bøjede min Nakke;
Dog først — da Mads han beilede til Mettes Haand,
Dg hun — lovformelig fik knyttet dette Baand.

(grædende.)

Nu — sidder hun paa første Sal i Gothersgaden,
Dg daglig diverterer sig ved Vagtparaden,
Har i en Sjouer-Loge abonneret Plads,
Hvori hun fornemt viser sig i al sin Stads.
Ha! maa mit Hjerte ei af Harmen sprække, briste,
Som sligt et Held ved Ubefindighed forliste!

Johan.

Giv Dig tilfreds, min engleblide Grethemoer!
Dg tænk som saa: hvor er den Snec, der faldt ifjor?

Grethe.

Ha Dumrian! som sidder der, koldfindig pjanker,
Dg kun til Vest og Vurer vender Dine Tanke,
Dg ta'er en Priis og — sætter Been den ganste Dag, —
Hvordan jeg moerer mig, det bli'er min egen Sag.

Johan.

Du kunde, for Exempel, paa en Strømpe strikke,
Med Syenaal og med Traad lidt i en Strimmel prikke;
Et Middel det dog var med Kjedsomhedens Tvang,
Udspreddelser Dig gjorde Tiden mindre lang.

Du som en Rattergal har og en deilig Stemme,

• De Arier, Du kan, Du burde ei forglemme.

Greth.

Ulyffens Fugl! som Ordet „Strømper“ nævne kan,

De burde mindes allersidst af Dig, Johan!

Du spotter til? Viid — Rattergalen ifkun synger,

Mens Magen paa en Rede med smaa Unger gynger.

Johan

(tager sig en Priis).

Ja saa! det havde jeg wahrhaftig reent forglemt.

Grethe.

At Dig Hukommelsen slaaer feil, er meget slemt.

At — Mette Madsen hun kan vel sit Held losprise;

Ser smaa Mads Madsener det allerbedst bevise.

Johan.

Nu ja — om Himlen vil, hun kan faae sexten til.

Grethe.

Ubændige! som mig endogsaa drille vil.

Ei Under — Mette tvivlsomt rysted' med sit Hoved,

Da Du med Hovmods Ord en talrig Altkom loved'.

Johan.

Men, Grethe dog, betænk! og lad mig saa ha'e Fred —
Om Du — som Jomfrue — kunde være tjent dermed?

Grethe.

I saa Fald havde jeg mit Forhold arrangeret,
Og efter Stik og Brug med Dig mig copuleret.
Ha! min Omfindtlighed ret saare ømmer sig
Paa denne Streng at slaae om Harmoni hos Dig.

Johan.

Sa Du har Ret, det vil vi lade saa passere,
Med et Glas Punsch i Aften os delicatere.
Og kommer Jesper, byde vi ham og et Glas.
Eh! nogen nærmer sig; hvis Jesper — da tilpas.

Anden Scene.

De Forrige, Jesper.

Jesper.

God Aften, Ehrenpreis! god Aften, min Veninde!
Tillad jeg spørger om, hvordan de Dem befinde?

Grethe.

Saa, saa, Seigneur! Naar jeg min gamle Ven kun seer,
Saa ønster jeg for Diebliffet intet meer. —

Jesper.

Dydgjerede! jeg takker Dig for Complimenten,
Og beder, Du til Takke ta'er med Reverenken.
Jeg er, som Du jo veed, en jevn og ærlig Mand,
Som ei med fine Ord sin Tale krydre kan.

Grethe.

Du er solid; ak! hvad kan Hjertet ønske mere?

Johan

(urolig).

Hvad Nytt mon' der i Dag i Staden vel spangere?

Jesper.

Bed Coursen man just ei kan vente stor Profit;
En tydst Grosserer gik saamæn igaar Fallit,
Mens Smørret stiger, Flæsk og Byg og Hvede falder,
Ifølge af Conturerne, som man det kalder.
En ser Par Egtefolk er fra hinanden skilt;
Paa Vesterbro i Aften bli'er Komedie spilt.
To Heste rendte løbst og Vognen splitted' ad;
Paa Skydebanen spises der Skildpaddemad. —
See saa! — nu veed jeg intet meer at ampligere.

Grethe.

Det var alt meer end nok for mig at divertere!

Jesper.

Et noisomt Sind, det stemmer overeens med mig.

Grethe.

Hvis saa — Ak ja! — da var jeg meer end lykkelig.

Johan

(uroelig og adspredt).

Men, apropos! Den Tys, som stjal i Borgergaden;
Mon det er sandt, at man ham fandt i Esplanaden?

Grethe.

O Himmel! — Jeg faaer Dndt; Du nævnede, Johan,
Et Ord — jeg beer — tilbagekald det, om Du kan;
Dog nei — jeg vil ei meer i denne Sag omrøre;
Ulykkelige Sands, at — kunne altid høre. —
Sjeur Jesper, lad mig lidet støtte mig ved Dig;
See saa, det hjalp — snart Grethe atter kommer sig.
I Nød det er, at man skal Venner kjende lære;
O Jesper, hvis — at Du — min Byrde kunde bære. —

Jesper.

Ei Grethe bør saameget ringe ansee mig;
En Tonde Rug jeg bære kan foruden Dig. —

Grethe.

Jeg onsted' just ei saa — Du skulde det forklare,
Mit Spørgsmaal burde omt Dit Hjerte mig besvare.

Jesper.

Jeg er, som sagt, en Mand, der sindigt tænke maa,
Et Uhrværk, som maa trækkes op før det kan gaae.
Men saa jeg gaaer og slaaer, alt til bestemte Tider,
Og aldrig et Minut jeg over Tarten strider.
Jeg staaer bestandig i min Bod paa samme Plet;
Ved Nat som Dag gaaer Alting efter Klokkeslet.

Grethe .

O accurate Mand! der rørte Du et Hjerter,

(med Bægt)

Som længe hemmelig har dulgt sin indre Smerte.

Johan

(Kindsyg).

Jeg synes denne Snak mon' over Skrævet gaae;

Siig, Grethe! om man ei det skal som Skjemt forstaae?

Grethe

(hoitidelig).

Det Alvor er! Mit Hjerter kjender ei til Rænker;

Thi viid, Johan! Jeg løser mig af Dine Lænker. —

Johan

(fortvivlet).

Ha, alle Furier! —

Grethe

(heftig).

Nu stem Din Tone ned!

Jeg ei for Præst og Degn har gjort Dig nogen Gød.

Jeg er som Fuglen fri, og kan med lette Vinge

Til hvilken Kant, jeg vil, mig uforhindret svinge.

Jeg kun — ad interim — hos Dig logeret har. —

(Det banker.)

Jesper.

Suf op! Herein — O gid det Mads og Mette var! —

Tredie Scene.

De Forrige. Mads og Mette.

Jesper.

J kom tilpas; her er alt Dit og Dat passeret.

Mette

(til Grethe).

Mon Dieu! — Comment ma sœur! hvi er du
echaufferet?

Mads.

God Aften, Herr Tailleur! Hvorledes staaer det sig?

Johan.

Ei, ei! Fransøst? — At see Jer her, maaske undre
mig;

Et Aar er allerede længst forsvundet,
Fra sidste Gang I mig den Åre har forundet.
Paa denne Tid —

Mette.

Vor Høflighed faaer kort Besked.

Mads

(med Bigtighed).

Den Profit, som kom seent, af Grethe du jo veed,
Er noget dog, og — altsaa bedre end slet ingen.
Min Læst og Syl jeg passe bør; see det er Tingen!

Jeg ei min egen Herre er, som du, men maa
Mit Bækksted, med en halv Snees Soende forestaae.

Johan.

Hvorfore ei en Snees, naar man med dem vil prale?
Min Mening dreied' sig omkring en anden Tale;
Det er jo godt for dig, du kommet er saa vidt.
Mit Arbeid med min Tars har hidtil holdet Skridt.
(Spydig.)

Man har dog engang seet paa Prent en liden Lisse
Paa Smaating, man kun fandt udi Mads Madsens
Kiste.

Mads

(hovmodig).

Den Rimer, som faldt paa, at raillere mig,
Slap ei saa nemt, hvis han paa ny umaged' sig.
Det er vel sandt, jeg fanged an med tomme Hænder,
Men har nu, Gud stee Lov! fuldop i alle Ender;
Nok, for at drille dem, som er misundelig.

Johan.

Paa høven Tale det ei heller mangler dig.

Mette

(Snipff).

Bevares, Herr Johan! hvor de i Dag er bister. --

Mads.

Han min Taalmodighed og mine Næver frister;
Det er det alt.

Grethe.

Nu, Venner, kan I selv forstaae,
Hvad jeg fra Morgen og til Aften doie maae. —

Johan.

Men, Grethe dog! hvor kan du saa ubillig være,
Hos dette fjendlige Parti Mistænke nære?
Jeg bærer jo paa Hænder dig, naar selv Du vil.

Grethe.

Alt troer ham ei! hans Død er ifkun Gjeglespil.

Nette.

Nu Tiden er, vi noiere det bør forklare,
Hvorfor vi kom herhen. Du, Grethe, bør at svare;
Sig: synes du med Qvindeære det gaaer an,
Saa — uden Givtermaal at leve med Johan?

Grethe

(Sætter sig i tragisk Positur).

Nei! nei! I Guder, hører mig! — Jeg vil det ikke!
Som Poenitens jeg selv vil Dydens Malurt drikke,
Og vandre Livets Tornesti, om nok saa lang;
Ja, sjunge om I vil, min sidste Svanesang,
Før jeg med ham vil Seng og Bord og Stole dele.
Mit Død jeg gav! — Nu I beslutte selv det Hele.

Mads

(Tørre sine Dine).

En slig Heltinde-Kraft, en saa selvstændig Daad
Mit veemodsfulde Døie maa afvresse Graad. —

Johan.

Det er kun tomme Ord, betydningsløse Phrafer!
Ramsfjellens Lune ikkun lidt med Eder spafer.

Grethe

(med Heroisme).

Jeg skulde spøge nu — det gjelder Gre, Liv?
Ha! Hvo vil laane mig en nylig flebet Kniv —
Jeg under Smerten bløde vil. —

Mads.

Behøves ikke!

Johan han maa og skal sig i sin Skjæbne stille.

Mette.

Ja, Ehrenpreis! Jeg dig det ikke dølge maa,
Alt Grethe, Jesper — længst hinanden alt
forstaae;

Derfore, kort og godt —

Johan

(afbrydende).

Jeg troer, at Satan rider
Madamen selv; dog — jeg opirre mig, ei gider. —
Alt blande sig deri, ei kommer hende ved.

Mette

(opbragt).

Mit Kjen det kommer ved! og her er Tid og Sted!
I længer ei forargelige Liv skal føre;
For skal jeg bringe det for Politiets Dre!

Grethe.

Spad jeg har sagt, gjentager jeg for Himmel! Ford;
Men — Jesper dog! hvi mæler du ei her et Ord?

Mads.

Han over dig sig maa i hei Beundring tabe!
Han føler taus den Lykke, som du ham vil skabe.

Jesper.

Ja saadant er det just; Mads bedre det forstaaer;
Med — Hammerslag hørn paa mit Hjertes Umbolt
flaaer.

Naar jeg mig ret skal trykke ud, i giirlig Tale,
Min Mund flaaer Sundom Klit; thi — thi —

Mads.

Vi selv kan male

De Glæden, som rumsterer i dit varme Bryst;
Dit Dies Ild jo rober os din indre Lyst. —

Jesper.

Ja saa — som sagt — I slikt maae meget bedre
vide —

Mads.

Nu vel, igjen vi vil til Sagen freidigt stride.
En streng Nødvendighed et Offer bringes maae:
Johan bør uden Knur til Jesper strar afstaae
Den Ret, han sig til Mamsel Grethe tør formene,
Da disse ville sig lovformelig forene. —

Johan

(springer ned af Bordet.)

Jeg skulde sans façon —

Nads.

Hvad Pligten byder dig.

Betingelserne nu, Sjeur Jesper! du ham siig.

Dog — allerførst jeg bør som Mægler ei forgjette,
Du en tilbørlig Priis paa Grethe nu maa sætte.

Jesper.

Det skal ei komme an derpaa — Et Lispund Smør,
En Side Flæsk, to Skjepper Erter —

Grethe

(giver et Skrig og besvimer i Nadses Arme).

Ha! — jeg døer —

Nads.

Barbar! — du nævnede de ulysksvangre Erter,
Som engang voldte os i Underlivet Smærter,
Hvis Ahnelser — bebuded' os den bratte Død,
Hvis ei — Mercur os havde frelst af denne Nød.

Jesper.

At Herre Gud! Hvad skal jeg arme Mand da gjøre?
Hun Ordet Erter maa i Bøden daglig høre. —

Nads.

Ja — men — vaersommeligt hun dertil vænnes bør,
Hun lidt omfindtlig er; det — vel sig finde tør.

Nette

(slaaer Hænderne sammen).

Men Mand dog! raser du? du — strax Mamsellen
slippe!

Før mine Dine til — min Harm dig ei skal glippe!
Slip hende, Mads! —

Mads.

Saa dratter hun til Torben ned.

Nette.

Slip hende flux! — Er det din Troestab, Kjærlighed? —
Skal nogen over hendes Almagt sig forbarme,
Saa bør Johan og Jesper aabne deres Arme. —

Grethe

(farer op).

Ei! Ei! Madamen er jalour? — Behøves ei,
Vi To ei plukke Roser kan paa samme Bei. —
(Hun kaster sig begejstret i Jespers Arme.)
Jeg heller deer ved dette Bryst end hos Mads Madsen!

Jesper.

Før alting ei, før — jeg — har sat udi Liigkassen.

Johan

(farer frem med sin store Sax).

Jeg — derfor skal Uleiligheden spare dig!
Dit Høkerblod kan ene nu forsone mig. —

Grethe

(Stiller sig foran Jesper, med Hænderne i Siden).

Run gjennem denne Varm gaaer Veien til hans
Hjerte.

Nads.

D, hvilken Kjærlighed!

Jesper

(i salig Henrykkelse).

Jeg doer af Længsels Smerte!

(Han støder Grethe tilside og farer imod Johan.)

Du Strømpetyv!

(Johan tager fat i ham og de brydes.)

Gevalt! — O hille Pinedød!

Han dræber mig — hvo hjælper mig af denne Nød?

(I det samme høres et stærkt Bulder igjennem Storkenen;
Kaffeløynsbøren aabner sig og en klar Stjerne frem-
træder, der — som ved Phantasmagorie — udvikler sig
til en kæmpehøi Skikkelse, hvori Mercurius viser sig.
De andre fare alle sammen i et Hjørne af Stuen.)

Fjerde Scene.

De forrige, Mercurius.

Mercurius.

Pohtausend! Slapperment! — der Teufel schal Je'r
hohle;

Her er Spectakel jo, som i en Spindestole;
Troo I Karnaillet! jeg Ter har skjenket Liv,
Alt I paa ny skal yppe Klammeri og Riv?

Jesper

(falder paa Knæ).

Stormægtigste Monark og Høivelbaarne Herre!
Alt her Ulykker er, ei nægtes kan, desværre!
Johan vil dræbe mig —

Johan.

Min Brud han robe vil;
Jeg har lidt fyrrigt Blod, kan ei see rolig til,
Alt man fraraner mig mit Hjertes Alt, min Ære —
Det gaaer for vidt —

Mercurius

(afbrydende).

Er meer, end Skrædderen kan bære;

Jeg det forstaaer —

Grethe.

Han lyver; jeg frivillig gaaer
I viden Verden ud — hvad mig end forestaaer!

Johan.

Med viden Verden mener hun blot Dybensgade,
Hvor i en Høst-Vod hun tage vil sit Stade.

Mercurius.

Madamen altsaa for Forandring være maa?

(Han seer paa hende igjennem en Lorgnet).

Ei! ei! — et Djenpar — de fyrrigste, jeg saae. —

Grethe

(coquetterende).

Alt, Deres Høiærværdighed behager stjepte —

Mercurius

(pralende).

Hm! — for mit Hjerte har — bragt Klokker til at
klemte,

Bed Amors Fakkell tændt en mægtig Ildbrand!

Grethe

(som før).

Jeg bange bliver — Alt, at! — De er en farlig Mand.

Mercurius.

Frygt ei, Ransel! — Jeg kan Passioner moderere,
Mit Hjerte selv min Værdighed maa respectere;
Desuden — har jeg ei til Slight i Alsten Tid;
Jeg vil, paa Embeds-Begne, jøvne Eders Splid. —
Jeg engang virksom har mig Eders Sag antaget;
Alt lønne mig kun slet, det Eder har behaget,
Skjondt om en tung Tassigelse I Løvtet gav,

Da I alt laa ved Siden af den aabne Grav.
Min spildte Godhed kan retfærdig Harm ei dølge;
Nu skal I stilles ad! — Med Jesper Grette følge!
Det er mit Bud. I derpaa skal gaae hver til Sit. —
I Grunden, Du Johan! gaaer af med størst Profit;
Det sommer sig ei Dig, en Mammeselle holde,
Der dagligen Dig Riv og Uro mon' forvolde. —
Engang Du var en Helt! Med hovist Krop og Sjæl;
Hvad er Du blevet til? En Qvindes feige Træl! —
Tag Dig en Priis Tobak! Ved den Dit Mod Du
væbne,

Brug Naal og Traad, og trods Din Elfskovs bittre
Stjæbne. —

I nu min Mening hører; følger den — Parbleu!
Hvis ei, jeg Eder knuser Alle brat. Adieu! —
(Han forsvinder.)

Femte Scene.

De Forrige, uden Mercurius.

Nads

(efter en Pause).

„Jeg Eder knuser brat!“ saa lød hans barske Tale;
Mit Haar, som reiste sig — begynder lidt at dale. —

Mette.

Ja, sigt et syndigt Sprog en Gud kun føre kan.

Grethe

(neiende).

Nu, vi skal stilles ad — à revoir, Johan!

Nads

(spodst).

Du ved en Priis Tobak Din Sorg 'maa moderere! —

Jesper.

Til Din Fornødenhed min Bod skal expedere,

Naar Penge — følge med —

Johan

(opbragt).

O, gaae ad Hjelved' til! —

I stammelige Paf, endog mig drille vil? —

Du, Grethe! atter har bekjendte sultne Mave;

Da uden Jesper — Du ei anden Mad kan have —

Han — endnu har en liden Rest af egne Haar;

Jeg vadede tør, han bær Paryk om tvende Aar;

Pris ei jeg tager feil af Grethes hyadse Negle.

Grethe.

Vil Du til Afsteed os med Grovhed gjennemhegle?

Johan.

Naar Jesper, Grethe har Din Lykke krønet Dig,

Da vogt, Dit Hoved' ei mod Loftet støder sig. —

Jesper.

Din Grobrian!

Nette.

Hvo bryder sig om denne Stemper.

Mads.

Johan! sig mig først til, naar Du vil laane Strømper.

Jesper.

Kom, Grethe! kom, lad os fra Strædder-Helten gaae;

Den Drosche, jeg tog med, alt længe vente maa. —

(De gaae og slaae Døren med et stort Bulder i efter dem.)

Sjette Scene.

Johan

(Stirrende imod Døren).

Var det en Drøm? — hvis Gaade jeg nu først
kan løse;

Og har jeg virkelig da elsket den Erløse? —

Hvis saa — Mercur har Ret! — Det er jo reen
Profit,

Alt blive — selv en underdeilig Djævel qvit. —

Vel sandt, naar hun var god, skøndt det var meget
sjelden,

En Tyrf hun kunde bringe selv i Elstovs-Fælden.

O Børgelsindighed, Din Herster-Magt er stor!
Du Blomster planter om — selv i Kartoffelfjord. —
(han grunder).

Om Mamsel Grette hos en Jesper vil forblive?
Det faae vi see, det vil sig vel i Enden give. —
Han jydsk og gnidsk og grov, og stundom meget tvær —
Hun kjøbenhavnsk og fiin, urimelig og sær. —
(Han sætter sig op paa Strædderbordet.)

Jeg efter Gudens Raad, vil mig i Skjæbnen stikke,
Og ved en Priis Tobak paa disse Buxer stikke.
Dog først et Spørgsmaal jeg maa soie til:
Mon Nogen for mit soare Tab mig ynke vil? —
(Han tager sig en Priis, nynnende.)

Ach, Du lieber Augustin! alles ist — —

(I det samme høres Kirkekloffen at slaae Tolv, og ved
det sidste Slag — forsvinder Scenen med samt Johan,
og efterlader sig — Intet. —)

Phantasiën

(som Epilogus).

Naar Midnatskloffen høres huult i Taarnet slaae,
Maas Skygger, Vanden — som man veed — flux retirere.
Mon — Digter-Vanden tør for Læserne bestaae
Naar med Gjengangere den dem vil divertere? —

I n d h o l d

af 3die Bind.

Eskuespil.

	Pag.
De norske Brødre, Sørgespil i 5 Acter.	1

Blandede Digte.

Til Læserne	195
Jærkloveret	196
Moderen	198
Baarfang	201
Christian den Fjerde i Slotslunden ved Fredriksborg.	203
Jisserfamilien	215
En Døendes sidste Ord	219
Nogle af lille Trines Tanker	220
Cantate ved Raadhusets Indvielse i Hillerød	222
Grændsestenen	226
Livet og Døden	230
Logogryph	231
Juleaftenen	237
Nytaarsaftenen	239
Forvandlingen	240
Pegasus	241
Den rige Mand og Kunstneren	244
Brylluppet paa Frederiksborg Slot	245
Brandenborger Pigen	248
Digte, efter Eckbohrn	252

	Pag.
Acrosticon	254
Prolog, ved en Saisons Begyndelse	255
Champagne Geisten	257
Flora, som Hovmesterinde	259
Ved min Søns Fødsel	264
Kongelig Idmyghed	266
Vand og Ild	270
Fredriksborg Skole	271
Gaader	274
Slaven	276
Helsingør	284
Økonomi	286
Jør og Nu	287
Critisk Forfjæl	290
Christiansfeld	291
Drifkevise	294
Naivitæt	296
Epigrammer	297
De lange Næser	298
Subscriptionlisten	301

Gjengangerne. Dramatisk Digt	303
--	-----

I n d h o l d

af 1ste Bind.

Skuespil.

Den lille Schweizer. Skuespil i 3 Acter	1
Diogeas den Anden. Lyfispil i 1 Act	109

Blandede Digte.

	ag.
Med en hvid Rose	191
Lovsang	195
Hedvig og Alfred	197
Med en Martsfiol	200
Bondekønsens Tvivl	201
Til en Sommerfugl	204
Malvina i Jængslet	205
Til en Vens Stambog	213
Soldaten og hans Pige	214
Til Dyrkes Fremstillerinde	216
Gifterne	217
Sang til Naum Seminarie	221
Junglingen Frih v. Deurs	223
Bed Frederikke Seidelins Grav	227
Blomsterfamlere	229
Emilie Rosing	231
Afskedsang	233
Impremtu	236
De elskende Børn	237
Bed en Vens Bortreise	240
Til Claus	241
Drømmene	242
Til Kunstnerinden M. Schall	244
Mads Madsens Kiste	246
Epigrammer	252
Om Hundred' Aar er Alting glemt	254

Eduards sidste Time. Dramatisk Digt . . .	257
---	-----

Indhold

af 2det Bind.

Skuespil.

	Pag.
Den Dramatiske Bortførelse, Lysspil i 5 Acter.	1

Blandede Digte.

Blomsten	219
Bed Angelique Glørfeldts Grav	221
Til Augusta	223
Den 28de Januar	225
De tvende Piger	227
Med en Syekurv til A. J.	228
Epistel til J. v. D.	229
Landmaaler Sang	233
Den 1ste Mars 1818	235
Epigrammer	237
Om Hundred' Aar er Intet glemt	239

Skuespil.

Dominicaner-Klosteret, Drama i 4 Acter . . .	241
--	-----

NB. Tillige med nærværende Bind, ere nogle Exempl. af 1ste og 2det Bind at erholde hos Hr. Boghandler Høst i Gothersgaden og hos Hr. Cancelliraad og Boghandler Hempel i Odense.

Trykfeil.

Pag. Linie.

18 "	22 "	i Skyggefra L. i Skygge fra
19 "	7 "	Staaer et „og“ formange.
43 "	3 "	Himmet L. Hjemmet
84 "	25 "	Lad os L. Lad os
107 "	3 "	altsaa bt L. altsaa at
135 "	14 "	kalde paa L. kalde paa
149 "	22 "	Mandah L. Mandahl
151 "	8 "	en retst en L. en retskaffen
151 "	9 "	Grund ætninger L. Grundsætninger
152 "	15 "	Røvernes Vold L. Røvernes Vold?
160 "	4 "	kunne sibe L. kunne sibde
167 "	13 "	jeg I L. jeg i
275 "	15 "	mangler 6

NB. De øvrige mindre Feil, bedes Læseren selv at rette samt overse de ved Trykningen udfaldne Bogstaver.

